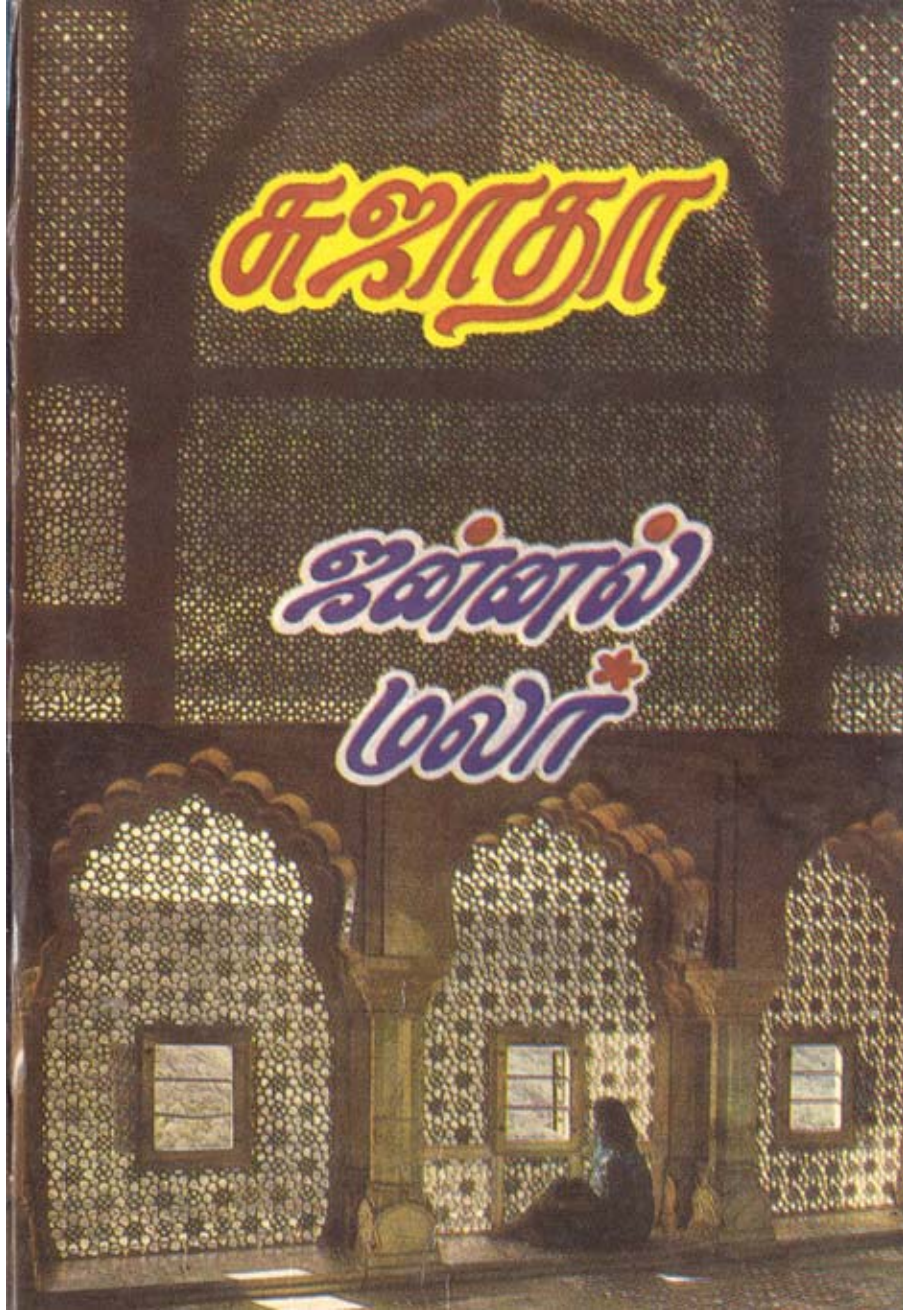

சுல்தா

ஜன்னல்
மலர்

ஐன்னல் மலர்

சுஜாதா

வீசா பப்ளிகேஷன்ஸ்

55, வெங்கட்நாராயணா சாலை

தி. நகர், சென்னை-600 017

ஜன்னல் மலர்

மண் மகன்

சுஜாதா

சுஜாதாவின் பிற புத்தகங்கள்

பூரீரங்கத்து தேவதைகள்	20 00
வைரங்கள்	16 00
அனிதாவின் காதல்கள் (புதிய நாவல்)	
மாறுதல் வரும்	
என்றாவது ஒருநாள்	19 00
விஞ்ஞானப் பார்வையிலிருந்து	
வசந்தகால குற்றங்கள்	28 00
அடுத்த நூற்றாண்டு	24 00
கனவு தொழிற்சாலை	47 00
கரையெல்லாம் செண்பகப்பூ	30 00
ஒரு பிரயாணம் ஒரு கொலை	
கடவுள் வந்திருந்தார்	
குருபிரசாத் கடைசிதினம்	
ஆதலினால் காதல் செய்வீர்	19 00
நிஜத்தைத் தேடி	20 00
இரயில் புன்னகை	14 00
தங்க முடிச்சு	24 00
பிரிவோம் சந்திப்போம் II	40 00
பிரிவோம் சந்திப்போம் I	26 00

ஜன்னல் மலர்

சுஜாதா

1

சிறையிலிருந்து வெளி வந்தான். மெதுவாக நடந்தான். எத்தனை இன்பமான இரைச்சல்கள். தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். முரட்டுக்கதர் அரைக்கைச் சட்டையும் கால்சரையும் இல்லாமல் அவன் தன் பழைய உடைகளை அணிந்திருந்தான். தலையைத் தடவிக் கொண்டான். குல்லாய் இல்லை. பையைத் தொட்டுக் கொண்டான். நிறையப் பத்து ரூபாய் நோட்டுகளும் சில்லறையும் இருந்தன.

“சோமு, போய்ட்டு வரியா?”

“இல்லே ஸார். போறேன். திரும்பி வரமாட்டேன்”

“இதுவே ஒரு கையெழுத்துப் போட்டுடு. நீ ஜெயில்லே இருக்கறப்போ சம்பாதிச்ச பணத்துக்குக் கணக்கு இந்தப் புத்தகத்திலே இருக்கு. கான்டின் கூப்பன் களுக்குக் கொடுத்ததுபோகத் தினம்எட்டணாமேனிக்கு.”

6 ● ஜன்னல் மலர்

“கணக்கெல்லாம் சரியாகத்தான் சார் இருக்கும்.”

“எஸ். தேவராஜன்னு ஒருத்தர் உனக்கு அனுப்பின பணம் இருநூறு ரூபா அப்படியே என் கணக்கிலே தங்கிப் போச்சு.”

“அந்தப் பணம் வேண்டாம் ஸார்.”

“வேண்டாம்னா? நான் அதை வெச்சுண்டு என்ன பண்றது? ஆடிட்டே புரட்டிப்படுவான்.”

“நீங்களே வெச்சுக்கங்க ஸார் நன்கொடையா.”

“சூப்பிரெண்டுக்கு கைதிகிட்டே நன்கொடை வாங்கற காலம் இன்னும் வரலைப்பா. வேணும்னா உன் கைப்பட லெட்டர் எழுதிக் கொடு. கைதிகளுக்கு ஏதாவது வாங்கி டிஸ்ட்ரிப்யூட் பண்ணிடலாம்.”

“கைதிகளுக்குக் குடுக்காதீங்க ஸார், உங்க வார்டர் களுக்குக் கொடுங்க.”

“வார்டர்களுக்கா?”

“ஆமா ஸார், அவங்களும் கைதிங்கதான்.”

புதிய காற்று, புதிய வெய்யில், புதிய உத்வேகம். சுவரொட்டிகளில் அழகான கதாநாயகர்களும் நாயகிகளும் தொட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘பதினாறு வயதினிலே’ ‘ஆடு புலி ஆட்டம்’ ‘நாம் பிறந்த மண்’ ‘ஓடி விளையாடு தாத்தா’ எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட வேண்டும்

திரும்பிப் பார்த்தான். வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் கட்டின சிறையின் வளைந்த வாசலில் கோர்ட்டுக்குப் போகும் கைதிகளுக்காகக் காத்திருந்த போலீஸ் வண்டி. மறுபடி மறுபடி பூட்டப்பட்டிருக்கும் கேட்.

உள்ளே அவனை அவர்கள் கொடுமைப்படுத்த வில்லை. அந்தச் சுவர்களுக்குள் ஓர் எல்லைவரை சலுகைகள் கொடுத்தார்கள். சூப்ரிடென்ட் வீட்டு மாட்டுக்குப்

புல் வெட்ட அனுமதித்தார்கள். நடை பழக சில நூறு சில நூறு சதுர கஜங்கள் கிடைத்தன. தின்னச்சோறு கிடைத்தது. பதினாறு மில்லி மீட்டர் உதவியில் 'நாம் இருவர் 'நம் நாடு' போன்ற சினிமாக்கள் பார்த்தார்கள். இந்திய சர்க்காரின் சிங்கத்தைக் காட்டிவிட்டு டாக்குமெண்டரிகள் நம் நாட்டின் அபார முன்னேற்றங்களைத் தெரிவித்தன. 'ஆத்மசோதனை' 'ஸோக்ரதர்' சிறு தொழில் செய்வது எப்படி' என்றெல்லாம் புத்தகங்கள் லைப்ரரியில் கிடைத்தன. 'சகவாச தோஷத் தால் ஞானியும் திருடனாகலாம்' போன்ற பொன்மொழிகளைப் போர்டில் எழுதினார்கள். அவன் தையல் சுற்றுக் கொண்டான். தச்சு வேலைகற்றுக்கொண்டான் கைத்தறிகளில் வண்ண வண்ணக் கம்பளங்கள் நெய்தான். வாரா வாரம் அவர்களுக்கு ஒரு கேக் சோப்பு கிடைத்தது. (வார்டுருக்கு அதை இரண்டு பீடிக்கு விற்றார்கள்) தேசிய நாட்களில் தித்திப்பாக ஏதோ தின்னக் கொடுத்தார்கள். அவர்களைப் போலவே குல்லாய் அணிந்துகொண்டு ஒரு தைரிய மந்திரி உள்ளே வந்து கைதிகளைச் சற்று தூரத்திலிருந்து பார்த்துச் சேவித்தார். அவர்கள் ஆர்மோனியம், தபலாவுடன் 'இனி ஒரு விதி செய்வேம்' பாடிக் காட்டினார்கள். எல்லோருக்கும் துணி வழங்கிவிட்டு மைக் விசில் நின்றதும் மந்திரி "காந்தி சிறைக்குப்போயிருக்கிறார் நேரு சிறைக்குப் போயிருக்கிறார். நீங்கள் எல்லோரும் சந்தர்ப்பவசத்தால் தப்பு செய்துவிட்டீர்கள். வெளியே உங்களுக்கு மறுவாழ்வு காத்திருக்கின்றது. சென்றதை மறந்து மன்னித்து அணைத்துக்கொள்ளுங்கள் காத்திருக்கின்றன!" என்றதற்குப் பதிலாகப்பின் வரிசையில் ஒரு கைதி... பர்ரர்ரர் என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூச்சமில்லாமல் விட்டான்.

சிறை மறுபடி வேண்டாம். ஓர் அனுபவம் ஜென்மங்களுக்குப் போதும். அடித்தளத்தில் இருக்கும் மூர்க்கத்தனங்களையும் வஞ்சத்தையும் வெறுப்பையும் வேதனை

யையும் ஹோமோ செக்ஷுவாலிட்டியையும் சந்தித்தாகி விட்டது.

“சோமு பார்றா எப்படி இருக்கிறான்! நெத்திலே ஒரு பொட்டு வெச்சு காதிலே ஒரு பொட்டு வைச்சுட்டுப் பார்றா டேய்! அப்படி துப்பட்டியை தாவணி மாதிரி கட்டிக்கிட்டா சோமு கண்ணு! கிட்டவாடி!”

சலுனுக்குப் போய் சவரம் செய்து கொண்டான். செருப்பு வாங்கிக் கொண்டான். சிவப்பு சிவப்பாகச் சென்ற பஸ்களில் ஒன்றில் மயிலாப்பூருக்கு விசாரித்து ஏறிக்கொண்டான். அங்கே அவள் இருப்பாளா என்ன?

அன்புள்ள மீனு! உனக்குக் காகிதம் எழுதி எழுதிப் பதிலில்லாமல் நான் சோர்ந்து போயிருக்கிறேன். என்னை நீ பார்க்க வருவதில்லை. காகிதமாவது எழுதக் கூடாதா? நான் உனக்குத் தகுந்த புருஷனில்லாவிட்டாலும் என் குழந்தையைப் பார்க்கக்கூட எனக்குக்கொடுத்து வைக்கவில்லையா? நான் செய்த குற்றத்திற்குச் சிறை தண்டம் போதாதா? நீ வேறே கண்டிப்பாயா? எனக்குப் பல வாரங்களாக உடம்பு சரியில்லை. நான்கு நாட்கள் ஜெயில் ஆஸ்பத்திரியிலேயே படுத்திருந்தேன். இதைத் தந்திபோல் பாவித்து உடனே லெட்டர் போடவும். நான் பரோலுக்கு மனுப்போட்டிருக்கிறேன்: ஓடி வந்து ஒரே ஒரு தடவை உன்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன். உனக்கு என் அன்பு முத்தங்களுடன் உன்னை என்றும் மறவாத சோமு, விலாசதார இல்லை என்று திரும்பி வந்த கடிதத்தைப் பையில் போட்டுக் கொண்டான்.

எங்கே போயிருப்பான். யாருக்குத் தெரியுய்? ஜகனுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இல்லை, பேட்டையிலே விசாரிக்கலாம். பெண்கள் ஸ்டீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறாளை அசப்பில் அவள் போலத்தான் இருப்பாள். அவள் கொஞ்சம் நிறக்குறைவு. சடை நீளமாக இருக்கும். பிள்ளை பெற்றாலும் வயிறு அடங்கியே இருந்தது. நடந்தால்

மார்பு மிதக்கும்...எத்தனையோ நாட்களுக்கு முன் தொட்ட மனைவி.

“வீட்டுக்குப் போனதும் நே...ராப் பெண்டாட்டி மேலே பாய்வே! என்ன சோமு? அப்புறம்தானே பாக்கி யெல்லாம்...? அதுக்கு முன்னாலே சோமுக்கண்ணு...”

முன் ஸீட்டிலிருந்து ஒரு குழந்தை எட்டிப் பார்த்துப் பச்சைக் காகிதத்தை அவனிடம் காட்டி, திக்குத் என்றது. அதன் அம்மா, ‘டேய் ரமேஷ்!’ என்று அதட்டினாள். சோமு, ‘வா’ என்று கூப்பிட, தாவி அவனிடம் வந்தது.

“குழந்தையைக் கொண்டு வரலையா!”

“அவனுக்கு விவரம் புரிய ஆரம்பிச்சுடுச்சு. வேணாம்னுட்டு பக்கத்து வீட்டிலே விட்டு வந்திருக்கேன்.”

“போன மாசம் ஏன் பார்க்க வரலை?”

“மாசா மாசம் பார்க்கணும்னு என்ன ருலா?”

“அப்படிச் சொல்லிடாதே மீனு! நீ பார்க்கவரத்தை எதிர் பார்த்துக் கிட்டுத்தான் என் நாட்களே ஓடுது”

“இனிமே நான் பார்க்க வரப்போறதில்லை!”

“என்ன மீனு?”

“இந்த இடத்தைக் கண்டாலே எனக்கு என்னமோ செய்யுது வயத்திலே. திரும்பத் திரும்ப என் புருஷன் கைதின்னு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, ‘ஏண்டி! மீனா ஜெயிலுக்குப் போய் வரியா? உன் புருசன் நல்லா இருக்கானா’ன்னு அவுங்க கேக்கறதையும் எனக்குத் தாங்க முடியலே. காசு பணம் தேடறதும் இந்தப் பிள்ளையை வளர்க்கிறதும் என் அண்ணன்கிட்டே கடன் கேக்கறதும் அண்ணி முஞ்சிலே அடிச்சாப்பலே பேசறதும் வீடுவீடா ஏறி சோப்புத் தூள் வித்து அஞ்சுரூபா சம்பாதிக்கிறதும்.. எனக்குப் போறும். இது நடுவிலே உங்களை வேற வந்து

பார்க்கறதுக்கு ஆகிறதில்லை. எல்லாதையும் முடிச்சுக் கிட்டு வாங்க நீங்க. அப்புறம் வந்து சம்பாதிச்சுப் போடுங்க...''

லஸ் முனையில் இறங்கினான். விறுவிறு என்று நடந்து தெப்பக்குளம் தாண்டி சாயிபாபா கோயிலைத் தாண்டி வாராவதியைக் கடந்து உயர்ந்த மூங்கில் கம்பங்களில் சாயம் போன கொடிகள் ஆடும் பேட்டைக்கு வந்தான். பேட்டை மாறியிருந்தது. புதுசாகச் சில கான்கிரீட் பங்களாக்கள் தெரிந்தன. குடிசைகள் பிடிவாதமாக மிஞ்சியிருந்தன. ஒரு சபா என்று போர்டு போட்டு கீற்றுக் கொட்டகை ஒன்று புதிதாக இருந்தது. மகளிர் என்று போர்டு ஒரு கக்கூஸ் கட்டியிருந்தார்கள். பேட்டையின் முகமே மாறியிருந்தது. கடைகள் எல்லாம் எங்கே? சாக்கடைகளை எல்லாம் மூடி விட்டார்களா? அந்தப் பெட்டிக்கடை சற்றுப் பரிச்சயமானது போல் தோன்றியது'

''இங்கே மீனாட்சின்னு ஒரு பொண்ணு ஒரு சின்னப் புள்ளையோட இருந்திச்சே.''

''எங்க அக்கா பேருகூட மீனாட்சி!''

''யாரு?''

கடையின் பின்புறத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவன் சோமுலை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

''அட, வந்துட்டிங்களா!''—சுற்று முற்றும் பார்த்தான்

''என் பெண்டாட்டி எங்கே தெரியுங்களா உங்களுக்கு!''

''அவுங்க அப்பவே காலி பண்ணிட்டுப் போயிட்டாங்களே!''

“எங்கே தெரியுமா?”

“தெரியாதுங்களே. பாவம், கஷ்டப்பட்டது சின்னக் குழந்தையை வெச்சுக்கிட்டு.”

“அண்ணன் வீட்டுக்குப் போயிருக்குமா?”

“இருக்கலாம் நம்ம கடையிலே கூட பாக்கி இருக்குது, ‘ஒரு மாசத்திலே வந்து குடுத்துட்டுப் போறேன் கோபாலு’ன்னு சொல்லிட்டுப் போச்சு! அப்புறம் காணலே.”

“எத்தனை பாக்கி?”

“நாப்பத் தஞ்சு.”

நாற்பத்தைந்து ரூபாயை எண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு நடந்தான். அவர்கள் குடித்தனம் நடத்தி சிரித்துச் சந்தோஷப்பட்டுச் சண்டை போட்டுச் சமாதான மடைந்து படுத்து அனைத்து ஆனந்தித்து அழுத இடத்தில் ‘அன்பு நிலையம்’ என்கிற புதிய வீடு பதிந்து நின்று கொண்டிருந்தது. தன் அண்ணன் வீட்டில்தான் இருப்பான்.

கதவு திறந்ததும் அண்ணி சற்று நேரம் திகைத்தாள்.

“யாரு, மீனா புருசனா” —சண்களில் பயம் தெரிந்தது.

“ஆமாங்க!”

“அட!”

“உள்ளே வரலாங்களா?”

“வா! வா அவரு டீட்டிக்குப் போயிருக்காரு!”

“மீனா எங்கே தெரியுங்களா?”

“தெரியாதே!”

“இங்கே வரலையா?”

“நீ போனதும் ஒரு நாலஞ்சு மாசம் இங்கேதான் இருந்திச்சு, கஷ்டமோ நஷ்டமோ இருக்கிறதாலே ஏதோ பங்கு போட்டுக்கிட்டுச் சோறு போட்டுகிட்டுத்தான் இருந்தோம். அவளுக்கு என்னவோ மனசிலே வந்திடுச்சு. ஏதோ ஒரு தடவை உன்னைப்பத்தி பேச்சு வந்த போது என்னை சண்டை புடிச்சா தெரியுமா? என்னை என்ன வேணும்னா சொல்லட்டும்! அவரு வீட்டுக்குப் பெரியவரு. அவரைப்போய் கன்னபின்னான்னு பேசினா! சரியா விசாரிக்காம அவளைக் கல்யாணம் கட்டிக் கொடுத்திட்ட மாம்! நாங்கதான் எல்லாத்துக்கும் காரணமாம். நாங்க அவளுக்கு வேண்டாமாம். தானாகவே ஒத்தியாவே சமாளிச்சுக்கிறாளாம். என்னவோ ‘ஓ’ன்னு கத்திட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்ட்டா! தடுத்து நிறுத்த முடியுமா சொல்லு!...”

நடை தளர்ந்து செய்வது என்னவென்று தீர்மானிக் காமல் வெளியே நடந்தான்.

“வீட்டிலே ஒரு வேலை செய்யமாட்டா, ராணி மாதிரி குந்திக்கிட்டிருந்தா. என்னவோ சீப்பு’விக்கிறேன், சோப்பு விக்கிறேன்னு புறப்பட்டுப் போய்விடுவா! ஒத்தை ரூபா கேட்டமா? ஒரு வார்த்தை சின்னு பேசினமா. அவ பேசின பேச்சை நீ கேட்டிருக்கணும். ராங்கிக்காரிய்யா!”

எங்கே இருப்பாள்? ஜகன்! ஜகனுக்குத் தெரிந்திருக்க லாம்.

அவன் செய்யவே கூடாது என்று தீர்மானித்த ஒன்றைச் சிறையிலிருந்து வெளி வந்த முதல் தினமே செய் தான்.

அவன் மனதில் அந்த டெலிபோன் எண் துல்லிய மாகப் பதிந்திருந்தது. மறக்க முடியாத நம்பர். பங்குக்கு எதிரே இருந்த டெலிபோன் கூட்டிற்குள் புகுந்து, சுழற்றிக் காசுபோட்டு,

“ஹலோ!”

“ஜகன் இருக்காருங்களா?”

“யார் பேசறது?”

“நான் அவர் நண்பனுங்க...”

“யாரு, பேரு சொல்லுய்யா!” தேவராஜன் குரல்தான். சந்தேகமில்லை. அந்தக் குரலை மறக்க முடியாது. தயக்கத் திற்குப் பின், “நான் தாங்க சோமு!”

“சோமு வந்துட்டியாடா வெளியிலே?”—குரலில் சந்தோஷம் மிதந்தது.

“வந்துட்டேங்க?”

“இன்னும் மூணு மாசம் இருந்ததே!”

“நல்ல நடத்தைக்காக முன்னாலேயே விட்டுட்டாங்க!”

“அடி சக்கை? நல்ல நடத்தையா! சோமு! எங்கிருந்து பேசறே! நான் உன்னைப் பார்க்கணும்! நான் அனுப்பிச்ச பணம் வந்ததா!”

“வந்ததுங்க?”

“சரி எங்கேருந்து பேசறே?”

“இங்கே ஆள்வார்பேட்டையிலே பப்ளிக் கால் பாக்ஸ்”

“உடனே வா! இடம் தெரியுமில்லே?”

“இல்லிங்க! முதல்லே என் பெண்டாட்டியைப் பார்க்கணுங்க!”

“சரி! போய்ப் பார்த்துட்டு...ட்டு சீக்கிரம் வா!”

“அவ எங்க இருக்கான்னே தெரியலைங்க!”

14 ● ஜன்னல் மலர்

“போயிட்டாளா?”

“இல்லிங்க. மெட்றாஸ்லதான் இருக்கணும்...ஜகனுக்குத் தெரிஞ்சிரிக்கலாம்னு ஜகனைக் கேக்கத்தான் உங்களுக்கு டெலிபோன் பண்ணினேன்.”

“ஜகன் இருக்கானே. பேசறியா...? டேய், ஜகன்... சோமு.”

“ஜகன்—ஸ்பீக்கிங்! என்ன சோமு! என்ன வாத்யாரே வந்துட்டியா?”

“வந்துட்டேன்.”

“சுவரேறிக் குதிச்சு வந்தியா? அவங்களா விட்டுட்டாங்களா?”

“ஜகன்! மீனாவும் குழந்தையும் எங்கேன்னு தெரியுமா உனக்கு?”

“யாரு, உன் பெண்டாடிதானே? இரு, எப்பவோ ஒரு தடவை பஸ் ஸ்டாண்டிலே பார்த்த ஞாபகம் இருக்குது. அப்ப விசாரிச்சேன். ‘அண்ணன் கிட்ட கூட இல்லை. தனியாகத்தான் இருக்கேன்’னுது எங்கே இருக்கே தங்கச் சின்னு கேட்டேன். சொல்லமாட்டேன்னிடுச்சு...தேவராஜ் ஸார் பணம் கொடுக்கச் சொன்னாருன்னேன். வாங்கிக்க மாட்டேன்னுடுச்சு. அப்புறம் வண்டிலே கொண்டு விட்டேன். மாம்பலத்திலே மூசாத் தெருவிலே, மூனையிலே நம்பர் ரெண்டோ, மூணோ ஒரு பச்சை வீடு அதுக்குப் பின்புறம் அவுட் அவுஸ்லே இருக்குது.”

“தாங்க்ஸ் ஜகன்.”

“கொஞ்சம் இரு தேவராஜ் ஸார் பேசணும்கிறார்.”

“சோமு, ராத்திரி வரியா?”

“இல்லீங்க! வரதா இல்லை!”

“அப்படின்னா?”

“அப்படின்னா ஒழுங்கா சம்பாதிச்சுப் பிழைக் கலாம்னு இருக்கேன்.”

“நாங்களெல்லாம் ஒழுங்கா சம்பாதிக்கலையா? என்னடா புதுசா ஆரம்பிக்கறே! ராத்திரி வந்துடு.”

“இல்லீங்க, நான் உங்களையெல்லாம் இனி பார்க் கறதா இல்லை.” டெலிபோனை அதன் கொக்கியில் மாட்டிவிட்டு ஆட்டோரிக்ஷா பிடித்து மாம்பலத்துக்கு விரட்டினான்.

அவன் இதயம் படபடத்தது. மீனா, எவ்வளவு உன்னதமானவள். அண்ணனின் உதவியின்றித் தேவராஜன் கொடுத்த பணத்தை மறுத்து ஒண்டியாக புருஷனில்லாமல், இந்த வருஷங்களைச் சமாளித்திருக்கும் மீனா என் பெண்டாட்டி உன்னை நான் அடையத் தவம் செய்திருக்கிறேன். அவனிடம் விடியும்வரை மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்.

அவனைப் பார்க்க வேண்டும்; என் பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும்.

மூசாத் தெரு இருந்தது, பச்சை பெயின்ட் வீடு இருந்தது. அதன் பின் பக்கம் ஓர் அவுட் ஹவுஸ் இருந்தது.

பூட்டியிருந்தது பின் பக்கம் பம்ப் அடித்துக்கொண்டிருந்த பன்னிரண்டு வயசுப் பெண் அவனிடம் வந்து “யாரு வேணும்?” என்றாள்.

“இந்த இடத்திலே மீனாட்சின்னு.”

16 ● ஜன்னல் மலர்

“மீனா அக்காவா! இங்குதான் இருக்காங்க. வெளியிலே போயிருக்காங்க நீங்க யாரு...”

“நானு நானு...பாப்பா, உன் பேர் என்ன?”

“தமிழரசி”

“மீனா அக்கா சுகமாக இருக்காங்களா? அவங்க பையன் எப்படி இருக்கான்?”

“முருகன் தானே.”

“ஆமா ஆமா”

“நல்லா இருக்கானே! முருகுன்னு நான் கூப்பிடுவேன்”

“எத்தனை உயரம் இருக்கான்?”

“இத்தனை” என்று அவள் கை காட்டிய உயரத்தில் மானசீகமாகத் தன் பிள்ளையைப் பார்த்தான். வளர்ந்து விட்டான்!”

“பேசுதா”

“நல்லா பேசுது. ‘மச்சாணைப் பார்த்திங்களா’ பாடுவான். தமா...சு!”

“மீனா அக்கா எப்படி இருக்காங்க?”

“அவங்க காலையிலே போனா...இதோ வராங்களே!”

மீனா! குழந்தை அவள் விரலைப்பிடித்துக் கொண்டு தக்கா புக்கா என்று நடந்துவர, அவன் மனைவி மீனாட்சி

அவர்களைப் பார்த்ததும்' சோமுவுக்குக் கண்களில் நீர் முட்டியது. மீனாட்சி அவனைப் பார்த்தாள். உடனே அவள் பார்வை சரிந்தது.

"அடேயப்பா...! என்னவா வளர்ந்துட்டான்."—தன் பிள்ளையை அலாக்காகத் தூக்கி உயரே எடுத்துக் கொண்டு போய் அவன் முகமெல்லாம் முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொள்ள, குழந்தை வீறிட்டு அலறியது.

"விடுங்க, பயந்துக்குவான்" என்று அவனைப் பிடுங்கிக்கொண்டாள்.

"டேய், நான் உன் அப்பாடா! பயப்படாதேடா! நான் உன் அப்பாடா!"

முருகனிடம் சோமுனன் சாயல் அழுத்தமாக இருந்தது

சின்ன வயசில் கன்னத்தின் உப்பலில் அந்த அடையாளங்கள் மறைந்திருந்தன. இப்போது காதின் மடிப்பு, உதடுகள், மூக்கு நுனியின் அவசரமான மேல்நோக்கிய திருப்பம் எல்லாவற்றிலும் சோமு தன்னை மறுபடி கண்டான்.

"இவங்க யாருக்கா? முருகனோட அப்பாவா? மிலிட்டரிலே இருக்காங்கன்னு சொன்னீங்களே."

"தமிழரசி? நீ வீட்டுக்குப் போய்ட்டு அப்புறம் வர்றியா?"

"பாடம்?"

"இன்னிக்குப் பாடம் கிடையாது. நீங்க உள்ளே வாங்க" என்றாள். உள்ளே நுழைந்தான்.

சின்ன அறையில் நடை வண்டி, லலிதா பார்மஸியின் காலண்டர். ஒரு ஸ்டூல். அதில் போய் உட்கார்ந்தான் நாடாக்கட்டிலில் ஒழுங்காகச் சுற்றப்பட்டிருந்தது. படுக்கை முருகன் அவனைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே அவனிடமிருந்து எவ்வளவு தள்ளி நிற்க முடியுமோ அவ்வளவு ஓரத்தில் நின்றான். மூலையில் ஒரு கெரஸின் ஸ்டவ் இருந்தது. அதன் பக்கத்தில் பாத்திரங்கள் சுத்தமாகச் சலித்திருந்தன. ஜன்னலில் 'ஓவல்டின்' டப்பாவில் மண் நிரப்பி அதில் ஒரு செடி! ஒரு மலர்.

டப்பாவை நகர்த்திவிட்டு ஜன்னல் கதவைச் சாத்தினான். அறை வாசற் கதவையும் சாத்தித் தாளிட்டான்.

“ஏன் மீனா எல்லாக் கதவையும் சாத்திப்புட்டே!” அவள் பதில் சொல்லாமல் அறையின் மற்றொரு மூலையிலிருந்த கொடியில் தொங்கிய உலர்ந்த துணிகளின் அரைகுறை நிரைக்குப் பின் சென்று, தன் பூப்போட்ட புடவையைக் களைந்து உதறினாள், பச்சை ரலிக்கையைக் கழற்றினாள். கொடியிலிருந்த மாற்று உடைகளைக் கவர்ந்து அணிவதற்குள் அவள் உடலின் வடிவங்களின் சலனத்தின் நிஜம் அவனைத் தாக்கியது.

இன்றிரவு! இன்றிரவு!

மூலையில் நிற்குகொண்டு முருகன் அவனைப் பீதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எத்தனைப் பெரிய கண்கள்! “டேய், கிட்டவாடா! அப்பாவுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுடா!”

“நீங்க வர்றதுக்கு இன்னும் மூனுமாசம் இருக்கு துன்னு நினைச்சேன்.”

“நல்ல நடத்தைக்காக முன்னாலேயே விட்டுட்டாங்க!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கூடுதலாக, மிஸிட்டரி'லே என்றான்.

“என் புருஷன் ஜெயில்லே இருக்காருன்னு சொன்னா தங்கறதுக்கு எடம் கொடுப்பாங்களா?”

“பரவாயில்லே மீனா!...மீனா நீ எப்படி இருக்கிறே?”

“அதான் பாக்கறிங்களே!”

“டேய், வாடா! கிட்டக்க வாடா குட்டிப் பையா தங்கக் குட்டிப் பையா!”—கிட்டச் சென்றான்.

மகன் ஒரே ஓட்டமாக அம்மாவின் பின்னால்மறைந்து கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான்.

“சொல்லு மீனா! நான்யாருன்னு அவனுக்குச் சொல்லு மீனா! இனிமே நீ என்னைப்பத்தித் தெரியமா சொல்ல லாம்! அவமானப்பட வேண்டாம்.”

“சாப்ட்டிங்களா?”

“சாப்ட்டுட்டேன்.”

“எப்படி நான் இருக்கிற இடத்தைக் கண்டுபிடிச் சீங்க?”

“ஐகன் சொன்னான்.”

“ஐகனா? யாரது?”

“என் பழைய சிறேகிதன்.”

“வந்த அனைக்கே பழைய சிறேகிதமா?”

“ச்சேச்சே! நான்மயிலாப்பூர்போயி முதல்லே பழைய இடத்திலே விசாரிச்சேன், அங்கேதெரியா துன்னுட்டாங்க. அப்புறம் உங்க அண்ணன் வீட்டுக்குப் போனேன்.”

“சரிதான்!” என்றுதலையில் தட்டிக்கொண்டு “அங்கே எதுக்குப் போனீங்க?”

“நீ எங்க இருக்கிறேன்னு தெரியாமத் தவிச்சேன்மீனு. லெட்டர் எழுதறதில்லை! பார்க்கவும் வர்றதில்லை. நான் எப்படி உன்னைக் கண்டு பிடிக்கிறது?”

“நானே உங்களை வந்து மாலை போட்டு அழைச்சிட்டுப் போலம்னு இருந்தேன். நீங்கதான் சீக்கிரம் வந்துட்டீங்க” அந்த வாக்கியம் அவனுக்கு உறைத்தது.

“அண்ணி என்னைத் திட்டியிருக்குமே?”

“திட்ட விடுவேனா? உன்னை யாராவது திட்டினா அவங்களை அப்படியே.”

“பழைய மாதிரியே பேசறீங்க.”

“இல்லை மீனு, மாறிட்டேன்.”

“சந்தோஷம்” என்றாள், குரலில் சந்தோஷமில்லாமல்.

“அங்கேயும் இல்லைன்னு தெரிஞ்சப்புறம் எனக்கு ஒரு மாதிரி ஆய்டுச்சி! ஒருவேளை ஜகனுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும்னு அவங்கூட டெலிபோன்ல பேசினேன்.”

“அவருக்கு நான் இருக்கிற இடம் எப்படித் தெரியுமாம்?”

“ஒரு தடவை கார்ல கொண்டு விட்டானாமில்லே?”

“ஓ அந்த ஆளா?”

“மீனு!” வருஷங்களுக்கு அப்புறம் அவளை முதல் தடவையாகத் தொட்டான்: முழங்கைக்கு மேலே அவளைப்பிடித்த போது விரல்கள் அவள் மார்பில் பட்டன. “விடுங்க” என்று உதறினாள் விடவில்லை. கட்டிப் பிடித்தான் உதட்டில் குறிவைத்த முத்தம் கழுத் தில் பதிந்தது. “விடுங்க! விட்டுடுங்க” என்று அவனைத் தள்ளினாள். முருகன் வீறிட்டான். அவனுள் ஒரு கணம் அந்த மூர்க்கத்தனம் தலை நீட்டியது.

ரத்தத்தைப் பார்த்த சூப்ரென்ட், “மை காட், என்னடா ஆச்சு? எதாலடா குத்தினே! வார்டர் எங்கேடா”!

கார்ப்பெட் நெசவிற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ஊசி அவன் கையில் இன்னும் இருந்தது. எதிரே ஜெயபாலன் முகத்தில் ரத்தக் கோட்டுடன், கிரலுடன், 'டேய் சோமு! நீ இந்த வார்டை விட்டுப் போறத்துக்குள்ளே உன்னை கொன்னு போட்டுக் கிமா பண்ணேண்டா! உன் கண்ணி லேயே குத்தறனா இல்லையா பாரு!"

"சோமு, நீ நல்ல பையன், நல்ல நடத்தை உள்ளவன்னு நினைச்சேன். உனக்கு கார்ட் ட்யூட்டி கொடுக்கலாம்னு நினைச்சேன். சேச்சே! இப்படிப் பண்ணிட்டியே?"

"அவன் என்ன பேசினான்னு கேளுங்க சார்: என்ன மாதிரி வார்த்தைகள்லாம் உபயோகிச்சான்னு கேளுங்க சார். அதைக் கேக்க மாட்டேங்கறீங்களே?"

"பேச்சை ஒழிங்கடா. இல்லை பேச்சோட நிறுத்துங்கடா சாவுகிராக்கிகளா! சோமு! 'கண்டெம்' வார்டுக்கு நீ போன தில்லை. மூணு நாள் தனியா அங்கே இருந்து பார்' புத்தி வராதா பார்க்கலாம்..."

கண்டெம் வார்ட்.

எழும்போது, படுக்கும், எப்போதும் ஞாபகார்த்தமாக ஒலித்த கைகால் விலங்குகள்...தனி அறை. அறைக்குள்ளேயே ஒரு கம்மோடு. இரவு முழுக்க இருட்டு; பகலில் ஒரே ஒரு சதுர அடிக்கு நீலவானம் காட்டிய ஜன்னல்.

விட்டு விட்டான். "ஸாரி மீனா" என்றான்.

அவள் தன் புடவையைச் சரி செய்து கொண்டு, "எனக்கு அப்ப எல்லாம் உங்ககிட்ட பயம் இல்லை. நீங்க என்னை அடிச்சபோதுகூடப் பயப்பட்டதில்லை. இப்ப பயமா இருக்குது" என்றாள்.

“மீனா! நான் அவசரப்பட்டுட்டேன். நீ என் கிட்டே எந்த விதத்திலும் பயப்பட வேண்டாம். முதல் முதலா என்கிட்டே உனக்கு நம்பிக்கை வரணும். அதுக்கு நான் உனக்கு நல்ல புருசனா நிரூபிச்சுக் காட்டணும். அதுக்கு முன்னாலே நான் இப்படிப் பாஞ்சிருக்கப்பட்டாது. எனக்கு தெரியுது மீனா. ஆனா இத்தனை வருசமா உன்னைத் தொடராம ‘நீ எப்படி இருப்பே, நீ எப்படி இருப்பே’ன்னு உன்னைத் தொட்டுப்பார்த்ததை எல்லாம் தினம் மனசிலே நினைச்சுப் பார்த்து அசைபோட்டுப்பட்டு, இப்ப நீ எதிரே நிக்கிற போது என்னாலே என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியலை. என்னை மன்னிச்சிடு!”

“எனக்கு ஒரே குழப்பமா இருக்குது.”

“வேண்டாம் மீனா. இனிமே அந்த மாதிரி நடக்காது!”

“காசு வெச்சிருக்கீங்களா?”

“இருக்கு. எவ்வளவு வேணும்?”

“குழந்தையைப் பாக்க வந்தீங்களே, ஏதாவது மிட்டாய் வாங்கிட்டு வந்திருக்கலாமில்லே? எப்படி ஒட்டுவான் அவன்?”

“சே! எனக்குத் தோணவில்லை மீனா! அவனுக்கும் உனக்கும் ஏதாவது வாங்கிட்டு வந்திருக்கலாம். எல்லாம் புதுசா இருக்கு பாரு. வெளியிலே வந்து பிரமிப்பு இன்னும் எனக்கு விலகலை. வா, வெளியே போகலாம், சாப்பிட்டலாம்; சினிமா பார்க்கலாம். சின்னவனுக்கு சட்டை எடுக்கலாம்.”

“எத்தனை ரூபா வெச்சிருக்கீங்க?”

“முன்னூத்துச் சொச்சம்.”

“ஏது?”

“ஜெயில்லே வேலை செஞ்சதுக்குக் காசு!”

“வெச்சுக்கங்க. அனாவசியமா செலவழிக்காதீங்க. தேவைப்படும்.”

“இல்லை மீனா பையனுக்குச் சட்டையும் உனக்கு புடவையும் வாங்கத்தான் போறேன்.”

“நானைக்கு வாங்கிக்கலாம். கொஞ்சம் இருங்க பால் வாங்கி வெச்சிருப்பாங்க, வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

குழந்தை அவளுடன் அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடியது.

காப்பி குடிக்கும்போது, “நான் இத்தனை நாள் என்ன செஞ்சேன். எப்படிச் சமாளிச்சென்று நீங்க கேக்கவே இல்லியே?” என்றாள்.

“கேக்கறது எனக்குக் குற்றமாய்ப்படுது. ஏதோ சோப் புத்தூள் வித்துக்கிட்டு.....”

“சோப்புத்தூள் வித்தேன். வீட்டு வேலை செய்தேன். அட்டைப் பெட்டியிலே மருந்து அடைச்சேன். பிள்ளைங்களை கொண்டுவிட்டேன். புடவைக் கடையிலே வித்தேன்..... நூறு வேலையாவது பார்த்திருப்பேன்.”

“என்னை மன்னிச்சிடு மீனா”

“யாரும் யாரையும் மன்னிக்க வேண்டாம் என் விதி!”

“நானையிலிருந்து நீ வேலைக்குப் போகவேண்டாம்”

“பணம் சம்பாதிக்கிறது அவ்வளவு சுலபமில்லை” என்றாள்.

அவள் திடீரென்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

சற்று நேரத்தில் முருகனும் அவளுடன் சேர்ந்து கொண்டான்: அவள் மூக்கைக் கசக்கிக் கொண்டு சிவந்த கன்னங்களுடன் கண்ணீரை நிறுத்திக் கொண்டு பிள்ளையைச் சமாதானப்படுத்தினாள். “வேண்டாண்டா சுண்ணா! வேண்டாம்” என்று அவனை அழைத்து

அணைத்துப் பிஸ்கெட் கொடுத்து விளையாட்டுக் காட்டிச் சிரிக்கவைத்தான். சோழ பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அவன் மகன் மெதுவாகப் தைரியம் பெற்று சோழவைக் காட்டி முதல் தடவையாகப் பேசினான்.

“இவன் யாரு?”

ராத்திரி படுத்தபோது வினோதமாக, புதிதாக இருந்தது. பக்கத்துக் கைதிகளின் குறட்டை இல்லை. திடீர் என்று அலறல் இல்லை. பதிலாக வெளியே சுதந்திர நகரத்தின் இராக் குரல்கள் கேட்டன. மணி அடித்துக் கொண்டு வண்டி ‘ஸோன்ப்படி’ விற்கும் சப்தம் கண்ணாம்மாப் பேட்டை, தச்சன் ஒருவன் குடித்துவிட்டுத் தெருவெங்கும் தன் பெண்டாட்டியை அவதூறாகப் பேசிக்கொண்டு சென்ற சப்தம், விவிதபாரதத்தின் சினிமா சப்தம்.....ஆட்டோ ரிக்ஷாவின் தூரத்து முனகல், ஸ்கூட்டர்கள்...சைக்கள் மணி...தூங்கிவிட்டான்.

நீண்ட நேரம் அந்த டாக்ஸியோ காரோ திரும்பத் திரும்ப ஹார்ன் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. விழித்துக் கொண்டுவிட்டான். மீனா குழந்தையுடன் சீமே படுத்திருக்க கட்டிலிலிருந்து இரண்டு மூன்று தடவை ‘மீனா’ என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். பதில் இல்லை.

சற்று நேரத்தில் அவளே எழுந்து வந்தாள் -

பெரிய க்யூ வரிசையில் நின்று கொண்டான். நிற்பவர்களிடம் ஓர் அரை டிராயர் சிறுவன், “டைம்பாஸ் கடலே சார்” என்று விற்றுக்கொண்டிருந்தான். மரத்தடியில் உட்கார்ந்து, “பாரம் நிரப்பித் தர நான்கணா வாங்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். ‘க்யூ’ சோம்பேறித்தனமாக நகர்ந்தது. பெரும்பாலும் இளைஞர்கள். காலில் செருப்பு

இல்லாதவர்கள், சவரம் செய்துகொள்ளாதவர்கள்... தலை மயிர் நிறைய வளர்த்தவர்கள்... எல்லோரும் வேளை இல்லாதவர்கள்.

சர்க்கார் ஆபீசிற்கு உள்ள அத்தனைக் குணாதிசயங்களும் இருந்தன. வீடு ஆபீசாக மாற்றப்பட்டுக் கக்கூஸை கூட ரத்து செய்துவிட்டு, அதில் ஃபைல்கள் குவிந்திருந்தன. ஒட்டடை அடிக்காத உத்திரம், புராதன நாற்காலி, மேஜைகள். முகத்தில் சிரிப்பே இல்லாத கிளார்க்குகளில் ஒருத்தர் சோமு நிரப்பியிருந்த ஃபாரத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார்.

“சர்டிபிகேட்டு எங்கே?” என்றார்.

“என்ன சர்டிபிகேட்டு?”

“நீ போன மூணு வருஷம் எங்கே இருந்தே?”

சோமு திடுக்கிட்டான். “இங்கேதாங்க...”

“மெட்றாஸ்லேதானே இருந்தே?”

“ஆமாங்க.”

“அதுக்கு ஆதாரமா ஒரு சர்டிபிகேட் வேணும். நீ ஷெட்யூல்ட் காஸ்ட்டா?”

“இல்லைங்க.”

“உங்க அண்ணன், தம்பி, கவுன்ஸிலர், யாராவது ஸ்திரீமா மெட்றாஸ்லே வேலை செய்துகிட்டிருக்கிறவங்க அவங்கிட்டே ருந்து போன மூணு வருசம் நீ இங்கேதான் இருந்தேன்னு சர்டிபிகேட்டு வேணும். படிச்சது எங்கே?”

“திருச்சியிலேங்க.”

“எஸ். எஸ். எல். சி. புஸ்தகம் இருக்கா?”

“வீட்டிலே இருக்குதுங்க.”

“டெய்லரிங், கார்ப்பெண்டரி, இது என்ன கார்ப்பெட்?”

“கார்ப்பெட் வீலிங்! கம்பளம் நெசவு! அதுகூடச் செய்வேங்க!”

“தையல் நெசவுக்கு எல்லாம் ஃபாக்டரிகளிலே எடுத்துக்க மாட்டாங்க. கார்ப்பெண்டரி ஐ.டி.ஐ. மாதிரி ஏதாவது சர்டிபிகேட் வெச்சிருக்கியா?”

“இல்லீங்க!”

“தச்சர் ஜாதியா நீங்க?”

“இல்லீங்க...”

“சரி எல்லா சர்டிபிகேட்டும் அட்டாச் பண்ணிகொண்டுட்டு வாங்க. முதல்லே, ரிஜிஸ்டர் பண்ணிக்கலாம், அப்புறம் ஏதாவது சான்ஸ் வர்றதா பார்க்கலாம். தையல் தெரியும்கறே பேசாம ஒரு மிஷினை வாங்கிட்டு ஒரு கடை ஆரம்பிச்சுடு. நல்ல வருமானம் வரும்.”

கையில் ஃபாரத்துடன் வெளியே வந்தான்.

“என்ன பிரதர் ரிஜிஸ்டர் ஆகலையா?”—ஷோக்காக ஓர் இளைஞன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கட்டைவிரலுக்கும் ஆள்காட்டிவிரலுக்கும் இடையில் சிகரெட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு, அதை ஸாம்பின் பார்த்துவிட்டு எறிந்துவிட்டு, சோமுலின் மனசைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு அதை நோட்டம்விட்டு... “கொஞ்சம் தனியா வாங்க பிரதர்...” என்றான். மரத்தடிக்கு அழைத்துப்போய் வேறு எங்கோ பார்த்துக்கொண்டே பேசினான்: “முதல்லே ரிஜிஸ்டர் ரேஷன் ஆகறதுக்கு ரொம்ப நாளாகும். வேணும்னா நாளைக்கே ரிஜிஸ்டர் பண்ணி கார்டு வாங்கிக்கிடலாம்”

“சர்டிபிகேட்டு கேட்டாங்களே.”

“ஆயிரம் சர்டிபிகேட் நான் தர்றேன்! அதெல்லாம் நம்மகிட்டே விட்டுடுங்க நாளைக்குக் காலை. ‘டாண்’னு கார்டு கிடைச்சுடும் உங்களுக்கு”

“எவ்வளவு?”

“முன்னாறு ரூபா தரணும். இப்ப தர வேண்டாம். கைமேல சர்டிபிகேட்டை வாங்கிக்கிட்டு அப்புறம் குடுத்தா போதும்” என்று அவன் மனுவை மடித்துத் தன் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

சோமு நிதானமாக “வேண்டாம்” என்றான்.

“என்ன வேண்டாம்?”

“ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் வர்றபோது வரட்டும்” என்றான்.

“வருஷக்கணக்கிலே ஆகும்.”

“ஆகட்டும்.”

“இப்ப ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் வாங்கிக்கிட்டா கைமேலே ஒரு வேலை இருக்குது. போலீஸ் டிபார்ட்மென்டிலேஸ்ப்இன்ஸ்பெக்டர்; இரண்டாயிரம் ரூபா கொடுத்தா அப்பாயின்ட்மென்ட் ஆர்டர் கைலே.”

“என்ன பிரதர்! இவ்வளவுத் தூரம் ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் வேலை எல்லாம் வாங்கிக்குடுக்கிற அந்தஸ்திலே இருக்கிற ‘நீ’ ஏன் இங்கே சிங்கியடிச்சுக்கிட்டு மாமா வேலை பண்ணிக் கிட்டிருக்கே? நீயே நல்ல வேலைக்குப் போறது தானே!”

“கொஞ்சம் தனியா வாங்க.” இந்தப் பக்கம் பார்த்தான். “இந்தா முன்னாறு ரூபாயிலே எனக்கு எவ்வளவு கிடைக்குது தெரியுமா! அஞ்ச ரூபா. பாக்கி எல்லாம் அங்கங்கே பட்டுவாடா ஆவுது மேலேருந்து கிளவரைக்கும்.”

“வேண்டாம் நான் லஞ்சம் கொடுக்கறதா இல்லை.”

“இதுக்குப் பேரு லஞ்சம் இல்லை. மாமுலு.”

“மாமுலோ லஞ்சமோ, நான் தர்றதில்லே.”

“அப்ப அஞ்ச ரூபா குடு.”

“எதுக்கு?”

“உனக்கு இத்தணை தகவல்குடுத்ததுக்கு. என்ன மேன் விளையாடறே! உன்கூட பேசிட்டிருந்தேரத்திலே அம்பது ரூபா பண்ணிருப்பேன். எடு அஞ்ச ரூபாயை.”

சோமு, “இத பாரு, நான் யாருன்னு தெரியாது உனக்கு” என்றான்.

“யாராயிருந்தா என்ன, எடு ரூபாயை. அப்புறம் எனக்குக்கெட்ட கோபம் வரும்.”

“முடியாது” என்று நடந்தான்.

அவன் சோமுவின் கையைப் பிடித்தான். இழுத்தான். சட்டையைப் பிடித்தான். “பேமானிப் பையா. ஏமாத்திட்டு ஓடறியா?” என்றான்.

சோமுவின் முகத்தில் ரத்தம்பாய்ந்தது. அந்த இளைஞன் அவனுக்கு நிகரல்ல. அவனை இழுத்து மண்ணில் புரட்டிப் பல்லில் அடித்து, சட்டையைத் தாறுமாறாகக் கிழித்து விட்டுக் கூட்டத்தை விலக்கிவிட்டு நிதானமாக நடந்தான். அவன், “மாதர்சோத்! உன்னை ஜில்லா ஜில்லாவத்துரத்தி நம்ப ஆளுங்களை வெச்ச வெட்டிப் புதைச்ச...” என்று சபதமிட்டான்.

கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த அவனுக்கு அஞ்ச ரூபா கூடக் கொடுத்திருக்கலாம். இந்த மாதிரிக் கோபத்தால் என் காரியம் எதுவும் நடக்காது...

ஸுபரேன்ட் எவ்வளவு தடவை சொல்லியிருக்கிறார்.

“காஜா அடிப்பியா?”

“ஓ! அடிப்பேன்.”

“காஜா அடிக்கறதுக்குத்தான் எங்களுக்கு ஆள் வேணும்
தையலுக்கு நிறைய ஆள் இருக்காங்க.”

“எவ்வளவு தருவீங்க?”

“ஒரு நாளைக்கு ஒண்ணரை ரூபா...அப்புறம் ஒரு
டி...”

“வேண்டாங்க” என்று சிரித்தான்.

“இப்படியே நேராப் போனா ‘டிலக்ஸ் டெய்லரிங்
ஹவுஸ்’ன்னு இருக்குது அங்கே ஆள் வேணும்னாங்க”

‘டிலக்ஸ் டெய்லரிங்’ பூட்டியிருந்தது.

சோமு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த போது வாசலில் ஒரு
கார் காத்திருந்தது.

3

ஜகன் நின்று கொண்டிருந்தான். கார் பளபளவென்
றிருந்தது. உள்ளுக்குள்ளே ரேடியோவெல்லாம் வைத்துப்
பற்பல அலங்காரங்களுடன் இருந்தது. ஹாரனை அழுத்தி
னால் பாட்டுப் பாடும் போலிருந்தது. தேவராஜன்காராகத்
தான் இருக்க வேண்டும். உள்ளே சோமுவின் பிள்ளை
உட்கார்திருந்தான். காரின் உள் மெத்தையின் சுகத்தில்
குதித்துக்கொண்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜகன் புதிதாக மீசை வைத்திருந்தான். “என்ன
வாத்தியாரே! எங்க போயிட்டு வர்றே?” என்றான்.

சோமு தன் மகனை “இறங்குடா” என்றான்.

“சின்னக் குழந்தை விளையாட்டுப் போவுது. இருக்
காட்டும்.”

“என்ன விஷயம் ஜகன்?”

“நீ எங்கே போயிட்டு வர்றே சொல்லு?”

“வேலைக்கு அலைஞ்சுட்டு வர்றேன்.”

“கிடைச்சுடுச்சா?”

“இல்லே”

“சரி. போய் டிரெஸ் பண்ணிக்கிட்டு வா. தேவராஜ் கூட்டி வரச் சொன்னாரு”

“எதுக்கு?”

“சும்மா உன்னைப் பார்க்கறதுக்கு. பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சுல்லே. ‘சோமு லெனியே வந்திருக்கான் அவனை நாம பக்கவாணாமாடா ஜகன்’னாரு அவனுக்கு ஏதாவது தேவையாயிக்கும். கூட்டி வாடான்னாரு.”

“எனக்கு அவர்கிட்ட எதுவும் தேவையில்லை.”

“அட தேவையில்லாட்டிப்போவுது. வந்துபார்த்துட்டி போவக் கூடாதா? வேலைக்கு அலையுறியே, தேவராஜன் ஸார் குடுக்க மாட்டாரா!”

“எனக்கு அந்த வேலை தேவையில்லை,”

“என்ன சோமு, நீ ஒருமாதிரிபேசறே! இப்ப எல்லாம் பளையபடி இல்லை. எல்லாம் மாறிப்போச்சு, அந்த விவகாரமே கிடையாது எல்லாம் பந்து! நீ ஒரு வாட்டி வந்து பாரேன். தேவராஜ் ஸார் செயலா இருக்காரு, பெரிய மனுசனாயிட்டாரு. அவரைக் கௌரவ மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆக்கப்போறாங்க...என்ன...நீ?”

“நான் இன்னொரு சமயம் வர்றேன் ஜகன். இப்ப எனக்குக் கொஞ்சம் ஜோலி இருக்குது.”

ஜகன் அவனை ஒருமாதிரிபார்த்தான். ஜகன் அடர்த்தி யாகத் தலை மயிர் வளர்த்து அதைப் படிப்படியா

அமைத்திருந்தான். உள்ளே முண்டா பணியன் அணிந்து அதன் மேல் வலைப் பணியன் அணிந்திருந்தான். ஏறக் குறைய பாலாடை போல் பான்ட் அணிந்திருந்தான். அடர்ந்த புருவங்களின் கீழ் இருந்த கண்களில் ஸ்திரமாகப் பொய் இருந்தது. உதட்டில் ஸ்திரமாகச் சிரிப்பு இருந்தது. பருத்திருந்தான்.

“நீ மாறிட்டே சோமு” என்றான்.

“அதைக் கேக்க சந்தோஷம், டேய் இறங்குடா இறங்கு!”

உள்ளேயிருந்து முருகன் ‘மாட்டேன்’ என்றுதலையை ஆட்டினான். சோமு கோபத்துடன் அப்படியே ஜன்னல் வழியாக உள்ளிருந்த பிள்ளையைக் கவர்ந்து வெளியே இழுத்துக் கீழே வைத்தான். முருகன் பஸ் ஸ்டாண்டு வரை கேட்கும்படியாக விறிட்டான்; உள்ளேயிருந்து மீனா ஓடி வந்தாள். பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு சமாதானப் படுத்தினாள்.

“என் மேலே கோபமிருந்தா சொல்லிடலாம் சோமு. குழந்தைகிட்ட காட்டாதே...வணக்கம் தங்கச்சி. என்னை ஞாபகம் இருக்குதா?”

மீனா சோமுவைப் பார்த்தாள்.

“மீனா, இதுதான் ஜகன். நான் சொன்னேனே...”

கையில் குழந்தையுடன் அவனைச் சேவித்துவிட்டு உள்ளே போனாள்.

“தங்கச்சி ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருக்கும் இல்லே? அப்ப நீ வர்றதில்லையாக்கும்—நான் தேவராஜ் ஸார் கிட்ட சொல்றேன். அற்றம் நாம எப்ப பாக்கறது... உன்னோட விவரமாப் பேசணும் சோமு. ஜெயில்லே

எல்லாம் எப்படி இருக்கும், எப்படி நடத்தறாங்க...? நான் போனதே இல்லை பாரு."

"ஐகன்! அப்ப போயிட்டு வர்றியா?"

ஐகன் போன பின்னும் அவன் விட்டுப்போன சென்ட் வாசனை இருந்தது. உள்ளே சென்றான். தன் பான்டைக் குழற்றப் போனவன், "பழைய வேஷ்டி ஏதாவது இருக்குமா மீனா?" என்றான்,

"அதான் சொன்னேனே உங்க வேஷ்டி, பான்ட்டு எல்லாத்தையும் போட்டுட்டேன், பாத்திரம் வாங்கிட்டு டேன்னு!"

"ஒண்ணு ரெண்டு பாக்கி வெக்கிலியா?"

"கடையிலே வாங்கிக்கங்களேன்! காலைலேபோற போது சொன்னேனே."

முருகன் இன்னும் காருக்காக அழுது கொண்டிருந்தான்.

"இப்ப நிறுத்தப் போறியா. திருடன்கிட்ட கொண்டு விட்டுடவா?"

—சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டாள். அவனைப் பார்த்தாள். மெலிதாகச் சிரித்தாள்.

"எதுக்கு சிரிக்கிறே?"

"மன்னிச்சுக்குங்க. வாய் தவறிச் சொல்லிட்டேன்?"

"அழுகையை நிறுத்திட்டான் இல்லே? அது போதும்.

"வெளியே "மீனா! மீனா!" என்று குரல் கூப்பட்டது.

மீனா குழந்தையுடன் வெளியே சென்றாள்.

"உன் ஆம்படையான் வந்துட்டானாமே?"

"ஆமாம்மா."

“லீவுலே வந்திருக்கானா?”

“ஆமாம்மா.”

“எத்தனை நாள் இருப்பான்?”

“இன்னும் கேக்கலை”

“திரும்பிப் போய்டுவானா?”

தயக்கம். அப்புறம். “இங்கேயே ஏதாவது நல்லவேலை கிடைச்சதுன்னா மிலிட்டரியை விட்டுறலாம்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்தாரு.”

“விட்டுச் சொல்லாதே! வேலைகிடைக்கிறது ரொம்ப கஷ்டம். என் மச்சினன் புள்ளை ஒருத்தன் அப்படித்தான் வேலை கிடைக்காமே அல்லாடறான்...”

மீனா உள்ளே வந்தாள்.

“யாரது?” என்றான்.

“பக்கத்து வீட்டுக்கார அம்மா. பாப்பாரவருங்க. நல்லவங்க.”

“எதுக்கு அலுங்கிட்ட பொய் சொல்லியிருக்கே. நான் மிலிட்டரியில் இருக்கிறதா?”

“நிஜத்தைச் சொன்னா இப்படிக்கிட்ட வந்துபேசுவாங்களா, சொல்லுங்க?”

“உனக்குப் போயிருக்காருன்னு ஏதாவது சொல்லி யிருக்கலாமே!”

“அது மட்டும் பொய்யில்லையா?”

மௌனமாக இருந்தான்.

“வீட்டுக்காரங்க யாரு மீனா?”

“யாரோ சேட்டுப்போல இருக்குது. நான் வீட்டுக் காரங்களைப் பார்த்ததே இல்லை. ஒரு குமாஸ்தாதான் மாசா மாசம் வந்து வாடகை வாங்கிட்டுப் போவாரு.”

தமிழரசி வந்தாள். “அக்கா என் கைல என்ன வெச்சிருக்கேன் சொல்லு?” என்றாள்.

“என்ன சொல்லு?”

“சாக்லேட்டு! முருவனுக்கு வாங்கிட்டு வந்தேன்... வாடா கண்ணா!” என்றாள். முருகன் ஓடினான்.

“அவுங்க அப்பாவைவிடப் பரவாயில்லை” என்றாள். சோமுவுக்குக் கோபம்வந்தது. ஏதாவதுசொல்ல நினைத்து நிறுத்திக் கொண்டான் தமிழரசி அவனைப் பயத்துடன் பார்த்து மீனாவிடம் ரகசியமாக ஏதோ கேட்டாள்.

மீனா ‘ஆமா...’ என்றாள்.

“என்ன கேக்கறா?”

“நீங்கதான் அப்பாவான்னு?”

“அக்கா, நான் ராத்திரி படுக்க வர வேண்டாமா?” என்றாள்

“வேண்டாம் கண்ணு!”

“இனிமே தினமே வேண்டாமா?”

“வேண்டாம், வேணுமின்னா சொல்லி அனுப்பறேன்.”

“முருகனைக் கொஞ்ச நாழி அழைச்சிட்டுப் போகட்டுமா?”

“சரி.”

தமிழரசி முருகனை அள்ளிக்கொண்டு சென்றாள்.

“புதுசா எல்லாமே வாங்கணும் போல இருக்கு. ஷேவிங் செட்டு, வேஷ்டி, பனியன்...”

“என்ன ஆச்சு இன்னிக்கு வேலை ஏதும் கிடைச்சதா?

“எனக்குத் தெரிஞ்ச வேலை தையல் மட்டுந்தான் மீனு!”

“எம்ப்ளாய்மெண்ட் ஆபீசுக்கு போனீங்களா?”

“போனேன். ரிஜிஸ்தர் பண்றதுக்கே லஞ்சம் கேக்கறாங்க.”

“எவ்வளவு?”

“எவ்வளவா இருந்தா என்ன? நான் கொடுக்கிறதா இல்லை. பேசாம இருக்கிற பணத்திலே ஒரு தையல் மிஷினை வாங்கிப் போட்டுக்கிட்டுத் தினம் ரெண்டு சட்டை தெச்சாக்கூட பத்து ரூபா சம்பாதிக்கலாம்,”

“கடை போடறதா உத்தேசமா?”

“ஆமா.”

“எங்கே?”

“இங்கேயேதான்.”

“இங்க ஒருத்தரும் வரமாட்டாங்க. பின் பக்கமா இருக்கிற பஜார்லே விசாரிச்சுப் பாருங்களேன்.”

“பார்க்கலாம், நாளைக்கு...நாளைக்குக் கவலையை நாளைக்கு வெச்சுக்கலாம் மீனா! வா, வெளியே போயிட்டு வரலாம்...”

“ராத்திரி வேணா போகலாம்”

அவனுக்கு சுருக்கென்று உறைத்தது.

“ஏன் மீனா, என்கூட தெருவிலே நடந்து வர்றத்துக்கு உனக்கு அவமானமா இருக்குதா?”

“அப்படி யாரு சொன்னா?”

“அப்பலேர்ந்து பாக்கிறேன். ஜகன் வந்தபோது என் கிட்ட நின்னுகிட்டு இருக்க உனக்கு வெக்கமா இருந்திருக்கு, உடனே உள்ளே ஓடறே; ராத்திரித்தான் என்கூட வருவேங்கிற! சொல்லு மீனா, அவமானமா இருக்குதா?”

“தயக்கமா இருக்குது. பரவாயில்லை. வாங்க, உங்களுக்கு வேஷ்டி வாங்கிட்டு வரலாம்.”

“வேஷ்டியும் வேண்டாம் ஒரு எழவும் வேண்டாம். இத்தனை நாள் ஒரே கைதி டிரஸ்ஸைப் போட்டுக்கிட்டு ஜெயில்லே இருந்தாச்சு, இப்ப ஒரு பாண்ட் சட்டைக்குப் ப்ரமோசன் வந்திருக்குன்னு நெனைச்சிக்கிறேனே. அதையே போட்டுக்கிட்டு இன்னும் கொஞ்சநாள் இருந்தாப்போவுது, நான் சொந்தமா சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சதுக்கு அப்புறம் வாங்கிக்கறேன்!”

“அது வரைக்கும் ஒரே சட்டை பாண்டிலே இருக்கப் போறீங்களா? என்னாலே சகிச்சுக்க முடியாது. எனக்கு ஆளு சுத்தமா இருக்கணும். வாங்க போகலாம்.”

“நான் வரலை!”

“பரவாயில்லை அப்புறம் கோவிச்சுக்கலாம், வாங்க!”

“நான் வரலைன்னா!” என்று இரைந்தான்.

“சரி, நான் போய் வாங்கிட்டு வர்றேன்.”

அவள் போனதும் சோமுவுக்கு மனத்தில் நிறைவில்லாமல் இருந்தது. ஏன் இப்படிச் சின்னச் சின்ன வார்த்தைகளால் கொடுமைப்படுத்துகிறாள்? ஒவ்வொரு தடவையும் அவனுக்கு இயல்பான, ரத்தத்தில் பிறந்த கோபம் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது. அதிகப் பிரயத்தனத்துடன் அடக்கிக் கொண்டான்.

இப்ப நிறுத்தப் போறியா, திருடன்கிட்டே கொண்டு விட்டுடவா?”

“அக்கா?”

—இடுப்பில் முருகனுடன் தமிழரசி நின்று கொண் டிருந்தாள்.

“அக்கா இல்லியா?”

“வெளியே போயிருக்கா, வந்துருவா.”

“அம்மா எங்கே?” என்றான் முருகன்.

“அம்மா கடைக்குப் போயிருக்காங்க. வந்துருவாங்க. இத பார் முருகா! அப்பா சொல்லு! அப்பா, அ...ப்...பா.. நான் வரட்டுங்களா?” என்று முருகனை அவன் அருகில் உட்கார்த்தி வைத்துவிட்டுக் கிளம்பினான். முருகன் திகிலுடன் அவள்மேல் பல்லி மாதிரி ஒட்டிக்கொண்டான்.

அவளைப் போகவிடாமால் அடம்பிடித்து அழுதான்.

“அழுவுது!”

“நீ போ, நான் பாத்துக்கறேன்” என்றான். அவள் தயங்கினாள்.

“போடின்னா...” முருகனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டு அவள் ஓடினாள், கதவைத் தாளிட்டாள்.

“அம்மா வேணும்” என்று அழுதான் முருகன்.

“வந்துடுவா...நிறுத்துடா அழுகையை.”

அழுகை பீறிட்டது.

“நிறுத்துடா! நிறுத்துடா! இப்ப நிறுத்தப் போறியா இல்லையா?”

—அவன் முகத்தில் ரத்தம் பாய்ந்தது உஷ்ணம் ஏறியது அறையில் தேடினான், ஒரு கரண்டி கிடைத்தது. அதை எடுத்து எடை பார்த்து அதை ஒங்கி, “நிறுத்தறியா இல்லியா?” என்று ‘மடேர்’ என்று குழந்தையின் அருகில்

தட்டினான். கரண்டியின் தலை துண்டாகியது. பயத்தில் உறைந்த குழந்தை வாய் திறந்து அப்படியே அழுகையை நிறுத்திவிட்டது.

“மூச்சு விடக்கூடாது. ம்ஹும்...ஒரு சப்தம் வரக் கூடாது. போடா அங்கே. போய் உக்காரு. அப்படியே உக்காரு. அழுதே கொன்னுபடுவேன். தோலை உரிச்சுப் படுவேன்.” குழந்தை மெஷீன்போல் அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தில் உட்கார்ந்து சப்தமில்லாமல் அழுதது. ஆனால் சோமு திரும்பினதும். “அம்மா” என்று ராகம் போட்டு அழ ஆரம்பித்தான். “மூச்” என்று அதட்டினான். அழுகை அதிகமாகியது. மறுபடி கரண்டியை ஒங்க வாசற்கதவு தட்டும் சப்தம் கேட்டது. கரண்டியைக் கீழே போட்டு விட்டுப் போய்த் திறந்தான். மறுபடி தமிழரசி.

“முருகன் அழறது எங்க வீட்டிலே கேட்டுசங்க..... ப...வம்! வாடா கண்ணு!” அவளிடம் ஓடியது, சோமு வுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான் பதிமூன்று வயசுக்கு அதற்கு மார்பு அதிகமாக இருந்தது. பாவாடையில் கிழிசல் இருந்தது.

“இங்கே வா” என்றான். அந்தப் பெண் அருகில் வந்தது ஏழைச்சட்டை. பெரிய சட்டை. பின் குத்திப் பாதி மூடாமல்... கன்னங்கரேலென்ற கூந்தல். அதில் ரிப்பன்... அவனுள் ஓர் உத்வேகம் பிறந்தது. அவள் கையைப் பிடித்தான். “என்ன அண்ணே!” என்றது. கதவைத் தாளிடப் போனவன் ஒரு கணத்தில் புத்தி தெளிந்து மாறினான்.

“கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இரு. அக்கா வர்றவரைக் கும். நான் கொஞ்சம் வெளியே போய்ட்டு வர்றேன்”

வெளியே விடுவிடுவென்று நடந்தான். ஆரம்பமே சரியில்லை. முதல் தினமே என் மூர்க்கத்தனங்கள் அத்தனை யும் தலைதுக்குகின்றன. எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபீசில்

சண்டை அப்புறம் மனைவியுடன் எரிந்து விழுந்தது. அப்புறம் இது இது! நடந்திருந்தால் என்ன ஒரு விபரீதம்? நான் என்ன மனுஷன்...! பர்க்கிட் ரோட்டைக் கடந்து சிவாலிஷ்ணு கோயிலுக்கு வந்தான். அங்கிருந்த எல்லாக் கடவுள்களையும் சுற்றினான். நெடுஞ்சாண்கிடையாகச் சேவிக்கிறபோதே 'பிள்ளையாரே, எனக்குப் புத்தியைக் கொடு' என் அயோக்கியத்தனங்களை அழி. எனக்குப் பொறுமையைக் கொடு. எனக்கு ஒரு வேலையைக் கொடு. என் பிள்ளை என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க வை. என் மனைவி என்னைப் பார்த்து பெருமைப் படவை. என் கோபத்தை எரித்துப் போடு' என்ற பற்பலப் பிரார்த்தனைகள் அவனுள் கேட்டன.

மெதுவாகக் கடைவீதியில் நடந்தான். எத்தனைக் கடைகள், எத்தனைச் சட்டைகள், எத்தனை ரேடியோக்கள். எத்தனைப் பாத்திரங்கள், எத்தனை மருந்துகள், எத்தனைத் தையல் மெஷின்கள்.....

“உங்களுக்கு எந்த மாடல் வேணும்? டி.லக்ஸா, ஆர்டினரியா?”

“நல்லா தைக்கிறதா...கொஞ்சம் உத்தரவாதமா...”

“மெரிட் வாங்கிக்கங்களேன்...”

“என்ன விலை?”

“650—ங்க.”

“கொஞ்சம் சல்லிசா இல்லிங்களா?”

“உங்களுக்கு எவ்வளவு ரூபாய்க்குள்ளே வேணும்?”

“முன்னூறு ரூபாய்க்குள்.”

“முன்னூறு ரூபாய்க்குள்ளியா? கை மாடல் வாங்கிக் கிறீங்களா?”

“எனக்குக் கால்தானே பழக்கம்.”

“முதல்லே கைமாடல் வாங்கிட்டுப் போங்க. அப்புறம் வேணா அதை கன்வர்சன் பண்ணிக்கலாம். இருநூறு ரூபாய்க்குள்ளே மாத்திக்கலாம்.”

தையல் மெஷின் வாங்கினபின் மிச்சம் தொண்ணூறு ரூபாய் இருந்தது. அதில் மனைவிக்கு ஒரு வாயில் சேலையும் பிள்ளைக்குச் சட்டையும், சாக்லெட்டும் வாங்கினான். வீட்டுக்கு வந்து ஆட்டோ ரிக்ஷாவுக்குப் பணம் கொடுத்ததும் அவனிடம் மிச்சம் நாற்பது பைசா இருந்தது.

“என்னங்க இது?”

“தையல் மிஷின்!”

“இதைப்போய் எதுக்கு வாங்கினீங்க? அய்யோ கரும்பம்” என்று தலையைத் தட்டிக் கொண்டாள்.

“என்ன மீனா இது, இப்படிக்கேக்கறே? இதை வெச்சுக்கிட்டுத்தானே சம்பாதிக்கப் போறேன்...”

“சரி சரி! அப்படி ஓரத்திலே வையுங்க...”

“அப்புறம் இங்கே பாரு?”

“என்ன?”

“புடவை உனக்கு... பையனுக்குச் சட்டை, சாக்லெட்டு.”

“பிரிச்சப் பார்க்க மாட்டியா?”

“முருகனை அடிச்சீங்களா?”

“இல்லியே?”

“மின்னே... தமிழரசி சொல்லிச்சே?”

“எங்கே அந்தக் குட்டி! பொய் சொல்லுது, சும்மா கரண்டியைத் தரையில் தட்டினேன்.”

“ஏற்கனவே பயந்து கிடக்கான். எதுக்காக இன்னும் பயப்படுத்தறீங்க! என்னைப் பார்த்ததும் கேவிக்கேவி

அழுது உடம்பு சுடுது. உங்களை ஒருத்தரும் குழந்தையைப் பார்ந்துக்கச் சொல்லலியே?"

"அவன் என்கிட்டே பழகவேண்டாமா மீனா?"

"அப்படிப் பயப்படுத்தினா கிட்டவே வரமாட்டான்"

"இனிமே பயப்படுத்தலை மீனா."

"எல்லாப் பணத்தையும் செலவழிச்சாச்சா?"

"தீந்து போச்சு!"

"நல்ல காரியம் பண்ணினீங்க. நாளைக்கு அரிசிக்கு என்ன செய்யறது? சர்க்கரைக்கு பாலுக்கு...ஒரே நாளிலே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டிங்களே."

"உங்கிட்ட காசில்லையா?"

"என்கிட்ட கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்குது..."

"நான் திரும்பி வரலைன்னா எப்படிச் சமாளிச்சிருப்பே?" உனக்கும் குழந்தைக்கும் இருக்கு இல்லையா?"

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

"நீ எனக்காக ஒரு காசு செலவழிக்க வேண்டாம். எனக்கு வேலை கிடைச்ச உங்களைக் காப்பாத்தற வரைக்கும் எனக்காக ஒரு பைசா செலவழிக்க வேண்டாம்."

"இது என்ன வெட்டி வார்த்தை? ஒரே வீட்டிலே ஒருத்தருக்குச் சாப்பாடு போடாம இருக்க முடியுமா? இந்தாங்க ஷேஷ்டி, சாப்பிட வாங்க?"

ராத்திரி வெகுநேரம் விழித்திருந்தான். மீனா முருகனை அணைத்துக்கொண்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். எப்போதோ ஹாரன் சப்தம் சற்றுநேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தூங்கிப் போனான்.

பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்து பனகல் பார்க்வரை பதினைந்து கடை ஏறி இறங்கினான். 'டீலக்ஸ் டெய்லர்' ஸில் ஜனவரி மாசம் வரச் சொன்னார்கள். அமர் டெக்ஸ்டைல்ஸில்... வாயிற்பக்கம் ஓர் ஓரத்தில் கடை போட்டுக்கொள்கிறேன் என்று கேட்டான். முதலாளி பம்பாய்க்குப் போயிருக்கிறதாகச் சொன்னார்கள். "திபாவளி கழிச்சு வர்றியே, இப்ப யார் டைய்ஸரை எடுத்துப்பாங்க. சைனாபஜார் பக்கம் போய்ப் பாரு... அங்கே நிறைய தையக் கடைங்க இருக்குது.

ஒரே ஓர் இடத்தில் சற்று நம்பிக்கை தந்தார்கள். "இப்படியே நேராப் போனா நகைக்கடை வரும். பக்கத்திலே சந்து, பால்டிப்போ வரும். டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட் வரும். அங்கே ஒரு சின்ன இடம் காலி யிருந்தது. போர்டு போட்டிருந்தது. சீக்கிரம் போ. அதுக்குள்ளே யாராவது வந்துடப்போறாங்க ஓடு... ஓடு..."

திராவிடர் பழரசக்கடையில் இருந்தவர்தான் அதற்கு ஓணராம். இடம் சின்னதாக இருந்தது. ஆனால் பஜாருக்கு அருகில் இருந்தது. நிச்சயம் கடை வைத்தால் ஆர்டர்கள் வரும்.

"எவ்வளவு குடுப்பீங்க?"

"என்னங்க?"

"வாடகை?"

"நீங்க சொல்லுங்க."

"எனக்கு வாடகை அதிகம் வேண்டாம். மாசம் என்பது ரூபா போதும். ஆனா அட்வான்ஸா மூவாயிரம் ரூபாய் வேணும்."

"மூவாயிரம் ரூபாயா?"

"நேத்திக்கு ஒரு ஆளு வந்து நாலாயிரம் ரூபா கொடுத்து நூறு ரூபா கொடுக்கிறேன்னு சொன்னான்.

வேணாம்னுட்டேன். பாப்பானுக்குக் கொடுக்கற நில்லைன்னு வெச்சிருக்கேன் ஒரு திராவிடன் மற்றொரு திராவிடனுக்குக் கொடுக்கறேன்...அதான் மூவாயிரம் ரூபா. சோமு அண்ணே. உன்னை எனக்கு பிடிச்சப் போச்சு. வெள்ளிக்கிழமை வரை நான் காத்திருக்கிறேன். நீ காலி பன்றப்போ முன்பணத்தை எண்ணி வச்சுடறேன் யோசிச்சப் பார்த்துட்டு நாளைக்கு வந்து சொல்லு!"

4

திரும்பிச் செல்லும்போது முழுவதும் யோசித்தான். மூவாயிரம் ரூபாய் எங்கே கிடைக்கும்? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடலாமா? இடம் நல்ல இடம்தான். சந்தேகம் இல்லை. ஒரு நாளைக்கு இருபது ரூபாய் நிச்சயம் சம்பாதிக்கலாம். கையில் ஒத்தகைக்காசு கிடை யாது. கடை ஆரம்பிக்க, ஏன் நூல் வாங்கக் கூட, பட்டன் வாங்கக்கூட காசு வேண்டும். காசு...காசு...யாரிடமாவது கடனாகக் கேட்கலாம். யாரிடம்...?

உடனே தேவராஜன் ஞாபகம் வந்தது...'சே! அவனி டமா...ஏன்...? கடனாகத்தானே கேட்கப் போகிறேன். கொஞ்சம் நிலைத்தவுடன் திருப்பி அவன் முகத்தில் எறிந்து விடவேண்டியது தானே!'

சோமு, தேவராஜனைப் பார்க்கச் சென்றான்.

அந்தக் கட்டடத்தின் வாசலில் 'ஸ்ரீனிவாசா ரிக்ரியே ஷன் கிளப்' என்று சாதுவான பெயருடன் திருப்பது வாசலின் படத்துடன் போர்டு தெருங்கிக் கொண்டிருந்தது ரிஜிஸ்டர் நம்பர் கூட இருந்தது. உள்ளே நுழைந்தது.

இருந்த ஹாலில் சிலர் கேரம் போர்டு ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு டேபிள் டென்னிஸ் மேஜை இருந்தது. ஹாலைத் தாண்டின அறையில் 'பேச்சைக்குறை' என்கிற அறிவிப்பின் கீழ் மேஜை போட்டுப் பத்திரிகைகள் இறைந்திருந்தன. மப்ளர் சுற்றி வயதானவர் ஒருத்தர் 'பவான்ஸ் ஜர்னல், படித்துக் கொண்டிருந்தார் அறையில் காந்தி, புத்தர், ராமகிருஷ்ணர் போன்ற நல்லவர்களின் படங்களுக்குக் குறைவில்லை.

உபத்திரவமில்லாத இந்தப் பிரதேசங்களைக் கடந்து சோமு கட்டடத்தின் பின்புறம் சென்றான். அந்தப் பக்கம் கூட ஒரு வழி இருந்தது. மாடி ஏறி 'ஸ்டோர் ரூம்' என்று குறிப்பிட்டு மூடியிருந்த அறைக் கதவை அடைந்து இரண்டு தடவை தட்டினான்.

கதவு தயக்கத்துடன் திறந்தது. ஒரு துண்டு மீசை எட்டிப் பார்த்தான். "யார் வேணும்?" என்றான்.

"தேவராஜன் ஸாரைப் பார்க்கணும்."

"அவரு. இல்லை, வெளியூர் போயிருக்காரு."

"சோமு வந்திருக்காணு சொல்லு வெளியூர்லேந்து திரும்பி வந்துடுவாரு, போடா பழைய ஆஸ்தான் நான்."

"ஒரு நிமிஷம் இருங்க, இப்ப வர்றன்," கதவு மூடிக் கொண்டது. சோமு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பழக்கப் பட்ட இடம். வாசனைகள்கூட மாறவில்லை. சுருட்டுப் புகை வாசனை, பழைய பேப்பர் வாசனை, காய்ந்த இலை வாசனை குற்ற வாசனை.

"உள்ளே வாங்க."

"அவனை வாங்கிக் கொண்டு உடனே கதவு சாத்தப் பட்டது. முதலில் நிஜமாகவே ஸ்டோர் ரூம் இருந்தது. அதில் இரண்டு கண்ணாடிப் பீரோ'வில்லகின இடத்தில் ஒரு

கதவு கதவைக் கடந்ததும் வானிலை திடுதிடுப்பென்று மாறியது வட்ட மேஜைகள் மூன்றில் ரம்மி ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள் புதிய சீட்டுக் கட்டுகள். புதிய முகங்கள். பிளாஸ்டிக் வட்டங்கள். பச்சை, நீலம்... வெளிர் சிவப்பு, சிவப்பு என்று குவிந்திருக்கின்றன. எல்லாம் ரூபாய் களுக்குப் பதில். மேஜையில் ஒரு பைசாவைப் பார்க்க முடியாது கடைசியில் பாங்கரிடம் கை மாறும். பாயின்ட்டுக்குப் பத்து ரூபாய்வரை கூடப் போகும். எத்தனை ஆடியிருக்கிறான் அத்தனைப் பேருக்கு அந்த இடம் மௌனமாகவே இருந்தது. கண்ணாடிக் கிளாஸ்களில் ரம் இருந்தது. பீங்கான் தட்டுகளில் பாதி கடித்த சிக்கன் இருந்தது.

தேவராஜன் அவனுடைய 'ஏர்கண்டிஷன்' அறையில் இருந்தான் மார்பில் மொசமொசவென்று மயிருடன் சட்டை பனியன் இன்றி இருப்புவரை லுங்கி கட்டிக் கொண்டு நாற்காலியில் சாய்ந்திருக்க, அவன்தோள் பாகங்களை ஒருத்தி பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருந்தான். "வாய்யா சோமு. இப்பத்தான் வழி தெரிஞ்சதா! உள்ளே போடி, ஜகனை வரச்சொல்லு?"

அந்தப் பெண் தன் புடவையைச் சரி செய்துகொண்டு சோமுவைப் பார்த்து சிரித்து விட்டுச் சென்றாள். செல்லும் போது ஒன்றே கால் ரூபாய் சென்ட்டின் வாசனைக் காற்றடித்தது.

தேவராஜனுக்கு நாற்பது வயசிருக்கும். சின்னவயதில் ஆப்ரேஷன் பண்ணிக் கொண்ட க்ளெஃப்ட் பாலெட் அடையாளத்தை மறைக்கப் பெரிசாக மீசை வைத்திருந்தான். மேல் உதடு துர்க்கலாக இருந்தது சிரிக்கிறபோது பயமா இருந்தது முன் மண்டை ஏராளமாக அதில் ஒரு தழும்பு இருந்தது. கண்களில் சாகசம் இருந்தது. விரலில் பட்டை மோதிரத்தில் அலங்காரமாக ஆங்கில 'டி' எழுத்தின் மத்தியில் பதிந்திருந்த ஒற்றை வைரம் பளிச்சிட்டது.

சட்டை அணிந்து கொண்டான். ஒரு பெட்டியிலிருந்து குர்ணத்தை எடுத்து வாயில் அடக்கிக் கொண்டு சோமுவிடம் அதை நீட்டினான். சோமு மறுத்தான். அதில் உள்ள சேர்மானங்கன் அவனுக்குத் தெரியும்.

“என்னம்மா நீ பெரிய மனுசனாயிட்டே? வண்டி அனுப்பிச்சு ஆளை அனுப்பிச்சாக்கூட வரமாட்டியாம்?”

“கொஞ்சம் ஜோலி இருந்துதுங்க.”

“எங்களை எல்லாம் மறந்து போயிட்டியா?”

சோமு சிரித்தான்.

“இப்ப என்ன திடீர்னு கடாச்சம்?”

“ஒரு உதவி வேணும்! அதுக்குத்தான் வந்தேன்.”

“என்ன வேணும் சொல்லு?”

“ஒரு தையற்கடை வைக்கலாம்னு இருக்கேன்.”

“ம்...”

“அதுக்கு கொஞ்சம் பணம் தேவைப்படுது.”

“எவ்வளவு?”

“நாலாயிரம். கடனாகத்தான் கேக்கறேன்.”

ஜகன் உள்ளே வந்தான்.

“சோமு! வந்து சேர்ந்துட்டியா?”

“வந்துட்டான்! சேரலை...”

“தையக் கடையா? என்னடா உனக்குப் புத்தி இப்படிப் போவுது...”

“வேற எதுவும் எனக்குத் தெரியாது தேவா.”

“அ...அ...வுடறான் பாரு! இந்த ஜில்லாவிலே உனக்கு ஈடா இரும்புப் பெட்டி திறக்கற ஆளு கிடை யாது. தெரியாதாம்...”

“அதெல்லாம் பழக! முடிஞ்சு போச்சு தேவா”

“ஐகன்! நாலாயிர ரூவா எடுடா” என்று தன் மேஜை டிராயரிலிருந்து ஒரு சாவிக்கொத்தை எடுத்து அவன்மேல் எறிந்தான். ஐகன் அதைப்பிடித்துக்கொண்டு எதிரே இருந்த அலமாரியைத் திறந்தான்.

அலமாரிக்குள் கொள்ளை சாமான்கள் அடைந்திருந்தன. ஒரு ஸுப்பர் 8 மில்லி மீட்டர் ப்ரொஜெக்டர் தெரிந்தது. சின்னச் சின்ன . . .பிலிம் கருவிகள் தெரிந்தன.

“முதல்வே போட்டுக் காமிப்பாங்க. அப்புறம் அதே மாதிரி செய்தும் காமிப்பாங்க. நூறு ரூபா டிக்கெட்”

ஐகன் புதிய நோட்டுக்களை எண்ணிக் கற்றையாக்கித் தேவராஜனிடம் கொடுத்தான். “நம்ம அண்ணாநகர் விசயம்?” என்றான்,

“இருடா! இப்பத்தானே வந்திருக்கான்!”

பணத்தைச் சோழவிடம் தேவராஜன் கொடுப்பதற்கு முன் தயங்கி, “சோழ, இந்தப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டாம்.”

“அப்ப எனக்கு வேண்டாம்.”

“நான் சொல்லறதை முழுக்க கேளு.”

“நீங்க என்ன கேப்பீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“நான் கேக்கவே இல்லியே...”

“நீங்க கேக்கற உதவியை என்னாலே செய்ய முடியாது. நான் கடன் வாங்கத்தான் வந்தேன். காரியம் செய்ய வரலை.”

“அப்ப நான் எதுக்கு இந்தப் பணத்தை உனக்குக் கொடுக்கணும்?”

“வேண்டாம், நான் வந்தேன்...”

“அட! அதுக்குள்ளே கோவிச்சுக்கறியே! பழைய சோமுதாண்டா, முணுக்குன்னு கோபம்...”

“இல்லை தேவா! எனக்கு ஏற்கெனவே ஜெயிலுக்குப் போய் தெளிஞ்சு போச்சு. பழைய சிநேகிதத்துக்காக உங்க கிட்டே வந்தேன். மறுபடி ஆரம்பிக்கறதுக்கு இல்லை. நீங்கள்லாம் ஒரு தடவை ஜெயில்லே இருந்து பார்க்கணும், ஒரு தடவை அந்தச் சோத்தைத் தின்னு பார்க்கணும். வருஷக்கணக்கா பெண்டாட்டியைப் பார்க்க முடியாம வாட்டிலே, கைல கால்லே சங்கிலி போட்டுப் பாத்துப் பார்க்கணும். ஒரு தடவை அந்த நாதத்தையும் ரத்தத்தையும் வார்டர்களையும் சந்திச்சுப் பார்க்கணும்.”

“இத பார் சோமு! சொல்லு, நீ ஜெயிலுக்குப் போனதுக்கு நான் காரணமா? சொல்லிடு!”

“காரணம் யாரு என்னான்னு நான் நினைக்கிறதை விட்டுட்டேன்.”

“நீயா சொந்த முயற்சியாப் போய்த்தானே மாட்டிக் கிட்டே! எனக்காக வேலை செஞ்சபோது எப்பவாவது என்னிக்காவது ஒரு தடவை மாட்டிக்கிட்டிருக்கிறாயா? மாட்டிக்க விட்டிருக்கேனா? எனக்கு ‘மால்’ கொண்டு வந்தே டிக்கெட் வித்தே...குட்டிகளை அணைச்சுட்டுப் போனே பூட்டை ஒடைச்சே...அச்சடிச்சே. ஒரு தடவை தகராறு ஆயிருக்குதா? சீமான் கணக்கா நான் வெச்சுக் கலை? எவ்வளவு சப்போர்ட் தந்திருக்கேன் யோசிச்சுப் பாரு. தனியா போய்த்தானே மாட்டிக்கினே?”

“இன்னொரு தரம் அதைச் செய்யறதா இல்லை.”

“நான் என்னடா கேக்கறேன் உன்னை? அதைத் தெரிஞ்சுக்காம சும்மா சொன்னதையே திருப்பித் திருப்

பிச் சொல்லிகிட்டு இருக்கியே! இத பார், கவனமாகக் கேளு அண்ணாநகர் இல்லை? அதுக்குப் பக்கத்திலே புதுசா ஒருகாலனி இருக்கு. அதிலே ஒதுக்குப்புறமா ஒரு வீடு இருக்கு. பூட்டின வீடு. இப்ப யாரும் இல்லை. வாசப் பக்கம் ஒரு சொத்தப் பூட்டுத் தொங்குது ஒண்ணும் பெரியவேலை இல்லை. ஆனா வீட்டுக்குள்ளே பெட் ரூமிலே ஒரு இரும்புப்பெட்டி. இருக்குது...தனலட்சுமி மார்க் இரும்புப் பொட்டி. அதுக்குள்ளே சில காகிதங்கள் இருக்கு. அந்தக் காகிதங்கள் எனக்கு வேணும். வெறும் காயிதம்தான். பணம் இல்லை நகையிலலை. காயிதம்! அதான்டா!

“தனலட்சுமியைத் திறக்கத் தெரிஞ்சவன் நீ ஒருத்தன் தான் சோமு. உன் கைபட்டாலே பொசுக்குனு திறந்துக்கும். இந்தப்...பசங்கள் எல்லாம் அதுக்கு லாயக் கில்லை. அந்தக் காகிதங்களை வைச்சுக்கிட்டு ஒரு பார்ட்டி என்னை உசிரை வாங்குது. அவன் செய்யறதுதான் குற்றம்! பிளாக்மெயிலு! நீ எதுவும் நல்லவங்க வீட்டிலே திருடறமாதிரி குற்ற உணர்ச்சியே வேண்டாம். கழிசடை அந்த ஆளு பொறுக்கிப்பய. என்னைத் தண்ணி காட்டிக்கிட்டிருக்கான். அந்தக் காகிதம் எனக்குக் கிடைச்சுட்டாப் போதும், பணம் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கான். வண்டி குடுக்கறேன். ஒத்தாசைக்கு ஆளுங்க தர்றேன். இந்தா, இந்தப் பணத்தை நீயே வெச்சுக்க. எனக்கு இந்த ஒரு சின்னக்காரியம் செஞ்சு குடுத்துரு போதும். ஜாஸ்தி நாளில்லை. ஒரு வாரத்திலே திரும்பி வந்துடுவான். திருப்பதிக்குச் சாமிகும்பிடப் போயிருக்கான்.

அந்த நூறுரூபாய்க் சுற்றையைத் தேவராஜன் மேஜை மேல் எறிந்தான்.

“எடுத்துக்க சோமு” என்றான் ஜகன்.

50 ● ஜன்னல் மலர்

“இரும்புப் பெட்டி திறக்கிறதெல்லாம் எனக்கு மறந்து போச்சு தேவா.”

‘எப்படிதா மறக்கும்! ரத்தத்திலே இருக்கறது எப்படி மறக்கும்! நாலு வெத்துச்சாவி எடுத்துக்க ஒரே ஒரு அரம். சின்ன அரம் எடுத்துக்க! உன்னை மாதிரி மாஸ்டர்ங்களுக்கு வேறு என்னடா வேணும்? உன் விரல்களைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா?

அவன் அந்த ரூபாய்களைப் பார்த்தான்.

“வேலை முடிஞ்ச உடனே உனக்கு இன்னும் இரண்டாயிரம் தர்றேன். கடை நானே வெச்சுக் குடுக்கறேன் ஜகன். நாளைக்குச் சாயங்காலம் அந்த வீட்டைக் காட்டிக்குடுத்துரு அப்புறம் அவன் என்ன கேக்கிறானோ எல்லாம் குடுத்துரு வண்டி வேணும்னா குடு.

“இல்லை தேவா! நான் இதைச் செய்ய முடியாது”

“அடப்போடா! இந்தச் சின்ன வேலைக்கு இப்படித் தயங்குற! பூட்டின வீடு தனிவீடு. ஒரு காலல் கிடையாது”

“நான் அதுக்குச் சொல்லலை. வந்து ரெண்டு நாள் கூட ஆகலை. மறுபடி ஆரம்பிக்கிறதுக்கு மனசு ஒப்பலை.”

“அதுக்கு நேரம் காலம் பார்க்கணுமா? ஆமா? நீ மறுபடி ஆரம்பிக்கிறதா யார் சொன்னா? ஒரே ஒரு தடவை உன் பழைய சிநேகிதத்துக்காக ஒரு சின்ன காரியம் மட்டும் செய்யப் போறே! அதுக்கப்பறம், யார் உன்னைக் கட்டாயப்படுத்தப்போறாங்க? யார் உன் வழிக்கு வரப்போறாங்க? நீ நல்லா இருக்கணும். தையக்கடை வெச்சு ஒழுங்கா சம்பாதிச்சு பெண்டாட்டியைக் காப்பாத்தணும். நல்லவனா வாழணும். அதானேடா எனக்கும் விருப்பம். கடை வெச்சுக் கொள்ளையா

சம்பாதிச்சுக் கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக்கொடேன். நான் வாங்கமாட்டேன்னா சொல்லுவேன்? சந்தோஷ மாவாங்கிக்குவேன்.

—சோமுவின் தையல் கடையில் வெளிச்சமாக இருந்தது 'சோமுஸ் ஹை கிளாஸ் டெய்லர்ஸ் அண்ட் டிரேப் பர்ஸ்' என்ற வண்ண வண்ண எழுத்துக்களில் போர்டு பளிச்சென்று இருந்தது. உள்ளே சோமுதான் மாஸ்டர் கட்டர். கட்டிங் மட்டும் தான் பண்ணுவான். சாக்பீஸால் நான்கைந்து திறமையான கோடுகள் இழுந்து விட்டு, ஷோலிங்கன் சுத்திரியால் நறுக்கறுக்கென்று நாலுவெட்டு வெட்டி விட்டுச் சுற்றி வைத்து விடுவான். மற்றதை அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். விதவித மில்லரகத் துணிகள் வேறு விற்கிறான். ட்ரயல் ரூம் என்று மூன்று அறைகளிருந்தன. 'லேடிஸ் செக்ஷன்' தனியாக இருந்தது. சிவ குமார், ஜெய்சங்கர் போன்றவர்கள் வந்த போது எடுக்கப் பட்ட போட்டோ படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. "என்ன சோமு 15ந்தேதிங்கறீங்களை, கல்யாணம் பத்து தேதிக்கு .பி.சிஸ் ஆயிருக்கு!" ஸாரி ஸார்! வேற இடத்திலே பாத்துக்கங்க. இருக்கிற ஆர்டர்களை மூச்சுத் திணறது!"

சோமு அந்த நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களைத் திரட்டி அடுக்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டான்.

"இன்னிக்கு என்ன கிழமை?" என்றான்

"வியாழன்"

"சனிக்கிழமை ராத்திரி வைச்சுக்கலாம் தேவா நாளைக்கு ஜகன் வந்து இடத்தைக் காட்டிடட்டும்."

"சபாஷ்! நயம் சோமு! பழையபடி நம்ம சோமு! கொஞ்ச நேரம் ஆடிட்டுப் போறியா? முழுக்கோழி மாதிரி .புல் கொடுத்துக்கிட்டிருக்காங்க ரம்மி ரும்லே!"

52 ● ஜன்னல் மலர்

“வேண்டாம்...வரேன்.”

திராவிடர் பழரசக் கடையை மறுபடி போய்ப் பார்த்தான்.

“வாங்க தம்பி, தீர்மானிச்சுட்டிங்களா?”

“ஆமாங்க. நீங்க கடையை எப்பகொடுக்க முடியும்?”

“நாளைக்கே! முன் பணத்தைக் கொடுத்து அக்ரிமெண்ட்டிலே கையெழுத்தைப் போட்டா நாளைக்கே கூட நீங்க ஆரம்பிச்சுறலாம். வெள்ளிக்கிழமை, நாளை நல்லாத் தான் இருக்குது.”

“என்ன அக்ரிமெண்ட்!”

“பதினோரு மாசத்திற்கு நீங்க கடையை விடற தில்லை. நானும் புதுங்கறதில்லைன்னு. உங்க மேலே நம்பிக்கை வந்துடுச்சன்னா அப்புறம் அக்ரிமெண்டு தேவையில்லை. அப்பப்ப உங்க கடை வியாபாரம் செழிச்சாக்கா வாடகைல கொஞ்சம் போட்டுக் கொடுப்பீங்க. சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்னா மாதிரி இடம் இது. அந்தப் பாப்பான் தான் தூள் பக்கோடா கடைவைச்சுக் கடைல வர்றதெல்லாம் ரேஸ்ல விட்டான். மூணு மாச வாடகை பாக்கி அதுக்குத் தான் முன் பணம்.”

“எல்லாப் பணத்தையும் இப்பவே குடுத்துறணுமா?”

“அட பணம் எங்கே போகுது? இப்ப ஒரு ஆயிர ரூபா கொடுங்க, பாக்கியை ஒண்ணாம் தேதி குடுங்களேன்.”

“கடை உங்களது தானே.”

“என்ன அப்படிக் கேட்டுப்பீட்டிங்க? உக்காருங்க. பைன் ஆப்பிள் ஜுஸ் சாப்பிடுறீங்களா? அண்ணா பேச்சைப் போல இனிக்கும். டேய் சாவுகிராக்கி. டம்ளரை எடுடா.”

“வேண்டாங்க” என்று ஜூலை மறுத்தான். ஆயிரம் ரூபாயைக் கண்களில் ஒற்றிப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு “உங்க மாதிரி பெரிய மனுசங்களை எல்லாம் எனக்குப் பார்த்தவுடனே தெரிஞ்சுடும். அன்னிக்கு உங்க மேல பார்வை பட்டதுமே எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சுங்க, நீங்க எவ்வளவு நம்பிக்கையானவரு. எவ்வளவு...எதையும் தாங்கும் இதயம் உள்ளவருன்னு.”

தையல் மிஷின் வாங்கிய கடையில், “கைமிஷினைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு கால் மிஷினுக்கு மாற்றல் பண்ணிக் கொள்ளலாமா. அதிகப்படி பணத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேன்” என்று கேட்டான்.

“தாராளமாக...”

வீட்டுக்கு நடக்கும் போது அவன் உற்சாகத்தில் கவலை கலந்திருந்தது. அடிக்கடி தனலட்சமியின் ஞாபகம் வந்தது. அது சற்றுப் பழங்காலத்து இரும்புப் பெட்டி, திருநெல்வேலியில் ஒரு கம்பெனியில் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது அந்தக் கம்பெனி இல்லை. பெட்டி குட்டையாக இருக்கும். நல்லகனத்த இரும்புக் கைப் பிடியில் வெண்கல விரல்கள் இருக்கும். இரண்டு சாவி வேண்டும். திறப்பது சுலபமல்ல. திறந்திருக்கிறான். இரண்டு மூன்றுமணி நேரம் ஆகும். ராத்திரி பூரா இருக்கிறதே.

பலமுறை தன் தீர்மானத்திற்கு வேறு காரணங்கள் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டான். எனக்கு வாழச் சந்தர்ப்பம் பின் எப்படிக் கிடைக்கும்? தையலைத் தவிர, வேலை வாய்ப்பு வேறு என்ன இருக்கிறது? எந்த ஜென்மத்தில் எப்படி நான் நாலாயிரம் ரூபாய் புரட்ட முடியும். எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? இந்த ஒரு காரியத்துடன் தான் எல்லாவற்றையும் ஒழித்துக் கட்டி விடப்போகிறேனே, அப்புறம் தேவராஜன் பக்கம் தலைவைத்துக் கூடப் படுக்கப் போவதில்லையே! எவனோ ஒருத்தன்

எவனையோ பணம் பறித்துப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இரண்டு பேரும் திருடர்கள் நான் எவ்வளவு திருடனோ அவ்வளவு திருடர்கள் தேவராஜனும் அந்தத் திருப்பதி போயிருப்பவனும். தேவராஜன் கௌரவ மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆகலாம். திருப்பதிக்காரனுக்குச் சாமி ஏகாந்தமாகத் தரிசனம் தரலாம். காசைக் கொடுத்தால் சாமி கூட மைல் கணக்கில் க்யூவில் நிற்கும் சோமூக்களை மறந்து விடுகிறார்.

மாட்டிக் கொண்டால்? அவன் வயிற்றில் திடீரென்று பயம் பாய்ந்தது. மறுபடி ஜெயில்? தாங்காது. எதற்காக மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? அந்தப் பேச்சே இல்லை. முதலில் இடத்தைப் பார்க்கலாம். சந்தர்ப்பதைப் பார்க்கலாம் கொஞ்சமேனும் அதில் மாட்டிக்கொள்கிற அபாயம் இருந்தால் முடியாது என்று சொல்லி விடலாம். என் பத்திரம் முக்கியம்.”

“எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு மீனா.”

“என்ன?”

“கடை வைக்கிறதுக்கு.”

“அட்வான்ஸ் கொடுத்திட்டிங்களா?”

“கொடுத்தாச்சு. கை மிஷினை மாத்திக்கிடப் போறேன். அப்புறம் கொஞ்சம் சாமான்கள் வாங்கிக் கணும். அடுத்த வாரம் கடை போட்டுடுவேன்.

“அதுக்கெல்லாம் பணம் ஏது? எங்க கிடைச்சது?”

“கடன் வாங்கினேன்”

“எத்தனை?”

“நாலாயிரம்”

“உங்களை நம்பி யார் கொடுத்தாங்க.....?”

“எனக்கு ஃப்ரெண்ட்ஸ் இருக்காங்க.”

“உங்க பழைய சிநேகிதர்களா?”

“கடனாகத்தான் வாங்கிக்கிட்டு வந்திருக்கேன். திரும்பக் கொடுத்துருவேன். தைரியம் இருக்கு.”

“தையக் கடை வெச்சா பணம் வருமா?”

“வராம போய்டுமா? பார்த்துறதில்லை! இந்தா இந்தப் பணத்தை எடுத்து உள்ளே வை தேவைப்படும் போது வாங்கிக்கறேன். எங்கே பய?”

அவள் பதில் சொல்லாமல் அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு தன் கழுத்துச் சங்கிலியில் இருந்த சாவியால் பெட்டியைத் திறந்து மேலாக வைத்து மூடிப் பூட்டினாள்.

“இத பாரு மீனா, உன்னையும் புள்ளையையும் சந்தோஷமா வெச்சுக்கிட்டுச் சொந்தமா சம்பாதிச்ச இன்பமா இருக்கணும். பையனை நல்ல இங்கிலிஷ் படிப்புக்குக் கான்வென்ட்டுக்கு ‘வேன்’ல அனுப்பணும். உனக்குப் பண்டிகைக்கு புடவை எடுக்கணும். நீ வேலைக் காரி வச்சிக்கணும். வீடு வீடா வித்துக்கிட்டு அலையறதை நிறுத்தணும். ‘சோமுவா? அவன் நல்ல மனுசன்பா! பெரிய மனுசன்பா,’ அப்படின்னு ஜனங்க பேசிக்கணும். உனக்கு தங்கத்திலே நகை செஞ்சு போடணும். கலர் கலரா பாண்டி பஜார்லே குமிஞ்சு கிடக்குதே புடவை, அதெல்லாம் கட்டினா நீ எப்படி இருப்பே தெரியுமா? சில வேளையிலே உன்னை பாக்கறப்ப எனக்கு நம்பிக்கை வரதில்லை சோழப் பயலுக்கு எத்தனை அதிர்ஷ்டம்டா! இந்த மாதிரி அழகான.....எங்க போறே மீனா?”

“பால் வந்துச்சா பார்க்கறதுக்கு.”

‘இத்தனை அலட்சியம் பண்ணுகிறாயே, பாவிப் பெண்ணே! உனக்காகத்தாண்டி நான் திருடப் போறேன்.’

5

மறுதினம் காலை பஜாருக்குப் போய் கோட்டெக்ஸ் ரூல் கண்டுகள், பெரிய காது வைத்த ஊசிகள், நீட்ட ஊசிகள், கலர் பித்தான்கள், பிரஸ் பித்தான்கள் என்று அட்டைப் பெட்டிகளில் அடுக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான் சோமு. மீனாவையும் குழந்தையையும் அழைத்துச் சென்று கைமெஷினுக்குப் பணம் கொடுத்துக் கால் மெஷினாக்கிக் கொண்டான். பழரசக் கடைக்காரரைப் போய் பார்த்தான்.

“நானைக்கே கடையைச் சுத்தம் பண்ணிக் கொடுத்துடுங்க!”

“ஆவட்டுங்க, இது உங்க மனைவியா?”

“ஆமாங்க!”

“பார்த்த மாதிரி இருக்குது. இது புள்ளையா..... பேர் என்ன தம்பி?”

“முருகன்.”

“சரிதான். வேறு பேரு ஆப்பிடலியா உங்களுக்கு..... அறிவழகன், வெற்றிவேந்தன்—இப்படின்னு.”

“ஒதுக்குப்புறமா இருக்காப்பலே” என்றாள் மீனா.

“இருந்தா என்ன, பஜார்பக்கத்திலேதானே இருக்கு?”

“உங்களுக்கு நெசமாலே தெக்க தெரியுமா?”

“என்ன அப்படிக் கேட்டுப்பட்டே! நீதான் ஒரு ரவிக்கை கொடுத்துப் பாரேன். 70 சென்டி மீட்டர்லே கை வெச்சு சுளுத்தை அகத்தி தெச்சுத்தரேன். மூணு ரூபா குடு போதும்...”

“பையனுக்கு ஏதாவது தையுங்க!”

“முதல்லே கோயிலுக்குப் போயி பூசை பண்ணிட்டுச் சாமிக்குத் தேங்காய் உடைச்சுட்டு.”

“அதெல்லாம் பகுத்தறிவில்லாத ஜனங்கள் செய்யறது அம்மா முகத்தை எங்க பார்த்திருக்கேன்?”

“நான் ஒரு வாட்டி உங்க கடையிலே பழம் வாங்கிச் சாப்பிட்டிருக்கேன்” என்றாள் மீனா.

தேவராஜன் கொடுத்த ரூபாயில் மிச்சம் இன்னும் பணம் நிறைய இருந்தது. மீனாவைப் பாத்திரக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான். சில முக்கியமான எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள் வாங்கிக் கொண்டான். முருகனுக்கு பொம்மை வாங்கினார்கள். லலிதா ஃபார்மஸ்யில் முருகனுக்கு டானிக் வாங்கும்போது, “என்ன மீனா! கொஞ்ச நாளா நீங்க வரலை?” என்றான் கடைக்காரன்.

மாலை ராஜகுமாரியில் ஒரு சினிமா பார்த்தார்கள். பாதி நேரம் மீனா முருகனுடன் வெளியே நிற்கவேண்டியிருந்தது சினிமா முடிந்து ஒன்பதரை ஆகிவிட்டது. பாண்டிபஜாரில் ஓர் ஓட்டல் மாடியைப் பார்த்தான். “சாப்பிட்டுப் போயிடலாம்” என்றான். அவள் “இங்கே வேண்டாங்க!” என்றாள்.

“வா, ஏர்கண்டிசன் ரும் இருக்குதாம்! பாம்பே மீல்ஸ் இருக்குதாம்.”

மேலே போய் உட்கார்ந்து ஆர்டர் செய்தான். அவனுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. கலெக்ஷன் மேஜையி

லிருந்த இளைஞன், மீனாவை அடிக்கடி பார்த்தது சோமுவுக்குச் சில வேளை பெருமையாகவும் சில வேளை எரிச்சலாகவும் இருந்தது. இதிரே அவளைப் பார்த்தான். ஓட்டலின் மங்கிய ஒளியில்கூட அழகாகத்தான் இருந்தாள். அவன் வாங்கி வந்த சேலையை அவள் உடுத்திக் கொண்டிருந்தால் அவளுக்கு அற்புதமாக இருந்திருக்கும், அந்த நீலப் பூப்போட்ட சேலைகூடப் பரவாயில்லை, முருகன் அவளை அடிக்கடி துகிலுறிய, அவள் மார்பு தெரிந்ததைச் சர்வர்திருட்டுப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஜலிக் பாக்ஸ், தமிழ் சினிமா பாடியது, முருகன் தாளம் போட்டான். ஒரு தடவை சோமுவிடம் வந்தான்.

“நான் யாரு சொல்லு?”

“மாமா.”

“மாமா இல்லைடா! அப்பா சொல்லு.”

“அப்பா” என்றான் தயக்கத்துடன்.

“சபாஷ்! இன்னிக்கு எனக்கு பிரைஸ் கிடைச்சிடுச்சு.”

இரண்டு இளைஞர்கள் புதிதாக வத்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தன் மெல்ல ஆடிக்கொண்டே அவர்களைக் கடந்து செல்லும் போது மீனாவைப் பார்த்து ‘ஹாய்’ என்றான். அவன் சகா அவனை அணைத்து அழைத்துச் செல்ல, அவர்கள் எதிர்ப்புற மேஜையில் உட்கார்ந்ததும் அதைப் பலமாகத் தட்டினான்.

“என்னப்பா வெயிட்டர், என்ன இத்தினி நேரம்?” என்று இரைந்தான். ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் அத்தனைப் பேரும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

சோமு பில்லைப் பார்த்துச் சற்று அயர்ந்து போனான்.

“காசை ரொம்ப கன்னாபின்னான்னு செல்லழிக் கிறீங்க.”

“ஒரு நாளைக்குத்தானே! போனாப் போவுது”

“சிக்கன் பிரியாணி கொண்டு வா! பரோட்டா குஸ்கா கொண்டு வா” என்றான் குடித்திருந்த அந்த ஆள்

“ஸாரி ஸார்! இது வெஜிட்டேரியன் ஹோட்டல்.”

“அப்ப பக்கத்திலே மில்டரி ஓட்டல்ல போய் வாங்கிட்டுவா.”

வெய்ட்டர் கல்லாவில் உட்கார்ந்திருந்தவனைப் பார்க்க, அந்த ஆசாமி சண்டையை விரும்புவனாகத் தெரியவில்லை. தயங்கி யோசித்துக் கீழே உட்கார்ந்திருக்கும் முதலாளியையோ, யாரையோ கேட்கப் புறப்பட, மீனா, ‘வாங்க போகலாம்’ என்று எழுந்தாள். இதைப் பார்த்த அந்த இளைஞன் சற்று எதிர்பாராத விதத்தில் நேராக மீனாவை நோக்கி நடந்து வந்து, “என்னம்மா. அப்புறம் வரறியா?” என்றான்.

சோமு எழுந்து நின்று அவனைத் தள்ளி, “பிரதர், குடிச்சுட்டு என்னதான் பேசறதுன்னு வரம்பு கிடை யாதா?” என்றான்.

“நீ யார்றா? எனக்குப் இவளுக்கும் பேச்சு. என்னடி வரறியா?”

“இத பாரு! ஒரு உனத என் கிட்டே தாங்கமாட்டே நீ”

“போடா”

சோமு மின்னல் வேகத்தில் அவன் தாடையில் அடிக்க அவன் அங்கிருந்து இருபதடி தள்ளி விழுந்தான். அவன் வாயோரத்தில் உடனே ஏத்தம் கசிய ஆரம்பித்தது. ஓடிப் போய்ச் சோமு அவனை விலாவில் மிதித்தான். அவன் “அய்யோ அம்மா, சாவடிக்கிறானே!” என்று அலற சில பேர் சோமுவைச் சர்க்கஸ் சிறுத்தையைப் போல் அடக்கி

யிருக்காவிட்டால், அவன் மார்பெலும்புகள் உடைந்திருக்கும்.

குடிகாரனுடன் கூட வந்தவன், “யோவ்! எதுக்காகய்யா சின்னப் பையனைப் போட்டு அடிக்கிற?”

“அவனைச் சாவடிக்கணும்! பெண்டாட்டியைப் பத்திப் பேசினா என்னமா இருக்கும்?”

“எங்கேயா ப்ரொப்ரைட்டர்? போலீசுக்கு ஃபோன் பண்ணுய்யா!”

சோழவுக்கு சற்றுத் திகில் ஏற்பட்டது. மீனா, “வாங்க போய்டலாம்” என்றாள்.

“இருடா. எங்கே போறே! போலீஸ் வரட்டும் அவங்களுக்குப் பதில் சொல்லிட்டுப் போ.”

“மீனா, நீ போ. நான் அப்பால வரேன். இந்த ஆளை ஒரு வழியா முடிச்சுட்டு வரேன்.”

“வேண்டாங்க, நீங்களும் வந்துருங்க! போலீஸ் கிலீஸ்கறாங்க!”

அவன் புறப்பட, குடித்தவன் கூட வந்தவன் சோழுவைத் தடுத்து, “இருடா” என்று கையைப்பிடிக்க, சோழு முரட்டுத் தனமாக அவனைச் சர்வர்மேல் தள்ளினான். காப்பிக் கோப்பைகள் உருண்டன.

“பெண்டாட்டி பின்னாலே ஓடறாண்டா பயத்தாலே...”

திரும்பி நிதானமாக வந்தான் சோழு. “நீயும் வாடா” என்று அவன் சட்டையைப் பிடிப்பதற்குள், பலர் சண்டையை விலக்கி விட்டார்கள். “நீ போய்யா... போய்க்கோ! போலீஸ்கிட்ட சொன்னா ரெண்டு பேருக்கும் ஆபத்து. அவன் குடிச்சது தப்பு, நீ அடிச்சது தப்பு.”

மீனாஷுடன் நடந்துவரும் போது, “இனிமே உங்ககூட ஜென்மத்துக்கும் வெளியே வரப் போறதில்லை”

“என்ன மீனா, அவன் என்ன பேசினான்! உன்கிட்டே வந்து அந்த மாதிரி கேட்டாக்கா, ஒருத்தனாலே சும்மா இருக்க முடியுமா? செருப்பால அடிக்க வேண்டாம்! உன்னைக்காப்பாத்தறது என்னோட கடமையில்லையா?”

“ஆமாம், மூணரை வருசமாகாப்பத்தினீங்க பாருங்க. அந்த ஓட்டல் வேண்டாம்னு சொன்னேனே...”

அவனுக்கு, ‘சுருக்’ கென்றது. மௌனமாக நடந்து வந்தார்கள், “என்ன மனுசங்க!” என்றான் ஒரு தடவை. அவளுக்குப் புரியவில்லை.

லீட்டை அணுகும்போது ஜகன் வண்டியுடன் காத்திருந்தான். “உங்க சிநேகிதங்க காத்திருக்காங்க. போய்ட்டு வாங்க” என்றான் குரலில் கேலியுடன்.

“வணக்கம் தங்கச்சி! டேய், சின்ன சோழு! தூங்கிப் போய்ட்டியா?” மீனா கவனிக்காமல் உள்ளே சென்றாள்.

“ஜகன் இப்ப எதுக்கு வந்தே?”

“அந்த லீட்டைக் காமிச்சுக் கொடுக்கறதுக்கு. தேவராஜ் ஸார் ஞாபகப்படுத்தினாரு. நாளைக்குச் சனிக் கிழமை?”

“இப்ப ராத்திரியிலே என்ன தெரியும்?”

“என்ன வாத்தியாரே, ராத்திரிதானே உனக்கு எல்லாம் தெரியும்...”

“ஜகன், நீ இந்த மாதிரி நக்கலாப் பேசறதை உடனே நிறுத்திக்க, நான் அடிச்சா தாங்கமாட்டே...”

“என்னை அடிப்பியா வாத்தியாரே?”

“மறுபடி அந்தமாதிரி பேசினா நிச்சயம் அடிப்பேன்?”

“தங்கச்சியை நினைச்சா எனக்குப் பரிதாபமா...
அ...அ! அடிக்காதே...”—ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

“இந்த அடி உதையெல்லாம் இன்னும் உன்னைவிட்டுப்
போகலை போலிருக்கு.”

“உன் மாநிறி ஆளுங்களுக்கு அந்த பாஷைதானே
புரியுது.”

“அப்ப நீ லரியா இல்லியா?”

“இன்னிக்கு வர்ரதில்லை. நாளைக்குக் காலையே
எட்டுமணிக்கு வரதா இருந்தா வா.இல்லைன்னா எல்லாம்
கான்ஸல், போய் தேவராஜன் கிட்ட சொல்லிடு போ!”

“ரூபா வாங்கிக்கிட்டே!”

“ரூபாயைத்திருப்பி மூஞ்சிலே எறிஞ்சுடறேண்டா...”

“இப்பவே எறியேன்...”

“இப்ப இல்லை. பெரும்பாலும் செலவழிச்சுட்டேன்.”
“அப்ப...”

“காலையே வா!”

அறைக்குள் நுழைந்ததும் மீனா “என்ன போகலியா?”
என்றாள்

“எங்கே?”

“உங்க சகா வந்து, கூப்பிட்டாரே! எதுக்கு நையக்
கடைன்னு அல்லாடறங்க? அவன் கூடப் போனா சுலபமா
காசு வரது!”

“மீனா, நீ பேசறது நல்லல்லே...என்னை நான்
மறுபடி ஏதாவது ஸ்திரப்படுத்திக்கத் தவிக்கிறதை உன்
னால் புரிஞ்சுக்க முடியலியா?”

“எனக்குப் புரியாதது ஒண்ணு! உங்களுக்குத்திடீர்னு எப்படி அத்தனை ரூபா வந்திச்சு!”

“அதுதான் சொன்னேனே கடன் வாங்கினேன்னு...”

“உங்க பழைய ஆசாமிங்க கிட்டே தானே?”

“யாருகிட்ட வாங்கினா என்ன...திருப்பிக் குடுத்துறப் போறேனே!”

“சும்மா கடன் குடுத்தாருங்களா?”

தயக்கத்துடன். “ஆமாம்” என்றான்.

“தையற்கடை வெச்சு சம்பாதிச்சு திருப்பிக் கொடுக்கிறதா உத்தேசமா?”

தயக்கமில்லாமல், “ஆமாம்” என்றான்.

அவள் சிரித்தாள் : “இத பாருங்க. ஆரம்பமே தப்பு அந்த இடத்திலே எட்டு கூடை இருக்கு? ஒவ்வொருத்தன் எட்டாளு பத்தாளு வெச்சுகிட்டு லைட்டுப் போட்டு, ‘ஓஹோ’ன்னு வெச்சிருக்கான். அதுக்கு நடுவிலே நீங்க ஒண்டி ஆளா உக்காந்துக்கிட்டு—ஒரே ஒரு மெஷினை வெச்சுகிட்டு. ஜெயில்லே சொல்லித் தந்ததை வெச்சு கிட்டு...ஜெயில்லே என்ன சொல்லித் தந்திருப்பாங்க! காலர் வைக்காத அரைக்கை சட்டை, குல்லா, டிராயர்...”

“அம்...மா!”

அவன் அடித்த அடி அவளை நிலை பெயரச் செய்து தள்ளாட வைத்தது. அப்படியே. தாடையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள்.

“ஜெயிலுக்குப் போனதைப் பத்தி இனி ஒருவார்த்தை பேசாதே! கொன்னுப் புடுவேன்!” என்றான். அவளுக்கு மூச்சு இறைத்தது,

“போங்க நீங்க. எனக்குச் சம்பாதிச்சும் போடவேண்டாம்; உங்ககிட்டே அடிபட்டு நான் சாகவும் வேண்டாம்

என்ன திருந்தியிருக்கீங்க நீங்க அடி குறைஞ்சிருக்கா உதை குறைஞ்சிருக்கா? பழைய சகவாசம் விட்டுப் போயிருக்கா? ஒண்ணும் இல்லை. இத்தனை நாள் தனியா இருந்தேன்; இனிமேலும் இருந்துட்டுப் போறேன்! போங்க, எங்கேயாவது போங்க, நிக்காதீங்க!”

“மீனா என்ன மன்னிச்சுடு!”

“இப்ப நீங்க போறீங்களா. நான் என் புள்ளையை எடுத்துக்கிட்டு ஓடட்டுமா? ஏய் முருகா எழுந்திருடா...” —பிள்ளையைப் பலாத்தாரமாக எழுப்பினான்.

“இல்லை மீனா, நான் போறேன்”

அமைதியான கடைத் தெருவில் நடந்தான். சிலப்பு பஸ்கள் உற்சாகமாகக் காலியாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. கோயில் பூட்டியிருந்தது. கடைகள் பூட்டியிருந்தன. ஒன்றிரண்டு ஹோட்டல்கள் திறந்திருந்தன. அதில் ஒன்றில் நுழைந்து காப்பி குடித்தான். எவர்கில்வர். டம்ளரின் விளிம்பில் துளை போட்டிருந்தது. ‘இந்த டம்ளர் ஹோட்டல் சுகுணாவில் திருடப்பட்டது’ என்று எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பட்டிருந்தன.

காசு கொடுக்கும்போது, “எல்லா டம்ளர்ங்களிலே யும் அந்த மாதிரி எழுதி வெச்சிருக்கீங்களா?” என்று முதலாளியைக் கேட்டான்.

“என்னப்பா செய்யறது? கூட்டமா இருக்கிற சமயத் திலே டம்ளரை அடிச்சுக்கிட்டுப் போயிடறாங்க. அதனால் முன்னாலேயே இப்படி எழுதி வெச்சுட்டா விக்க முடியாது பாருங்க! அப்ப திருடமாட்டாங்க.”

“முப்பது பைசா வாங்கிக்கிட்டு பூனை மூத்திரம் மாதிரி காப்பி கொடுக்கறீங்களே, அது திருட்டு இல்லையா?”

என்று சொல்லிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளியே வந்தான்.

அடைபட்ட கடைகளில் முன் பலகையில் பலர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு டாக்டருக்கு ப்ராக் டீஸ் பெருகி, வீட்டின் முன்பக்கத்தை விஸ்தரிக்கக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் வீட்டின் தாற்காலிக அடைக்கலத்தில் இரண்டு கல் வைத்து, சுள்ளி வைத்து அதன் நெருப்பில் ஒரு பாணையில் சோறு கொதிக்க, அது வெந்து முடிவதற்கு ஒரு கணவன், மனைவி, குழந்தை, கைக்குழந்தை, தாய் எல்லோரும் காத்திருந்தனர்.

சோழ தன் கடைக்குச் சென்றான். அதன் முன் வாசலில் படுத்தான்.

தூங்காமல் அதிகாலையில் எழுந்து வீட்டுக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினான்.

“நான்தான் சோழ!”

மௌனம், பிறகு கதவு திறந்தது. பேசாமல் போய்க் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். மீனா தரையில் படுத்தாள். அவன் பக்கம் திரும்பவே இல்லை.

எட்டு மணிக்கு அவன் புறப்படும்வரை மீனா அவனுடன் பேசவே இல்லை.

ஜகன் காட்டிக் கொடுத்த வீடு தனியாகத்தான் இருந்தது. வாசலில் பூட்டு தொங்கியது. பின்பக்கம் தடிமனான இரும்புக் குழாய் மாடிப் பக்கம் சென்றது. சுஜா இருந்தது. வீட்டின் எதிர்ப்புறத்தில் ரோட்டைக் கடந்ததும் ஒரு சோடா டாபாக்டரி இருந்தது. அதன் வாசலில் ஒரு காவல்காரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“பாக்டரியிலே ராத்திரி கூட காவல் உண்டா தெரியுமா?”

“இருக்கு, கேட்டைப் பூட்டிக்கிட்டு உள்ளே போயிட்டுறான்.”

வீட்டை மறுபடி பார்த்தான். “பூட்டு பெரிசா இருக்கு” என்றான் ஜகன்.

“பூட்டைத் திறக்க வேண்டாம். மாடிப் பக்கம் ஏறிக் கொண்டு ஜன்னல் கண்ணாடியை உடைத்துத் தாழிப் பாளை நீக்கிக் கொள்ளலாம். கம்பி இருந்தால் வளைத்துக்கொள்ளலாம். நாலு வருஷம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் தெளிவாக எல்லாம் ஞாபகம் இருக்கிறது?”

“இரும்புப் பெட்டி எங்கே இருக்குது?”

“கிளே பெட்ரூமிலே இருக்குதுன்னாரு தேவராஜன்” ராத்திரி எத்தனி மணிக்கு வரட்டும்?”

“ஒருத்தரும் வரவேண்டாம். நான் தனியாகப் பார்த்துக்கறேன்”

“வண்டி?”

“வேண்டாம்! நீ போய்ட்டு வா. நாளைக்குக் காலை யிலே தேவராஜனை வந்து பார்க்கறேன்!”

“கில்லாடி வாத்தியாரே!”

“போடா!”

சிறிய டார்ச் விளக்கு வாங்கிக் கொண்டான். கண்ணாடி வெட்டும் ஊசி வாங்கிக்கொண்டான். ஸெல்லோ டேப் வாங்கிக் கொண்டான் மூன்று வித வடிவங்களில் சிறிய ஆரங்கள், ஒரு ஹாக்ஸா பிளேடு...உரிய சாவி களுக்காக மூர்மார்கெட்டில் இரண்டு மணி நேரம் தேடிச் சேகரித்துக் கொண்டான்.

புரியாத மனைவியை நோக்கி வீட்டுக்குச் செல்வதற்குத் தயக்கமாக இருந்தது. சுற்றி வேடிக்கை பார்த்தான்.

ஒரு பக்கத்தில்...“சிறுநீர் கழிக்கும்போது எரிகிறதா? அப்புறம் எவ்வளவு முக்கினாலும் இரண்டு கல்கங்கள் தான் வருகிறதா?” என்று கேட்டு, அவர்கள் அந்தரங்க சுத்தங்களையும் பிரம்ம சௌகரியங்களையும் சுட்டிக் காட்டி, நட்ட நடுவே பிங்கான் தட்டில் சுரும்பச்சையில் ஜெல்லி போன்றிருந்த வஸ்துவைப் பேனாக் கத்தியால் வெட்டி, அதில் ஒரு துண்டம் உட்கொண்டால் வரப் போகும் இன்பங்களையும் சௌந்தர்யங்களையும் பட்டியலிட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஒரு மீசைக்கார வைத்தியர்.

“தெரிந்தோ தெரியாமலோ, அறிந்தோ அறியாமலே; போகக் கூடாத இடங்களுக்குப் போய்விடுகிறோம் செய்யக் கூடாத காரியங்களைச் செய்து விடுகிறோம். ஒருத்தர் இருந்தாரு. நம்ம ஊர்க்காரரு பட்டணம் வந்துட்டு உயிர் காலேஜு செத்த காலேஜுன்னு பார்க்காம வேற எங்கேயோ போயிட்டாரு. போயிட்டு வந்து எங்கிட்ட காட்டினாரு—பார்த்தேன்...அப்படியே”

சோமு மெதுவாக நடந்தான். நடந்தே நடந்தே எழும்பூர்வரை வந்து, பிரகாசமான விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் இளைஞர் பாஸ்கெட்பால் விளையாடுவதைச் சற்றுநேரம் பார்த்தான். சந்தோஷமாக இருந்தது.

வீடு பூட்டியிருந்தது. “அக்கா வெளியிலே போயிருக் காங்க. நீங்க வந்தா சாவி கொடுக்கச் சொன்னாங்க. அவங்ககிட்ட ஒரு சாவி இருக்குதாம்.”

பின்னிரவில் சோமு அந்தத் தனியான வீட்டை அணுகினான் குழல் விளக்கின் வெளிச்சம் அந்த வீடு வரை பரவவில்லை. இருட்டு அந்த வீட்டை ஏறக்குறைய சாப்பிட்டிருந்தது மெதுவாக, பதற்றமே இல்லாமல் அதன் பின்புறம் சென்று செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு, கை

யைத் தரையில் தேய்த்துக்கொண்டு பைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறினான். பையில் சாதனங்கள் கனத்தன. மொட்டை மாடி, ரேடியோ ஏரியல் கம்பி முகத்தில் பட்டது. கதவு தெரிந்தது. அருகில் ஜன்னல்.

திறமையாக அதன் கண்ணாடியைச் சதுரமாக வெட்டி ஸெல்லோ டேப்பினால் எக்ஸ் வடிவத்தில் ஒட்டி மெலிதாகத் தட்ட, கண்ணாடி, சிதறாமல் பதறாமல் வள்ளலாக விலகியது. உள்ளே கை கொடுத்துத் தானைத் திறந்தான். கம்பியை முதலில் தன் முழுச்சக்தியையும் பிரயோகித்து வளைத்துப் பார்த்தான். முடியவில்லை. ஹாக்ஸா பிளேடை எடுத்து மெல்ல வெட்ட ஆரம்பித்தான். பாதி வெட்டிக்கொண்டு மறுபடி மூச்சுப் பிடித்து வளைத்ததில் ஜன்னல் கம்பி ஒடிந்தது பூராவும் உள் பக்கம் வளைத்துக் கிடைத்த சந்தில் உடம்பை வளைத்து நுழையும்போது தோளில் கீறியது.

உள்ளே டார்ச் அடித்துக்கொண்டு மாடிப்படிகளில் இறங்கினான். ஒரு 'பிரிஜ்' இருந்தது அதில் பல ஸ்டிக் கர்கள் ஒட்டியிருந்தன. சுவரில் இரண்டு குழந்தைகள் சிரிக்கும் பட்டமும், ஒரு சீனிவாசர் படமும், இயற்கைக் காட்சிப் பட்டமும், அலமாரியில் புத்தகங்கள்...ரத்தன் நாற்காலிகள், நின்றிருந்த சுவர்க் கடிகாரம், ஏர் இண்டியாவின் காலண்டர்...இரும்புப்பெட்டி, தனலக்ஷ்மி தான். சந்தேகமில்லை.

நன்றாகச் சுதாரித்து உட்கார்ந்து கொண்டு வெற்றுச் சாவிகளை எடுத்து அதில் ஒன்றை நுழைத்து மிக மெதுவாகத் திருப்பி, அதே சமயம் இரும்புப் பெட்டியில் காதை வைத்து ஒட்டுக் கேட்டான். சாவியை வெளியே எடுத்து ஆராய்ந்தான். மெலிதாகப் படிந்த கோடுகளில் ராவ ஆரம்பித்தான்.

வெளியே ஒரு போலீஸ் ஜீப் வந்து நின்றது.

அந்த ஜீப் கடைசி நிமிஷத்தில் இன்ஜினை அணைத்து விட்டுத் திருட்டுத்தனமாக வந்து நின்றது. இருட்டில் மூன்று பேர் இறங்கினார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் தொப்பியைச் சரி செய்து கொண்டார். அவர்கள் அந்த வீட்டை அணுகினார்கள்.

சோமு சாவகாசமாக டார்ச் ஒளியில் சாவியை ராவிக் கொண்டிருந்தான். இரும்பு இரும்புடன் தேயும்போது எழுந்த 'கீச் கீச்' ஒலி அந்த அறையின் மௌனத்தில் எதிரொலித்தது. சோமுவுக்கு வேர்த்திருந்தது. கை தவறியது. மயிர்க்கால்கள் அபாயத்தை எதிர்நோக்கிக் குறுகுறுத்தன.

போலீஸ்காரர்கள் வெளியில் மரக்கேட்டைத் திறக்கும்போது முன் ஜாக்கிரதையாக இருந்தார்கள். பதிய நடந்தார்கள்.

சோமு தயாரான சாவியை உள்ளே செலுத்தி ஒரு தடவை முயன்று பார்த்தான். உள்ளே சில லீவர்கள் எதிர்த்தன.

போலீஸ்காரர்கள் வாயிற் கதவு பூட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து வீட்டைச் சுற்றி வந்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டரின் கையில் டார்ச் இருந்தது.

இரண்டாவது தடவை சாவியைச் செலுத்தினபோது சோமு அந்த டார்ச் ஒளியை ஒரு கணம் பார்த்தான். உடனே அவன் அங்கங்கள் சகலத்திலும் எச்சரிக்கை பாய அப்படியே தன் விளக்கை அணைத்து மௌனமாக மூச்சை அடக்கிச் சலனமற்று நின்று போனான். மெலிதான பூட்ஸ் ஒலி கேட்டது...வீட்டை யாரோ சுற்றி வருகிறார்கள். அந்த டார்ச் ஒளி ஜன்னல் திரைகளின் ஊடே சில இடங்

களில் தத்தளித்தது. தன் சாதனங்கள் அனைத்தையும் சுட்டிலுக்குக் கீழே தள்ளினான்.

திரை சற்றே விலகியிருந்த இடத்தில் சுண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக அந்த ஒளி வட்டம் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து அந்த அறையில் மிக மெதுவாக நடந்தது. ரேடியோவின் மேல், சுவரில் உள்ள காலண்டர்மேல், சுட்டில்மேல்...

“ம்ஹும்! ஒருத்தரும் இல்லை.”

மறுபடி அவர்கள் சுற்றி வந்தார்கள். சோமு சரே லென்று வெளிப்பட்டு எதிரே ஓடி அந்தச் சுவருடன் பதிந்து நிற்குகொண்டான். திரையை மிக மெலிதாக விலக்கிப் பார்த்தான். மாடிப்பக்கம் டார்ச் அடித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெளிச்சத்தில் இன்ஸ்பெக்டரும் அந்த இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் இருவரும் தெரிந்தனர்.

“மொட்டை மாடி ஸார்.”

சோமு யோசித்தான். அங்கிருந்து அந்த ஜன்னல் தெரியாது.

“மாடில வேணும்னா ஏறிப் பார்த்துடலாமா ஸார்?”

இன்ஸ்பெக்டர் யோசித்தார்.

“ம்ஹும்! வேண்டாம் வா. உள்ளே ஒருத்தரும் இல்லை...”

அவர்கள் மெதுவாக மரக்கேட்டைத் தள்ளிக் கொண்டு ஜீப்பை நோக்கி நடந்தார்கள்.

சோமு இப்போது திரையை இன்னும் கொஞ்சம் விலக்கி நன்றாகப் பார்த்தான். தெரு விளக்கின் ஒளி முடிந்து இருட்டுடன் கலக்க யோசித்துக் கொண்டிருந்த அரை வெளிச்சத்தில் ஜீப் நின்று கொண்டிருந்தது. ஜீப்பின் உள் இருப்பவர் யாருடனோ இன்ஸ்பெக்டர் லீட்டைக் காட்டிப் பேசிக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. கேட்கவில்லை. சோமு மெலிதாக ஜன்னல் கதவைத் திறந்தான். கவனித்தான்.

“இந்த வீடுதான் ஸார்!”—பேச்சு மெலியதாகக் கேட்டது.

“ஒண்ணும் இல்லய்யா உள்ளே! எல்லாம் கொயட்டா இருக்குது.”

“இனிமேத்தான் வருவானோ என்னவோ! நிச்சயம் இன்னி ராத்திரி வரப்போறேன்னு சொன்னான் ஸார்! கொஞ்சம் காத்திருந்தா வருவான்!”

“அடப்போய்யா! ஜீப் நிக்கறதைப் பார்த்துட்டுத் திருட வருவாங்கறியா? உனக்கு ஏதோ தப்பா தகவல் கிடைச்சிருக்கு.”

“இல்லை ஸார்!”

“வாய்யா போகலாம். ஒரு மணி கழிச்ச வேணா கான்ஸ்டபிளை அனுப்பறேன்! வெட்டி!”

ஜீப் சீறிப் புறப்பட்டதைச் சோமு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தேகமேயில்லை. ஜுகனின் குரல்தான்!

திருட்டை மேலே தொடராமல் தன் சாதனங்கள் அனைத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு மாடிக்கு வந்து ஜன்னல் வழியாகவே வெளிவந்து நிதானமாக இறங்கி வீடு திரும்பினான் சோமு.

ஜகன் இந்த மாதிரி செய்திருக்கிறான்! எதற்காக? புரியவில்லை. தன்னை மாட்டி வைப்பதில் அவனுக்கு என்ன லாபம்? புரியவில்லை. இரவின் மௌனத்தில் நடக்குபோது அவனுக்குத் தெளிவாகக் கொஞ்சம் சிந்திக்க முடிந்தது. இனி ஒரு தடவை இந்த வேலைக்கு ஒத்துக் கொள்ளக் கூடாது. தேவராஜன் பணத்தை எப்படியாவது திருப்பிக் கொடுத்து விட வேண்டும். ஜகனை விசாரிக்க வேண்டும். முதலில் ஒண்ணும் தெரியாததுபோல் ஆரம்பிக்கலாம்! நேராகப் போய் அவனைச் சிண்டைப் பிடித்து இழுத்துச் சண்டை பிடிப்பதில் உண்மை வெளிவராது. ஜகன் ஏன் அப்படிச் செய்தான் என்பது தெரிய வேண்டும்.

கதவைத் திறந்த மீனா, “எங்கே ஊரெல்லாம் சுத்திட்டுப் பொழுதோட வந்துட்டிங்க. மணி மூணு” என்றாள் தூக்கத்துடன்.

“மீனா, வந்து உக்காரு! உன்னோட பேசணும்”

“இந்த நேரத்திலேயா!”

“உக்காரு! உங்கிட்டருந்து நான் ஒண்ணையும் மறைச்சுவெக்க விரும்பலை.”

“காலை பேசலாமே!”

“உக்கார்றின்னா.”— அவள் கண்களில் பயம் தெரிந்தது.

“மீனா! நான் இப்ப எங்கே போயிருந்தேன் தெரியுமா திருட!...நான் சொல்றதை முழுக்கக் கேளு’ எனக்கு என்னவோ புத்தி பேதலிச்சுக் கிடக்குது. ஒண்ணும் புரிய மாட்டேங்குது...எதுக்காக ஒத்துகிட்டேன்னு எனக்கு சரியா காரணம் சொல்லிக்கத் தெரியலே...’ திருடுறா. பணம் கொடுக்கறே’ன்னான் தேவராஜன்னு ஒருத்தன் பணத்தை விட்டெறிஞ்சான் அந்த பணத்திலே நான்

கடை வெச்சு சொந்தமா சம்பாதிச்சு உன்னை எல்லாம் காப்பாததறதுக்கு ஒரு வழி தெரிஞ்சது...அதுக்காகத் திருடப் போனதைச் சரியான காரியம்னு நான் சொல்ல வரலை! ஏதோ போனேன். திருடலை? மாட்டிக்க இருந்தேன்! தப்பிச்சுக்கிட்டு வந்துட்டேன்! இனிமே அந்த மாதிரி அசட்டுக் காரியம் செய்யறதா உத்தேசமில்லை. ஆனா அந்தப் பயகிட்ட பணம் வாங்கிட்டேன் பணத்தைப் பாதிக்குமேல் செலவழிச்சும் ஆய்ஞ்சி! அதை அவன் திருப்பிக் கேப்பான், டயம் கேக்கப் போறேன்...எனக்கு எப்படிப்பட்ட எதிர்காலம் இருக்குன்னு இப்ப ரொம்ப குழப்பமா இருக்கு...ஆனா எதிர்காலம் திருடாம இருக்கிறதிலே நியாயமா ஒரு தொழில் செய்யறதிலேதான் இருக்குன்னு தீர்மானமா தெரியுது...உன்கிட்ட ஏதாவது பணம் இருக்கா! நகை கிடைக்கா...?"

"பணமா! நகையா?"—சிரித்தாள்.

"சாமி ஏதாவது நமக்கு வழிகாட்டும்னு தோணுது... தெரிஞ்சவங்க யாராவது கடன் கொடுப்பாங்களா?"

"எவ்வளவு?"

"நாலாயிர ரூபா."

மறுபடி சிரித்தாள், "என்கிட்ட இதையெல்லாம் எதுக்குச் சொல்றீங்க? உங்களுக்கு நான் புத்தி சொல்லி திருத்த முடியுமா? திருடப் போனேங்கறீங்க சொல்லிக் கிட்டா போனீங்க? ஞானோதயம் வந்திருச்சுங்கறீங்க! எவ்வளவு நாளைக்குத் தாங்குது பார்க்கலாம், தூங்குங்க!"

"மீனா, நீ என் மனைவி. உனக்கும் எனக்கும் இடையில் எதுவும் மறைக்கக் கூடாது. அதான் நான் உன்கிட்டே எல்லாத்தையும் சொல்றேன்...! என்னோட நீ ஒத்துழைக்கணும். என் மனசு படறபாட்டைப் புரிஞ்சக்கணும்...!"

"சரி, தூங்குங்க!"

இவள் ஏன் இவ்வளவு விட்டேத்தியாக இருக்கிறாள் என்பதைப் புரியாத விஷயங்களின் பட்டியலில் மற்றொரு நாகச் சேர்த்துக் கொண்டான் சோமு.

“வாய்யா சோமு! கொண்டு வந்தியா?”-தேவராஜன் கண்களில் உண்மையான ஆவனும் எதிர்பார்ப்பும் இருந்தது. ராஜனுக்குத் தெரிந்திருக்காது.

“இல்லை, தேவா,”

“இல்லையா? அப்ப இன்னும் போகலியா...நேத்து ராத்திரி போகப் போறதா ஜெகன் சொன்னான்!”

“போனேன் தேவா, முடியலை.”

“முடியலியா? உன்னாலயா? இரும்புப் பொட்டி இருந்துச்சு இல்லே?”

“இருந்துச்சு! தேவா, நான் இனிமே திருடப் போற தில்லை.”

“சந்தோசம்! ஒரே தடவைக்கு மட்டும் ஒத்துக் கிட்டியா, இல்லையா?”

“அந்த ஒரு தடவைகூட, செய்யப் போறதில்லே”

“நீ அங்கே போகவே இல்லியா?”

“போனேன், முடியலை?”

“பொய் சொல்ற பாத்தியா! பணத்தை வாங்கிக்கிட்டு பொய் சொல்றே பாத்தியா?”

“இல்லை தேவா பணத்தைத் திரும்பக்குடுத்துடறேன்.”

“அப்ப குடு” என்று கையை நீட்டினான்,

“இப்ப இல்லை. செலவழிச்சுட்டேன்.”

தேவராஜன் விழிகள் சினத்தால் பெரிதாயின

“ஏண்டா பரதப் பயலே, என்னை ஏமாத்தறியா?”

“இல்லை தேவா. ஏமாத்தலே. நான் இந்தக்காரியம் செய்யறதாத்தான் இருந்தேன். அதுக்காகத்தான் பணம் வாங்கிட்டேன். செலவழிக்கிறபோது கூட உங்களுக்கு இந்த வேலை செய்து குடுக்கறதாத்தான் இருந்தேன். இப்ப மனசு மாறிடுச்சு?... ஒரு மாதம் பொறுத்துக்கங்க. தலையை அடகு வெச்சாவதுதிருப்பிக் குடுத்துடறேன்!”

“இத பாரு! நீ பணத்தைத் திருப்பிக் குடுக்காத இந்த இடத்தை விட்டுப் போக முடியாது... என்னடா, என்னைப் பத்தித் தெரியாதா சோழு உனக்கு?”

“தெரியாத்தனமா வாங்கிட்டேன், செலவழிச்சுட் டேன்...ஒரு மாதத்திலே குடுத்துடறேன்.”

“ரெண்டு நாள்! இன்னும் ரெண்டு நாள் தரேன் உனக்கு. அந்தக் காகிதம் எனக்கு வந்தாகணும். இல்லே அந்தப் பணம் வந்தாகணும்,”

“ரெண்டுமே முடியாது தேவா” என்றான் சாவதான மாக.

“என்னை எதுத்துக்கிட்டு இந்த மெட்றாஸ்ல ரோடுல நடக்க முடியாது உன்னால...”

“சந்தில நடந்துட்டுப் போறேன்.”

“என்னடா ஆய்டுச்சு உனக்கு. அடிபட்டுச் செத்துக் கூவம் ஆத்திலே மெதக்கணும்கறியா?”

“அதெல்லாம் எதுக்காக? உங்க ஆளுங்களுக்கு அனா வசியமா தொந்தரவு. ஒரு மாசம் டயம் குடுங்க. ரூபாயை எப்படியாவது திருப்பிடறேன்...வரட்டுமா?”

“போய்டுவியாடா நீ அவ்வளவு சுலபமா? யார்றா அவன் கண்ணன்! ஜகன்...!”

தடிமனாக ஓர் ஆசாமி வந்தான். “ஜகன் கை-க்குப் போயிருக்காரு. வந்துருவாரு” என்றான்.

“அய்யா பணம் குடுக்காம ஏமாத்திட்டுப் போறாம் னாடா! அய்யாவெ என்ன செய்யலாம்?” என்றான் தேவராஜன்.

ஓடப்பார்த்த சோமுலை அந்தக் கரிகண்ணன் தடுத்து மூர்க்கத்தனமாகத் தள்ளினான். விழுந்த ஆத்திரத்தில் எழுந்து அவன் வயிற்றில் குத்தினான் அவன் அந்நால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவனாகத் தெரியவில்லை. சிரித்துக் கொண்டு அவனை எடுத்து உதறி, “எங்கேடா போய்டுவே” என்று சோமுலின் தாடையில் அடித்து அவனைச் சுத்தரிக்கோல் பிடியில் சிறைப்படுத்தித் தேவராஜனைப் பார்த்து, “என்ன செய்யணும் சொல்லுங்க?” என்றான்.

தேவராஜன் சோமுலின் அருகில் வந்து “என்னடா... செய்யுறியா? ஒழுங்கா நம்ம வேலையை முடிச்சுக் கொடுக்கறியா?” என்றான்.

“முடியாது” என்ற உடனே அவனுக்கு அடி விழுந்தது. மூக்கில் ரத்தம் பீறிட்டுச் சட்டையெல்லாம் வழிந்தது. தேவராஜன் அடிக்க அடிக்க அவன் ‘முடியாது முடியாது’ என்று கடைசி மயக்க நிலைவரை சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். அவன் முகத்தில் தண்ணீர் கொட்டி எழுப்பி. “இப்ப சொல்லு இப்ப சொல்லு” என்றான். கண்ணன் அவன் கட்டை விரலைத் திருப்பி மடக்கி மணிக்கட்டைத் தொட வைத்தான். அதன் வலியின் அதிதத்தைக் கவனிக்க முடியாமல் மற்ற இடங்கள் வலித்தன.

“செய்றேன்! செய்றேன்! ரெண்டு நாள் டயம் குடுங்க! செய்றேன்!”

“அடுத்த தடவை சாவடிச்சுடுவேன். கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளுடா சீமானை!”

வெளியே வந்து ஆட்டோ ரிக்ஷா பிடித்து ராயப் பேட்டை ஆஸ்பத்திரிக்குப்போய் கட்டுப் போட்டுக்

கொண்டு உதட்டில் வீக்கங்களில் ஒத்தடம் பெற்றுக் கொண்டு நொண்டி நடந்து காஷுலாலிட்டியை விட்டு வெளிவந்து உடம்பு முழுவதும் பூட்டுக்குப் பூட்டு வலிக்க வீட்டிற்குச் சென்றபோது மீனா இல்லை, பூட்டியிருந்தது தன்னிடமிருந்த சாவியால் திறந்தான். உள்ளே சென்று படுத்தான். ஆத்திரம் உடம்பெல்லாம் எரிந்தது! அச்சம்... பழிவாங்கும் அவசரம்...பத்திரம்... எத்தனை வினோத உணர்ச்சிகள். தேவராஜன் பணம் எவ்வளவு பாக்கியிருக்கும்? ஆயிரத்துக்கு மேலே இருக்கும்...முதலில் அதை எண்ணலாம், எவ்வளவு பணம் புரட்ட வேண்டியிருக்கும் என்று தெரிய வரும், மீனா பெட்டிக்கூள் வைத்திருக்கிறாள். அது எவ்வளவு என்று பார்க்கலாம். பெட்டி பூட்டியிருந்தது. சாவியில்லை. தன்னிடமிருந்த பழைய திறமையால் அதைச் சுலபமாகத் திறந்தான். திடுக்கிட்டான்.

7

பெட்டியில் மேலாக அவன் கொடுத்த பாக்கிப் பணம் அப்படியே இருந்தது. உடன் நிறைய சாமான்கள் இருந்தன.

விலை உயர்ந்த சாரிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்தான். ஒரு சிறிய அட்டைப்பெட்டி இருந்தது. அதைத்திறந்ததில் தங்க நகைகள் தெரிந்தன. நாலைந்து சவரனுக்கு ஒரு சங்கிலி, காதுக்கு இரண்டு தங்க புஷ்பங்கள், இரண்டு ஜோடி வளையல்கள், மற்றும், சில்லுண்டி சாமான்கள் நிறைய இருந்தன. வெயில் கண்ணாடி, சென்ட் பாட்டில்கள், என்னென்னவோ பவுடர்கள், சாயங்கள், காஸ்மெட்டிக் சாதனங்கள்.

பட்டை பட்டையாக மாத்திரைகள்,

தன்னைச் சுற்றிலும் பரவி இருந்த அந்த வண்ணக் களஞ்சியத்தின் மத்தியில் சோழு அதன் அர்த்தத்தை நினைத்துப் பார்க்க அஞ்சித் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். உடம்பு வலி மறந்தே போய் விட்டது. அதற்குப் பதிலாக உடம்பு பூரா ஓர் உஷ்ணம் ஏறிக்கொண்டது!

‘உங்கிட்ட ஏதாவது இருக்குமா மீனா, பணம் நகை?’

‘பணமா நகையா!’ என்று அவள் சிரித்தது அவன் உள்ளே எதிரொலித்தது. வாசலில் ஆளவரம் கேட்டது. செருப்பை உதறிவிட்டுக் கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பியவன், சோழுவையும் சுற்றிலும் பரவி இருந்தவைகளையும், பார்த்துத் திடுக்கிட்டு நின்று போனான்.

‘‘பெட்டியைத் திறந்தீங்களா?’’

‘‘என் பணத்தை எடுத்துக்க’’ என்றான்.

‘‘சாவி வெச்சிருந்தீங்களா?’’

‘‘வேறு சாவி போட்டு திறந்தேன்.’’

‘எதுக்குத் திறந்தீங்க?’’ என்றாள் கோபத்துடன். கூடவே கண்களில் பயமும் இருந்தது.

‘‘பயப்படாதே மீனா, அடிக்கமாட்டேன்!’’

மீனா மௌனமாக உள்ளே நடந்தாள் பாணை நீர் சரித்துக்கொண்டு குடித்தாள், உட்கார்ந்தாள். சோழு தன் மனைவியைப் பார்த்தான். அடர்த்தியான கூந்தலும், புருவமும் உதட்டின் மேல் வியர்வையும், காதில் தொங்கலும் சின்னப் பொட்டும்—அழகத்தான் இருந்தாள்.

‘‘எங்கே குழந்தை?’’

“அய்யர் வீட்டிலே விளையாடிக்கிட்டிருக்கான்.”

“எங்கே போயிருந்தே?”

“வெளியிலே...”

“இதுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்னு கேக்கலாமா மீனா?”

—தன்னைச் சுற்றிலும் இருந்த புடவைகளில் ஒன்றை எடுத்தான். “நூறு நூத்தம்பதாவது இருக்கும் இல்லே? இந்த மாதிரி ஒண்ணாவது உனக்கு என்னிக்காவது ஒரு நாள் வாங்கிக் கொடுக்க முடியும்னு கனாக் கண்டுக்கிட்டிருந்தேன், தேவையில்லே. நிறைய வெச்சிருக்கே! நகை இருக்குது... தங்கம்! நிஜத் தங்கம். எல்லாம் சேர்த்து நாலாயிர ரூபாய்க்கு மேலே பெறும். மீனா, இதெல்லாம் போட்டுக்கிட்டு எனக்கு கொஞ்சம் காமியேன்!”

அவள் மௌனமாகத் தரை நோக்கி உட்கார்ந்தான்.

“சொல்லு! மீனா! இதெல்லாம் எப்படிக்கிடைச்சது? சொல்லிடு. ஏதாவது பொய் சொன்னாக்கூடப் பரவாயில்லை. சாமி கூரையைப் பிச்சுக்கிட்டுக் கொடுத்ததா? சொல்லு!”

“இதெல்லாம் ஜகன் கொடுத்தது” என்றான் தலை நிமிராமல்.

“ஜகன்...”

‘வணக்கம் தங்கச்சி! என்னை ஞாபகம் இருக்கா?’

‘மீனா, இதுதான் ஜகன், நான் சொன்னேனே—!’

‘தங்கச்சி ரொம்பக் கூஷ்டப் பட்டிருக்கும் இல்லே?’

‘ஜகன் இதையெல்லாம் சும்மா கொடுத்தானா மீனா?’

“இல்லே...”

“நீ அவனுக்கு என்ன கொடுத்தே?”

“அதையும் சொல்லணுமா?”

தன்னுள் புறப்பட்ட அத்தனை ஆத்திரத்திற்கும் அவசரமாக வடிகால் தேவையாக இருந்தது. இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு நரையில் ஒங்கிக் குத்தினான், பட்ட இடத்தில் ரத்தம் நின்றுபோய் வெளுப்பாகி விட்டது.

“மீனா! உன்னைப் பத்திப் பெருமைப் பட்டுகிட்டிருந்தேன். உன்னை அடைஞ்சது என் வாழ்க்கைல ஏற் பட்ட ஒரே ஒரு அதிர்ஷ்டம்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். உன்னை சரியா வெச்சுக்கத்தான் நான் எல்லாப்பாடும் படணும்னு, என் அலைச்சலுக் கெல்லாம், என் பாட்டுக் கெல்லாம் காரணமா நீதான் இருந்தே! நான் இல்லாத போது கஷ்டப்பட்டு வீடு வீடா அலைஞ்சி சோப்பு வித்துச் சம்பாதிச்சேன்னு தான் நான் நினைச்சிக்கிட்டிருந்தேன்! நீ வித்தது சோப்பு இல்லையா மீனா?”

மீனா அழ ஆரம்பித்தாள். அவள் சுண்ணீர் பவுடரைக் கரைக்க, மூக்கிலிருந்து ஜலம் ஒழுக, நெற்றி சுருங்க, தலைகலைய...அவள் அப்பொழுது அழகாக இல்லை.

“நான் என்ன செய்வேன்? நடுத்தெருவிலேவிட்டுட்டு ஜெயிலுக்குப் போயிட்டிங்க! அண்ணி சொன்ன சொல்லைத் தாங்காமே முதல்லே சோப்புத்தான் வித்தேன். தினம் அஞ்ச ரூபா கிடைச்சது. ஒரு மாசம் ரெண்டு மாசம் விக்கலாம். போன வீட்டுக்கே போறதும் அவுங்க துரத்தித் துரத்தி அடிக்கிறதும் நாய் குலைக்கிறதும் வேலைக்காரங்க சிரிக்கிறதும் ஏஜன்ஸிக்காரன் கையைப் பிடிக்கிறதும்...என்னாலே தாங்கிக்க முடியலே. அப்ப ஜகன் வந்தாரு. இந்த வீட்டைப் புடிச்சுக் கொடுத்தாரு செலவுக்குப் பணம் வைச்சுக்கோன்னாரு லாங்க மாட்டேன்னுதான் சொன்னேன். கடனா வெச்சுக்கன்னாரு. கடனை எப்படித் திருப்பிக்கொடுக்கப் போறேன்னு அப்ப யோசிக்கல...வாங்கிக்கிட்டேன் அடிக்கடி வருவாறு. சீலை

நகை ஏதாவது வாங்கிட்டு வருவாரு எல்லாம் எதுக்கா கன்னு புரிஞ்சபோது நிறைய வாங்கிட்டேன். பேசினாரு, பழகினாரு, அழைச்சுகிட்டுப் போனாரு...”

“நீ சம்மதிச்சுத்தான் அவன்கூடப் போனியா மீனா?” பதில் இல்லை விசம்பினாள். திடீர் என்று நிமிர்ந்தாள்.

“என்ன தகுதி இருக்கு உங்களுக்கு, இதையெல்லாம் கேக்க?”

“ஏன் மீனா? நான் உன் புருசன் இல்லியா?”

“புருசன்! எல்லோரையும் போல புருசனா நீங்க? கல்யாணம் ஆன அன்னிக்கே விட்டுட்டுச் சீட்டாடக் கிளம்பிட்டங்க. உங்க தொழில் என்னன்னு கேட்டா, எங்க வீட்டிலே பொய் சொன்னீங்க. .பாக்டரி வெச்சிருக்கிங்களாம்! என்ன .பாக்டரி? ஒரு எடத்துக்கு என்னை அழைச்சிட்டுப் போனீங்களா? இருட்டிலே குடிச் சுட்டு வந்து என் மேலே பாஞ்சீங்க. முத வாரமே கர்ப்ப மாக்கினீங்க. மூணு மாசத்திலே உதைச்சீங்க. திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமே பதினைஞ்சு நாள் காணாமப் போனீங்க. பிள்ளையைப் பெத்ததும் அதைத் தொட்டுப் பாத்தீங்களா? அதுக்கு வளைகாப்பு போடறபோது எங்கே போனீங்க.....? அது ராத்திரிலே அழறபோது அடிச்சுத் தூக்கி விட்டெறிஞ்சீங்க...கைல புள்ளையைச் கொடுத்திட்டு, அடுத்த வேளை சோத்துக்கு வழியில்லாம தவிக்க விட்டுட்டு, ஜெயிலுக்குப் போயிட்டங்க! உங்களுக்காக ஒருத்தி விசுவாசமா காத்துக் கிட்டிருந்து, பொறுத்திருந்து, திரும்பி வந்ததும் கால் அலம்பணுங் கறீங்களா? என்னைத் தட்டிக் கேக்கறதுக்கு உங்களுக்கு என்ன அருகதை இருக்கு? எந்த மூஞ்சியை வெச்சுக்கிட்டு கேக்கறீங்க? எல்லாரையும் போல எனக்கு ஒரு புருசன் கிடைச்சிருந்தா நான் ஏன் போறேன்? சொல்லுங்க... சொல்லுங்க!”

—அவன் எழுந்தான்.

“நான் செஞ்சது தப்புத்தான்” என்றான், “அதுக் காக நீங்க என்னை அடியுங்க. பரவாயில்லை. சாவறேன். என்னை அடிச்சுக் கொல்லுங்க! வாங்க.”

சோமு பேசாமல் நடந்தான். அவன் விசித்து விசித்து அழும் சப்தத்திலிருந்து விடுபட்டு, தமிழரசி பிரமித்து நிற்பதைக் கவனிக்காமல் வெளிவந்து வெறுங்காலில் நடந்தான்.

—“அக்கா! நான் ராத்திரி படுக்க வரவேண்டாமா?”

“பின்னிரவில் கேட்ட ஹார்ன் சத்தம்!”

‘உங்க மனைவியை நான் பார்த்திருக்கேன்!’

‘இந்த ஹோட்டல் வேண்டாம்!’

‘பணம் சம்பாதிக்கறது அவ்வளவு சுலபமில்லை.’—

அவன் நடையில் இலக்கு எதுவும் இல்லாமல் இருந்தது. யாரும் எதுவும் அவனைச் செலுத்தவில்லை. தன்னிச்சையிலும் அவன் செல்லவில்லை. ஏதோ நடந்தான். ஏதோ திரும்பினான். ஸ்கூட்டர்கள் அவனை அதட்டின...காரின் ஹாரன்கள் அவனைத் துரத்தின. தன்கடைக்கு வந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். கடையில் மரச்சட்டங்கள் அமைத்து ஒரு தச்சன் இழைத்துக் கொண்டிருந்தான். அருகே ஒருவன் அதை மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“யாருப்பா நீ? ரொம்ப நேரமா பார்த்துக்கிட்டிருக்கியே...”

“இந்தக் கடை என்னது” என்றான் சோமு.

“யார் சொன்னா? அட்லான்ஸ் கொடுத்துச் செட்டில் பண்ணியிருக்கேன்!”

“நான் கூடப் பணம் கொடுத்திருக்கேன்.”

“அடப்பாவி! கூப்பிடுய்யா அந்த ஜூஸ்காரனை! இன்னும் எத்தனை பேர்கிட்ட வாங்கியிருக்கான் பார்க்கலாம்.”

பழரசக்கடைத் திராவிடன் சோமுவைப் பார்த்ததும் “வாங்க தம்பி, உங்களைத்தான் ரெண்டுநாளா தேடிக் கிட்டிருக்கேன்” என்றான். சோமு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்ககிட்டே கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு முன் பணம் வாங்கிட்டேன். எங்க அண்ணாரு முன்னாலேயே என்கிட்டே சொல்லாமலேயே இதே எடத்துக்கு அட்வான்ஸ் வாங்கிட்டாரு, எனக்கு நெருக்கடியா போச்சு. புடி புடின்னு புடிச்சு விட்டுட்டேன் அவரை! என்ன நியாயம் அது? அந்த மனுசன் வந்தா எந்த மூஞ்சிலே பதில் சொல்வேன்...? நீங்க நல்லவரு? புரிஞ்சிப்பீங்க! என்கூட கடைக்கு வந்தீங்கன்னா உங்க பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துடறேன்! நூறு ரூபாதான் குடையது. அஞ்சாம் தேதிக்கு வந்தீங்கன்னா அதையும் குடுத்திடறேன்.”

அவன் பிரமித்து நடுக்க, “தம்பி! நீங்க நல்லவரு. எனக்கு முகத்தைப் பார்த்த உடனே தெரிஞ்சுச்சு! ஜெயிலுக்குப் போனா என்ன? எப்பவுமே அவங்க செட்ட வங்களா ஆயிடுவாங்களா?”

“உங்களுக்கு நான் ஜெயிலுக்குப் போனது எப்படித் தெரியும்?”

ஒருத்தர் வந்து சொன்னாரு. நான் நம்பலை. ஒரு தடிச்ச ஆளு படியப்படிய கிராப் வெச்சுக்கிட்டு இருந்தாரு—அவர் வந்து இந்த மாதிரின்னு சொன்னாரு. நான் நம்பலை...உங்களைப் பார்த்தா அப்படிச் சொல்ல முடியலை...”

“ஜகன்!”

பை நிறைய பழைய நோட்டும் புது நோட்டுமாகக் கத்தையாகப் பணத்துடன் மெதுவாக நடந்தான். உற்சாகமான மாலை. கடைக்குள் ஒரு கணவனும் மனைவியும் ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஒரு குழந்தை மூன்று சக்கர சைக்கிளை முதல் தடவையாக ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மூலையில் இருந்த பள்ளிக்கூட வாசலில் ஷாமியானா போட்டு 'ஞானஸ்தவம்' என்று எழுதியிருந்தது. உள்ளே போய் உட்கார்ந்தான். 'கலக் கலக்' என்று உண்டியல் குலுக்கினார்கள். தூரத்தில் சுவாமி தெரிந்தார். காவி நிற விலக்கில் போர்த்தியிருந்தார். கைக்கடிகாரத்தை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டார். குழல் விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் நிரம்பியிருந்த ஜனங்களில் பலர் புத்தகம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுவாமி படிக்கப் படிக்க அவர்கள் ஒரே குரலில் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'நத்வே தாஹம் ஜாது நாஸம்
நத்வம் நேமே ஜனாதிபாஹ
ந செளவ ந பவிஷ்யா மஹ
ஸர்வ வயம் தஹ பரம்.'

சோழ இயந்திரம்போல் அவர்களுடன் சேர்ந்து புரியாத அந்த சமஸ்கிருத வார்த்தைகளை உச்சரித்தான்.

—'நான் இதுவரை இல்லையென்பது கிடையாது நீயும் இதுவரையில் இல்லையென்பது கிடையாது. இதோ நிற்கும் அரசர்களும் இதுவரையில் இல்லையென்பது கிடையாது. நாம் எல்லோரும் இனிமேல் இருப்பதில்லை என்பதும் இல்லை'—

'சுவாமியைத் தனியாகப் பார்க்கணும்.'

'நீங்க யாரு?'

“காணிக்கை தர வந்திருக்கிறேன்” என்றான் சோமு.

“அவர் இப்போ மயிலாப்பூர் போயிண்டிருக்கார். சீக்கிரம் பார்த்துட்டு வந்துடுங்கோ.”

கிட்டக் கிட்ட அவரை நெருங்க, சுவாமி தேஜஸ்ஸி யாகத்தான் இருந்தார். தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆப்பிள் பழங்களைப் போல் இருந்தது. அவர் கன்னமும் உதடுகளும், கன்னங்கரேல் என்று முடி, காவி வஸ்திரம் பளபளத்தது.

“சாமி. நான் ஒண்ணும் தெரியாதவன். நீங்க பிரசங்கத்திலே சொன்னது எனக்குப் புரியலை. ஆனா உங்க கிட்ட கேட்டா எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கும்...எனக்கு ஒரு வழி கிடைக்கும்னு தோணிச்சு சாமி! நான் குற்றம் பண்ணவன்! திருடினவன்! ஜெயிலுக்குப் போனவன். பெண்டாட்டியை நம்பினவன், நண்பனை நம்பினவன். கடைக்காரனை நம்பினவன்...எல்லாத்திலேயும் மோசம் போயிட்டேன் சாமி. நான் என்ன செய்யறதுன்னே தெரியலை சாமி!”—அவன் உடைந்து கண்ணீர் விட்டான். பேசிக்கொண்டே இருந்தான். சுவாமி தன் கைக் கழிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

“உனக்கு உள்ள உபாதை எல்லோருக்கும் உண்டு. அதற்கு ஆதாரமான காரணம் பாசம் பாசத்தை அறு! அவள் யாரோ! அவன் யாரோ! நீ யாரோ! உனக்குக்கீதை புரியாது. தமிழிலே சொல்றேன்...”

“ஊரும் சதமல்ல! உற்றார் சதமல்ல! உற்றுப் பெற்ற பேருஞ் சதமல்ல! பெண்டிர் சதமல்ல! பெற்ற பிள்ளைகளும் சீரும் சதமல்ல! செல்வம் சதமல்ல! தேசத்தில்யாரும் சதமல்ல! நின் தாள் சதம்.”

“சுவாமி, கார் வந்திருக்கு” என்று ஒரு சிஷ்யன் காதோடு சொன்னான். ‘கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா’ என்று சொல்லிவிட்டு அவர் நேரரீகச் சென்று ஏறிக்கொள்ளு முன்...

“அடுத்த சனிக்கிழமை அங்கே வா” என்று சொன்னார்.

“கட்டாயம் வரேன் சாமி. அப்புறம் உங்களோடயே வந்துடறேன்”

அரை நிமிஷம் அவன் கவலைகள் சகலமும் விலகி விட்டதாகத் தோன்றியது சோமுவுக்கு. கையில் தேங்காய் மூடி, ஆப்பிள்துண்டு இவைகளுடன் மெதுவாக வெளியில் நடந்தான்.

“என்ன வாத்தியாரே!”

நிமிர்ந்தான், ஜகன்.

“ஞானமெல்லாம் தேடறாப்பலே இருக்கு! எங்கெல்லாம் போறடா நீ!”

சோமு அவனை நேராகப் பார்த்தான்.

“ஒண்ணுமில்லே, சும்மா வந்தேன்.”

“வாயேன் நம்ம வீட்டுக்கு! கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கிட்டிருக்கலாம்.”

ஆயிரம் விளக்கில் சந்து திரும்பி, மற்றொரு சந்து திரும்பி, தனியாக அந்த வீட்டுக்குள் சென்றார்கள்! ஜகன் கதவைத் திறந்தான்.

“உள்ளே வா சோமு? என்ன அப்புறம் உன்னைக் காணேம்? சேதி என்ன சொல்லு! தங்கச்சி சௌக்கியமா? மகன் நல்லா இருக்கானா? ஆமா நீ ஏன் அன்னிக்குப் போவலே?”

“இல்லை ஜகன், நீ அன்னிக்கு ஜீப்பிலே வந்திருந்ததைப் பார்த்தேன்.”

“பேத்தாதே”

“நீ எதுக்குப் போலீசுக்கு சொன்னேங்கிறது எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு! அப்பத்தான் நான்ஜெயிலுக்குப் போயி, மறுபடி நீ என் பெண்டாட்டியைக் காப்பாத்தலாம் பாரு. ஜகன் எங்கே ஓடறே! கதவு சாத்தியிருக்கு! போன மூணு வருசமா அவளைக் காப்பாத்தினதுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாமா? அதுக்குத்தாண்டா வந்திருக்கேன்! அதுக்குள்ளே ஓடாதடா!”

ஜகன் கதவின் மேல் பாய, சோமு முழங்காலால் அடித்த அடி அவன் முக்கியத்தில்பட்டு அப்படியே சுருண்டு மடங்கி அவன் காலடியில் விழுந்தான். சாமி சொன்ன உப தேசங்களை நினைத்துக் கொண்டு மற்றோர் அடி அடிக்க அது அவன் முகத்தில் குறுக்கே மூர்க்கத்தனமாகப் பட, ஜகனின் ரத்தம் சுவரில் சிதறியது.

“டேய்...வாங்கடா...யாராவது வாங்கடா!”

சோமு ஜகன் மார்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு. அவன் இரண்டு கைகளையும்சிறைப்படுத்தி, முழங்காலால் அவன் தொண்டைப் பிரதேசத்தில் அழுத்த, அவன் சுவாசம் காற்றுக்குத் தண்டாடியது. சோமுவின் உள்ளே ஏதோ அறுத்தது.

சோமுவின் எல்லா அங்கங்களிலும் அந்தத் தாகம்பரவி யது. அந்த இச்சை, அந்தச் சந்தோஷம், அந்தக் குரூரத்தின் உச்ச கட்டம், அந்த வேட்கை...

ஜகனின் கண்களில் கடைசியாக ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மிச்ச உயிர் அவனைக் கெஞ்சியது! ‘என்னை விட்டுடு, என்னை விட்டுடு.’

தன் இரண்டு விரல்களையும் அதில் பாய்ச்சினான், ஜகன் இறந்து சற்று நேரம் கழித்துத்தான் சோமு எழுந் தான்.

கதவு தட்டப்படும் சத்தம்கேட்டு மெதுவாகச் சென்று திறந்தான். ஒரு பையன் காப்பி கோப்பையுடன் நிற்க, அவனை விலக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்து நடந்தான். நடந்து வந்த பிரதான சாலையில் நல்ல கூட்டத்தின் நடுவில் வாகனங்களை நிறுத்திப் பாதசாரிகள் கடக்கும் இடத்தில். சோழு தன்னிடமிருந்த அத்தனை நோட்டுக் களையும் இறைத்துப் பறக்க விட்டுவிட்டுத் திரும்பிப் பாராமல் போலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பின் குறிப்பு...

சோழுவின் வழக்கு 'செஷன்ஸ் கோர்ட்' டில் நடக்க இருக்கிறது. மறுபடி அந்தச் சிறையில். 'அண்டர் ட்ரயல்', கைதிகளுக்கென்ற தனி அறைகள் ஒன்றில் அவன் அனுமதிக்கப்பட்டான், சிறைக் காண்டினுள் கிடைத்த கண்ணாடி சீசா ஒன்றை ஒளித்துக் கொண்டு சென்று, தன் அறையில் அதை உடைத்துக் கழுத்தில் கீறிக்கொண்டு தற்கொலை செய்து கொள்ள ஒரு தடவை முயற்சித்தான் அவனைப் பிழைக்க வைக்க சிறை ஆஸ்பத்திரியில் பெரும்பாடாகி விட்டது. பிழைத்து வந்ததும் அவன் தன்னை இனிமேலும் சேதப்படுத்திக் கொள்ளாதபடி கைகால் விலங்கிட்டு 'கண்டெம்' வார்டில் வைத்திருக்கிறார்கள்.

“ஆஸ்பத்திரியில் அவன் படுத்திருந்த படுக்கைக்கு மேலே சுவரில் நகத்தால், 'மீனா' என்று எழுதி வைத்திருக்கிறான்.

மண் மகன்

சுஜாதா

The worker feels himself at home only outside his work and feels absent from himself in his work...His work is not freely consented to, but is a constrained, forced labour. Work is thus not a Satisfaction of a need, but only a means to Satisfy needs outside work.

என் பெயர் முருகன். இதைவிட தமிழ்த்தனமாகப் பெயர் இருக்க முடியாது. நான் பங்காளரில் மூன்றாவது தலைமுறைத் தமிழன். என் தாத்தா கோலாரிலிருந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தவர். அல்குர் பகுதியில் கையகலத் துக்கு நிலம் வாங்கி ஒரு ஓட்டு வீட்டையும் கட்டி விட்டார். என் தந்தை, ஒரே மகன், அதில் வாழ்ந்தார். வாழ்ந்ததைத் தவிர வேறு ஒன்றும் உருப்படியாகச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை வெஸ்ட் எண்ட் ஓட்டலில் வேலையில் இருந்ததாகவும். வெள்ளைக்காரர்களுடன் பழகியதாகவும் கதை பண்ணுவார். இங்கிலிஷ் தப்புத்தப் பாகப் பேசுவார் என்னுடன் எட்டு சகோதர சகோதரி களை ஒரு மால்தூஸியன் அவசரத்தில் படைத்துவிட்டு அம்பத்தி ஐந்தாம் வயதில் காலமானார். எங்கள் சிறிய ஓட்டு வீட்டில் அவரைக் கிடத்துவதற்கே இடமின்றி நாங்கள் நிறைந்திருந்தோம். அவசரத்தில் அவரை எரித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்து யார் இருப்பது என்று சண்டை போட்டோம். அப்போது எனக்கு கல்யாணம் ஆக வில்லை. ஒருவகையான ஆள் குறைப்பாக, சற்று

தூரத்தில் ஒரு லைப்ரரி அருகில் ரும் எடுத்துக்கொண்டேன். அப்போது எனக்கு வேலையாகியிருந்தது. மத்திய சர்க்காரின் ராட்சசத் தொழிற்சாலைகள் ஏராளமாக பங்களுரில் உள்ளன அவைகளின் ஒன்றில் மிஷின் ஆப்பரேட்டர். கிரேடு ஏ. மெஷின் என்றால் அது ஒரு மிஷினிங் சென்டர். ஆப்பரேட்டர் என்றால் அதை இயக்கும் மனிதன். அதைப்பற்றி அப்புறம் முதலில் லைப்ரரி. உள்ளூர் தமிழர்கள் சிலர் பங்களுர் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து கோபித்துக் கொண்டு பிரிந்து வந்து தனியாகத் துவக்கிவைத்த சமாச்சாரம். அதில் தற்போதைய அனைத்து நாள்-வார-மாத இதழ்களும் வருகின்றன. அவைகளை நான் படிப்பதில்லை. புத்தகங்கள் தான் படிப்பேன். பெரும்பாலும் நம் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தையும், நாகரிகத்தையும் பற்றிப் புத்தகங்கள். எந்தப் புத்தகத்தைப் பிரித்தாலும்.

‘எனவே தலைச் சங்கக் காலமாகிய முதல் ஊழியிலும், இடைச் சங்க காலமாகிய இரண்டாம், மூன்றாம் ஊழிகளிலும் இக்குமரிப் பகுதியிலேயே தமிழர் ஆட்சியும், நாகரிகமும், மொழி வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன என்பதும், தெற்கிலிருந்து கடல் முன்னேறி வர வர அவர்கள் வடக்கு நோக்கிப் பரந்து சென்றனர் என்பதும் விளங்குகின்றன...’ என்பது போன்ற வாக்கியங்களை சந்திக்கும் சாத்தியம் அதிகம். பஹுளியாறு, கடல் கோள், குமரிக் கோடு என்ற தொல்லை நாகரிகம் பேசும் புத்தகங்கள். இன்றைய நிலைபற்றி அந்த அத்தியாயங்கள் கவலைப் படுவதாகத் தெரியவில்லை. நான் ஒரு தமிழன் என்னையும் அந்தப் பஹுளியாற்றுத் தமிழனையும் சில சமயங்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பேன். அந்தக் காலத்துத் தமிழன் கடல் கடந்து நாவலம், சாவகம், கடாரம் என்றெல்லாம் சென்றானாம். நான் அண்டை மாநிலத்தில், ஐந்து மணி நேரம் தள்ளி இருக்கிறேன். அவன் தமிழ் தற்காலத் தமிழர்களுக்குப் புரியாது. என் தமிழும் ஒரு மாதிரிதான்.

பங்களுர்த் தமிழ். “ஆட்டோ பண்ணிட்டு வர்றதுக்குள்ள பேஜாராய்டுச்சு குரு” என்று எங்கள் பிரதேச பாஷையில் எழுதினால் உங்களுக்குப் புரிய சிரமமிருக்கும். நாங்கள் ‘அப்படியா’ என்று சொல்ல மாட்டோம், ‘ஆமாம்.’ எனவே இந்தக் கதையை நான் சற்று செப்பனிட்டுத்தான் எழுதுகிறேன்.

இந்த நூலகத்தையும் இதன் தமிழ் கூறும் புத்தகங்களையும் கூறுவதற்கு முக்கிய காரணம், இங்குதான் நான் கலையரசியை சந்தித்தேன், பிற்பாடு என் மனைவியான கலையரசி இந்நூலகத்தில்தான் சிலகாலம் அதாவது, கல்யாணம் ஆகிறவரை, வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள், ஒரு பேரேடுப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்து கொண்டிருப்பாள். நான் அவளை முதல் சந்திப்பின் போது கேட்ட கேள்வி ஒன்றும் அவ்வுள்ளவு காதல் விரவியதல்ல.

“டாக்டர் மு.வ., மயிலை சீனி வேங்கடசாமி இவர் களை தவிர வேறு புஸ்தகங்களே இல்லையா?”

“என்ன புஸ்தகம் வேணுங்கறீங்க?”

“பி.டி.சாமி”

“அதுக்கு ரெயில் டேஷன் போங்க!” என்றாள். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவளை இங்கே ஒரு பாரா வர்ணிக்க முடியும். சொந்த மனைவியை அச்சுப் புத்தகத்தில் வர்ணிப்பது எனக்கு-தமிழனின் நாகரிகத்தில் ஒன்றாகப்படவில்லை. அடுத்த முறை அவளைச் சந்தித்த போதும் உரையாடலில் சுத்தமாக காதல் இல்லை.

“என்ன. பி.டி.சாமி கிடைச்சதா?” அவள் கேட்டாள்

“இல்லீங்க, அதுக்கு பதிலா அட்டைப்படம் போடாத பின் குத்தின புஸ்தகங்கள் சிலது கிடைச்சது!”

“எனக்கும் தரீங்களா?”

நான் ஆச்சரியப்பட்டு “நீங்க என்னவோ, சிலப்பதி காரத்துக்கு இந்தப் பக்கம் வராத ஜாதின்னு தோணுது... நீங்க எந்த ஊர்?”

“கோலார்,”

“அட, நானும் அதே ஊர்?”

“கோலார்ல எங்க?”

“அதெல்லாம் தெரியாது. அதைவிட்டு வந்து ரெண்டு தலை முறை ஆய்ஞ்சு!”

“அட நானும் அப்படித்தான்.”

இப்படித்தான் ஆரம்பித்தது. அந்த சினேகம் கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கும் சமாச்சாரமோ, பழந்தமிழ்க் காதலின் களவியலும், கற்பியலும், திணைகளும், துறைகளும் இல்லை. ஒரு பங்களுர்த் தமிழன் ஒரு பங்களுர்த் தமிழ்ப்பெண்ணை சாதாரணமாக அணுகி சாதகமாப் பேசி சம்பிரதாயமாக வீட்டுக்குச் சென்று டிபன் சாப்பிட்டு தங்கைகளை விசாரித்து... பெரியவர்களைக் கேட்டு, நாள் பார்த்து நிச்சயித்துச் செய்து கொண்ட கல்யாணம் அதன்பின் என்ன? ஜூரம் போல இருந்த இன்பமான நாட்கள். கலையரசி செய்வது —செய்தது அத்தனையும் பிடித்த நாட்கள் அந்த புதிய பெண்ணின் புதிய உற்சாகங்களையும் சாத்தியக் கூறுகளையும் கண்டுபிடித்து நாட்கள். பங்களுரே அலம்பி விட்டு சுத்தம் செய்து எங்களுக்கென்றே இருப்பதுபோலப் பட்ட நாட்கள், எங்கள் தேனிலவு இங்கேதான் நடந்தது...அலங்காரக் கடை வீதிகளில் அலுப்பில்லாமல் சுற்றி னோம். அதுதான் தேனிலவு. இல்லறத்தின் ஆரம்பப் பிரமிப்பில் எதுவுமே எங்களுக்கு அசெகரியமாகத் தெரியவில்லை. குடியிருந்த வீட்டின் குறுக்களவு, தண்ணீருக்காக படியிறங்கிச் செல்லுதல், மழைபெய்தால் உள்ளே அடிக்கும் சாரல் எதுவுமே! அதற்கப்புறம் பழகிப் போனதும்

ஏற்படும் ஆரம்ப அலுப்புக்கள், உறவுக்காரர்களைப் பற்றி பரஸ்பர ஆதங்கங்கள். சலிப்புக்கள்; வேலையை விட்டு விட்டோமே என்கிற அவள் வருத்தம். திரும்ப வேலைக்குப் போ என்று நான் அடிக்கடி ஒப்புக்கு சொல்வது. அவள் கர்ப்பமானது, குழந்தை பெற்றது, அந்தப் புதிய பிரணயின் அக்கிரமமானது, கவன ஈர்ப்புக்கள்... வீட்டுக்கு ஏன்தான் போகிறோமோ என்று நான் சில சமயங்களில் நினைக்கிற அளவுக்கு...ஆயாசங்கள்!

இருந்தும் நான் ஒரு சராசரி மனிதன் என்கிற ரீதியில் பார்த்தால் இவ்வாழ்வு என்பது சகிக்கக் கூடியதாகவே, ஒரு விதத்தில் ஒத்துக் கொள்ளக் கூடியதாகவேதான் இருந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். அவளுக்கு என்னால் இயன்ற ஒத்தாசையும், தோழமையும், சந்தோஷமும் தந்து கொண்டு தானிருக்கிறேன். சின்னச் சின்ன சஞ்சலங்களைப் பெரிது படுத்தாமல் இருந்ததால் எங்கள் மண வாழ்க்கை ஓரளவுக்கு வெற்றி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மண வாழ்க்கையில் நான் கனவுலகங்களை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதும் காரணமாக இருக்கலாம்.

என் வேலையைப் பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறேன். நான் முன் குறிப்பிட்டதுபோல் மெஷின் ஆப்பரேட்டர். கிரேடு ஏ. (தமிழ்ப்படுத்தி விட்டு எனக்குச் சொல்லுங்கள்). நான் வேலை செய்வது ஒரு இயந்திர ராட்சசன் அருகில். நான் அதை இயக்கும் ஒரே ஒரு மிஷின். ஜப்பானில்செய்த இயந்திரம் அது. மிட்ஸுய் என்கிற கம்பெனி தயாரிப்பு மிஷினிங் சென்டர் என்று அதை குறிப்பிடுவார்கள். ஒரே இயந்திரத்தில் பல்வேறு செயல்பாடுகளைத் திறமையாக அமைத்த இயக்கம் அது. மில்லிங், டிரில்லிங் டாப் பிங், ரீமிங், ப்ரொஃபைல் கட்டிங் என்று என் பாண்டித் தியத்தை உங்களிடம் காட்டும் உத்தேசமில்லை இருந்தும் இந்த இயந்திரம் நம் இந்திய முயற்சிகளை எள்ளி நகையாடும் ஒரு சாதனமாகத்தான் படுகிறது எனக்கு

ஜப்பான் என்னும் ஆச்சரிய தேசத்தின் அந்தத் துக்குணி யுண்டு ராச்சியத்தின் யுத்தம் கடந்த சாதனைகளை வியக் காமல் இருக்க முடியவில்லை. உலக மகாயுத்தத்தில் சகல மும் இழந்தவர்கள் ஒரு தலைமுறையில் எப்படி இவ்வளவு வித்தைகளைச் சாதித்தார்கள் என்பது அள்ளக் குறையாத ஆச்சரியம். அந்த இயந்திரத்தை நிறுவ மஞ்சள் மஞ்சளாக இரண்டு ஜப்பானிய இளைஞர்கள் வந்தார்கள், அவர்களை இளைஞர்கள் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன். அவர்களுக்கு வயது இருபதா, அறுபதா என்று சொல்ல முடியாத ஒரு காயகல்ப சாகசம் எல்லா ஜப்பானியர்களிடமும் உண்டு வந்தவர்கள் இருவரும் இரண்டு தினங்கள் மூக்கால் பேசிக் கொண்டு உற்சாகமாக உழைத்தார்கள். உழைப்பதில் அவர்களுக்கு ஒரு வசீகரம் இருப்பது தெரிந்தது. அவர்கள் மனிதர்களா அல்லது எப்போதும் புன்னகைக்கும் இயந்திரங்களா என்று சந்தேகம் வந்தது. ஒருவித அலுப்போ, சலிப்போ, நெற்றிச் சுருக்கலோ இல்லாமல் காதலுடன் உழைத்தார்கள். மூன்றாவது தினம் பட்டனில் விரலை வைத்ததும் ராட்சசன் ரெடி! புத்தகத்து சத்தியங்கள் அத்தனையும் அப்படியே செய்து காட்டியது. அடுத்த ப்ளேனை விசாரித்து அவர்கள் பெட்டிகளைச் சுருட்டிக் கொண்டு எங்கள் இன்ஜினீயரிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்து விட்டு புறப்பட்டு விட்டார்கள் எங்கள் இன்ஜினீயர் அதைத் தலைகால் புரிந்து கொள்ளப் பதினைந்து நாட்களாயிற்று. புரிந்து அதை முதலில் அணுகுவதற்கு, வெடிக்காத பட்டாசின் அருகில் செல்லும் சிறுவன்போல் பயப்பட்டான். என்னைத் தொடவிடவில்லை நான் ஏதோ என்னளவில் ஜப்பான்காரன் செய்ததைக் கவனித்து வந்திருந்தேன். இன்ஜினீயர் சகலமும் புரிந்து கொண்டு இயந்திரத்தை முதன்முறை இயக்கியபோது அது 'கம்' என்றிருந்தது. வேலை செய்யவில்லை. ஜப்பான்காரன் ஏமாற்றி விட்டு ஊருக்குப் போய்விட்டான் என்று முடிவு

கட்டி டெலக்ஸ் செய்தி அனுப்ப அலைந்து கொண்டிருந்த போது நான் ஓரத்தில் சின்ன ஐடியா கொடுத்தேன். ஃப்யூசைப்பாருங்கள் என்று ஜப்பான்காரன் முதலில் அதைத்தான் பார்த்தான். அதை நான் பார்த்து வைத்திருந்தேன். ஃப்யூஸ் மாற்றியதும் இயந்திரம் பளிச்சென்று வேலை செய்தது. அதனால் இன்ஜினீயருக்கு என்மேல் கோபம். "இனிமேல் இந்த மாதிரி எல்லாம் அதிகப் பிரசங்கமாக ஏதும் சொல்லாதே" என்றான்.

இந்த மாதிரி இயந்திரங்கள் நம் நாட்டுக்குத் தேவை தானா? ஆட்டோமேஷன் என்கிற சித்தாந்தத்தின் கடைசி வார்த்தை இந்த இயந்திரம். ஜப்பானில் ஆள் குறைச்சல். அவர்களுக்கு இந்த 'ஆட்டோமேஷன்' தேவை இந்தியாவில் அப்படி இல்லை. எங்கள் தொழிற்சாலையிலேயே உபரி ஆட்கள் எத்தனைபேர் தெரியுமா? புல்வெட்டுவதற்கு நாற்பது பேர் இருக்கிறார்கள். தினப்படி சம்பளம். என்றாவது ஒரு நாள் உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு ஸ்திரவேலை கொடுப்பார்கள் என்கிற நம்பிக்கையில் கத்தி வீசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கிட்டே சென்று விசாரித்தால் பி. ஏ. படித்திருப்பான். இன்ஜினீயர்கள் நாற்பது இடத்திற்கு நாலாயிரம் பேர் மனுப் போடுகிறார்கள். நகரத்தில் வேலையின்றி அலையும் இளைஞர்களை நினைத்தால் தலை சுற்றும். பிரக்ஞை உள்ள எவனும் அந்த நிலைமையில் பொதிந்திருக்கும் ஆபத்தான வெடிகுண்டை உணர்வான். இந்த சூழ்நிலையில் எட்டு இயந்திரகதிகளை ஒரே ஆள் சமாளிக்கும் இந்த ஜப்பான் சாகசம் எனக்கு அபத்தமாகப்படுகிறது.

அனுபவப்பட்டவன் என்ற ரீதியில் அந்த ஒரே ஆளாக நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். நியுமரிகல் கண்ட்ரோல் வகை இயந்திரம் அது. அதன் மூளை ஒரு கம்ப்யூட்டர். டெலிவிஷன் திரை போல் இருக்கும். அதில் மிஷினின் அன்றைய ஆரோக்கியம் முழுவதையும் எழுதிச்

காட்டும் (புரிகிறவர்களுக்கு) ஒரு காகிதடேப்பில் சங்கேத பாஷையில் அது செய்ய வேண்டிய அனைத்துக் காரியங்களையும் பதிக்க வேண்டும். அதை லிர்க் என்று ஒரு செகண்டில் படித்துவிட்டுத் தானாக இயங்கும். ஏதாவது தப்பு என்றால் தானே எழுதிக்காட்டி இன்ன காபினெட்டில் இன்ன கார்டை மாற்று என்று சுயவைத்தியமும் செய்து கொள்ளும். இருந்தும் அந்த இயந்திரத்தையும் இயக்குவதற்கு ஒருவிதத் திறமை தேவையாகத்தானிருந்தது. அதற்கும் சில பிடிவாதங்கள் இருந்தது. லீல் ஆஃப் செட் என்கிற ஒரு சங்கதி உண்டு. அதை உத்தேசித்து, அனுமானிக்க என்போன்ற அனுபவம் உள்ள ஆப்பரேட்டர்கள் தேவையிருந்தது.

நாளடைவில் எனக்கும் இயந்திரத்திற்கும் ஒருவித நட்பு ஏற்பட்டு என்னதான் ஆட்டோமாட்டிக்காக இருந்தாலும் என் விரல்களின் அசைவில் அது மிகச் சுத்தமாக வேலை செய்தது. அதன் சில ரகசியங்களை நான் அறிந்து கொண்டு மற்றவர்களிடம் சொல்லாமலிருந்தேன் என்னுடைய சொந்தமுக்கியத்துவத்தை குறைத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்கும், என் வேலையின் பத்திரத்திற்கும் இந்த ரகசியம் தேவையாக இருந்தது.

காலை நான் தொழிலுக்கு வந்ததும் மிஷினின் அருகில் இருக்கும் 'கன்ஸோல்' அமைப்பில் என் விரல்களின் நடனத்தை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும். முதலில் 'டயக்னாஸ்டிக்ஸ்' சுய வைத்தியம். அதன் பின் அன்றைய வேலைகளுக்கு உண்டான ப்ரொக்ராம்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்குச் சொல்லவேண்டும் அப்புறம்தான் ஆச்சரியம்.

இயந்திரம் என்னைப்போல் பத்து மடங்கு உயர அகலம் கொண்ட ஒரு பிரம்மாண்டம். பெரிய பெரிய சுழற்சிகள் ஒரு ஆயுதத்தை தேர்ந்தெடுக்கும் லாவகம், தேர்ந்தெடுத்ததை இரும்பு விரல்களால் பிடித்து தனக்குத்

தானே பொருத்திக் கொள்ளும் நளினம் அப்புறம் செயல்பாட்டு மேசையைத் தானே நகர்த்திக் கொண்டு சுழன்று. சுழன்று. மைக்ரான் அளவுக்கு உன்னதமாக நின்று வெட்டத் துவக்கும் ஆச்சரியம். குடு அதிகமானால் தனக்குத்தானே குளித்துக் கொள்ளும் சாமர்த்தியம். எல்லாம் என் விரல் நுனி இயக்கங்கள். இந்தப் புதியவிரல் சக்தி எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது இயந்திரம் பழகப் பழக நான் அதனுடன் பேச ஆரம்பித்தேன். அதை ஒரு விதத்தில் என் உடம்பின் சேர்க்கையாக, என் சேலகனாக அங்கீகரித்தேன். அதை இயக்கத் தெரிந்தவன் என்கிற தகுதியினால் எனக்கு ஒரு திமிரும் நடையில் ஒரு ராஜசமும் வந்து சேர்ந்து கொண்டது. ஒரு பெண்ணைத் தொடும்போது ஏற்படும் சந்தோஷத்திற்கு ஈடான புதிய சந்தோஷத்தை நான் பெற்றேன். இன்னினியர்கள் என்ன தான் அது செயல்படும் விதத்தை சித்தாந்தங்களாக, பக்கம் பக்கமாகப் பேசிக் கொண்டாலும் அதை இயக்கும் கட்டம் வருடும்போது முருகனைக் கூப்பிடுய்யா'' தான்! எனக்கும் அதற்கும் அத்தனை நட்புப் பிணைப்பு—ஏன், காதல்! நான் தொழிற்சாலைக்குச் செல்லவில்லை என்றால் மற்றவர் அதைத் தொடத் தயங்குவார்கள். சில சமயம் மற்றவர் அதை இயக்க முடியாதபடி சில ரகசியத் தடைகள் அமைத்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குச் செல்வேன். அது என்னுடையது என்கிற பாத்தியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

என் தொழிற்சாலையின் தொழிற்சங்க அமைப்பைப் பற்றி சொல்ல வேண்டும் இப்போது இயந்திரத்தை இயக்குகையில் எனக்கு ஏற்பட்டது ஒரு சக்தி என்று சொன்னேனல்லவா...! மற்றொரு சக்தி எனக்கு வாய்த் தது, நான் தலைவன் ஆனேன்! அதை விவரிப்பதற்கு பின்னணிச் செய்தியாக இந்த தொழிற்சங்க அமைப்பு.

நிர்வாகத்தின் கோணத்தில் தொழிற்சங்க அமைப்பு என் பது ஒரு தொந்தரவு. தவிர்க்க முடியாததொண்தொணப்பு..

தொழிலாளர் கோணத்தில் அது, ஒரு உயிர்த் தேவை. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் கோணத்தில் அது ஒரு போதை.

எங்கள் தொழிற்சாலையில் இரண்டு யூனியன்கள். ஒன்று நிர்வாகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. மற்றது, அங்கீகாரம் பெறாதது. எனவே பின்னது, சற்றுக் கோபமுள்ள யூனியன்.

அங்கீகாரம் என்பது நிர்வாகத்தின் கண்களில் அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை. ஆறாயிரம் பேரில் நாலாயிரம் பேர் அங்கத்தினர்கள் எனவே அந்த யூனியனுக்கு அங்கீகாரம். அங்கீகரிக்கப்பட்ட யூனியன்—காங்கிரஸ் கட்சியுடன் சார்ந்திருப்பதும், அங்கீகரிக்கப்படாதவர்கள் சம்பூனிஸ்ட் கட்சியை சார்ந்திருப்பதும், வேறு விஷயங்கள். நிர்வாகத்திற்கு அது முக்கியமல்ல. அவர்கள் குறிக்கோள் தடையின்றி தொழிற்சாலையை நடத்துவது. எதையும் விட்டுக் கொடுக்காமல் நடத்துவது: விட்டுக் கொடுத்தால் இரண்டு வருஷத்துக்காவது உத்தரவாதம் வாங்கிக் கொள்வது.

யூனியனைப் பொறுத்தவரையில் குறிக்கோள் சம்பள உயர்வுக்குக் காரணங்கள் தேடுவது, கேட்பது.

அடிப்படையிலேயே முரண்பாடான விஷயம் இது. இதில் வேடிக்கை, இரு தரப்பினருமே தொழிலாளர் நலம் என்பதில்தான் சதாகாலமும் சிந்திப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

எனக்கு இந்த யூனியன் சமாசாரம் எல்லாம் தெரியாது; கவலைப்பட்டதில்லை. நான் உண்டு, என் ஜப்பான் இயந்திரம் உண்டு. எப்போதாவது ஓர்க்ஸ் கமிட்டி சொஸைட்டி என்று தேர்தல் வரும்போது ஒரு தொழிலாளி என்கிற முறையில் தெரிந்த பெயர்களுக்கு ஒட்டுப் போடுவேன். யூனியன் வித்தியாசம் பார்ப்ப

தில்லை. அப்படி இருந்தவன் ஒரு தலைவனாக மாறியது விதியின் விளையாட்டு என்றுதான் கூறவேண்டும். அதற்குக் காரணம் ஒரு சம்பவம்.

எங்கள் தொழிற்சாலையில் பாட்டரி சக்தியால் இயங்கும் சின்னச் சின்ன கச்சிதமான வண்டிகள் நிறைய உள்ளன. ஐந்தடிக்கு மூன்றடி பின்புறத்தில் ஒரு பிளாட் பாரம் இருக்கும். முன்புறம் ஒரு பாட்டரி. புகை சப்தம் ஏதுமின்றி ரப்பர் சக்கரங்களில் இதை இயக்குவது மிகச்சலபம். கியர் எதுவும் கிடையாது. திசை திருப்ப ஒரு இரும்புத்தண்டு, ஒரு ப்ரேக், ரிவர்ஸுக்கு ஒரு ஸ்விட்ச், அவ்வளவுதான். ஒரே, சீரான வேகம்.

நாகப்பா தினம் இந்த மின் குதிரையை ஓட்டும் தொழிலாளி. ஷாப்பிற்கு ஷாப் நகர வேண்டிய அத்தியாவசியப் பொருட்கள் எங்கள் தொழிற்சாலையில் ஏராளம். நாகப்பா நகர்த்தும் பட்டாளத்தில் ஒருவன். அவனை எனக்குப் பிடிக்கும். காஸ்டிங் டர்ன்ட் பார்ட் என்று ஏதாவது அடிக்கடி என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு ஷாப் ஆர்டரில் கையெழுத்து வாங்கிச் செல்வான். அப்போ தெல்லாம் சிரித்துப் பேசுவான், விசாரிப்பான். அவன் அன்றாடக் கவலைகளை என்னிடம் சொல்வான். தினம் ஒரு முறையேனும் அவனைச் சந்திப்பேன். 35 வயது இருக்கும். பத்து வருஷ சர்வீஸ். ஹெல்ப்பர், ஸெமி ஸ்கில்ட் ஹெல்ப்பர், டிரேடு ஹான்டு, டிரைவர் ஒன், டிரைவர் டூ...என்ற சின்னச் சின்ன ஏணிப்படிக்களை நிர்வாகம் கழுதைக்கு காரட்டுகள் போல அமைத்திருக்கிறது. அங்கங்கே இரண்டு மூன்று வருஷம் தங்கித்தங்கி முன்னேறி ஸீனியர் டெக்னிகல் அசிஸ்டன்ட் வரை வருவதற்குள் நரை திரை மூப்பு வந்துவிடும். தொழிற்சாலையில் இரண்டு ஜாதி...தொழிலாளர் ஜாதி—ஆபீசர் ஜாதி. தொழிலாளி ஆபீசராவது மிக அரிதான விஷயம். அப்படி அவன் ஆபீசராகும்பாது பேரன் பேத்தி எடுத்து தன் சர்வீஸின் கடைசி வருஷத்தில் இருப்பான். மாறாக

ஆபீசர்கள் எல்லோருமே இளைஞர்கள். மேல்தளத்து மனிதர்கள். பரீட்சைகள். தேறி டிகிரிக்களை ஒட்ட வைத்துக் கொண்டவர்கள். வெளிநாடு சென்றவர்கள், செல்பவர்கள்.

நாகப்பா பக்தியுள்ள. ஒழுங்காக வேலை செய்யும் ஆசாமி. கல்யாணமாகி மூன்று குழந்தைகள் ஆனபின் ஆப்பரேஷன், செய்துகொண்டு அதற்கு ஒரு இங்கிரி மெண்ட் வாங்கினான் வீடு கட்டிக்கொள்ள நிலம் வாங்கி யிருக்கிறான். தபாலாபீசில் மாதம் இருபத்தைந்து கட்டி இருபது வருஷத்துக்குப்பின் சர்க்கார் அதை இரட்டிப் பாகத் திரும்பப் போகும் சத்தியங்களை நம்பிக் கொண் டிருக்கிறான். 'சீ' என்று யாரையும் பேசமாட்டான். அன்பாகப் பழகுவான். கிண்டல் செய்தால் புன்னகைத்து சமாளிப்பான். பொய், புரட்டு, ஏமாற்று வேலை அறியாதவன். மற்ற தொழிலாளிகளுக்கு உதவுபவன்.

நாகப்பா இறந்து போனதை என் கண் முன்னால் ரத்தத்துளி, ரத்தத்துளியாகப் பார்த்தேன்.

என் ஷாப்புக்குத்தான் வந்திருந்தான் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு தன் பாட்டரி வண்டியில் உற்சாக மாகப் புறப்பட்டான். அதற்கு முன், சாயங்காலம் தன் மனைவி மக்களுடன் என் வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொன் னான். மறுநாள் காலை அல்குர் ஏரியில் படகில் எல் லோரும் செல்வதாகத் திட்டம்.

அவன் சென்று இருபது வினாடி ஆகியிருக்காது— 'தடால்' என்று சப்தம் வெளியே கேட்டது.

தொழிற்சாலையில் எத்தனையோ சப்தங்கள் உண்டு. இந்தச் சப்தம் புதுசாக இருந்தது. வெளியே சென்று பார்த்தேன். காண்ட்ராக்டரின் லாரியிலிருந்து ஒருவன் குதித்து ஓடிக் கொண்டிருந்தான். நாகப்பாவின் வண்டி

தலை குப்புறக் கிடந்தது. நாகப்பா தெரியவில்லை. அருகே ஓடினேன். ஸ்தலத்தை நோக்கிப் பலர் வந்தார்கள். முதலில் ரத்தத்தைப் பார்த்தேன். அப்புறம் நாகப்பாவை அவனுடைய வண்டி சற்றுச் சரிவில் உற்சாகமாக வந்திருக்கிறது, அதே சமயம் எதிர்பாராமல் காண்ட்ராக்டரின் லாரி மூலை திரும்ப நாகப்பா பிரேக் மிதித்துப் பிரயோசனமில்லாமல் அவனை வீழ்த்தி ஒரு டயர் அவன் மார்பில் ஏறி, இருக்கிற எல்லாம் எலும்புகளையும் முறித்து விட்டது.

நான் அருகில் சென்றபோது நாகப்பாவுக்கு உயிர் இருந்தது. கண்கள் உயர்ந்து என்னை நோக்கின. “முருகன், முருகன் என்னை சாந்தாகிட்ட கூட்டிட்டுப் போ, சீக்கிரம்” என்றான்.

அவனைத் தொட பயமாக இருந்தது. மார்புக்குக் கீழ் ரத்தம் மிக அதிகமாக வடிந்து சரிவில் சரிந்து பூச்செடி சுளுக்குச் சென்றது. செக்யூரிட்டி ஆபீசர், சேஃப்டி இன்ஜினியர், தீயணைக்கும் ஆபீசர் என்று பலர் வந்து சேர்ந்து கொள்ள நாகப்பா இறந்து போனதை நான் துல்லியமாகப் பார்த்தேன். “தண்ணி” என்றான். தம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து சிக்கலாக அவன் வாயில் ஊற்றினோம். உள்ளே செல்லாமல் வழிந்தது. அந்த மரணத்தை மிக அருகில் பார்த்தேன். அது இயல்பாக, நாகப்பாவின் அந்தக் கணத்தின் அபார மிக அபார, அதிக மிக அதிக, வலிக்கு ஒரு விடுதலையாக இருந்தது. அவன் கண்கள் பார்வையற்று வெறுத்திருக்க, அவன் வாய் திறந்திருக்க அவன் உயிர் பிரிந்த மௌன சரித்திர செகண்டை என்னால் உணர முடிந்தது.

“தேவடியாப் பசங்களா! லாரியாடா ஓட்டறிங்க எங்கே அந்த டிரைவர்?” என்று, ஆத்திரத்தில் லாரி அருகில் நின்றவனைப் பிடித்தேன். “குரு! நானில்லை நானில்லை டிரைவர் ஓடிப்போய்ட்டான்.”

“தேவடியாப் பசங்களா ஃபாக்டரியா நடத்தறீங்க”
லாரி மேல் முஷ்டி பால் குத்துனேன், உதைத்தேன். “இப்ப
தான், இப்பதான் அவன்கூடப் பேசிட்டிருந்தேன்டா!
இப்பதான்டா! அரைநிமிஷத்துக்கு முன்னாடி!”

வெல்ஃபேர் ஆபீசர், சப்மின் ஆபீஸர், போலீஸ் ஆபீ
சர்...ஆபீசர்களாய் குழ்ந்து கொண்டார்கள். தொழிலா
ளர்கள் வேடிக்கைபார்க்க ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.
ஆம்புலன்ஸ் வந்தது, ஸ்ட்ரெச்சர் இறங்கியது. வெள்
ளைத்துணி ரத்தமாகியது. தூக்கினார்கள். ஏறக்குறைய
இரண்டு துண்டாகி இருந்தான்.

நாகப்பா இறந்து போன செய்தியை சாந்தாவிடம்
தெரிவிக்க வேண்டியது என் கடமையாயிற்றே! ஆபீசில்
வேன் கொடுத்தார்கள். கூட தொழிலாளர் நல அதிகாரி
வந்திருந்தார். வீட்டுக்குப் போய் கலையரசியை அழைத்
துக் கொண்டேன். மூன்றுப் பெண் குழந்தைகள் வாசலில்
விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ரேடியோ அலறி கொண்
டிருந்தது. சாந்தா நாகப்பாவின் சட்டைக்கு அனாவசிய
மாக இஸ்திரி போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பெண்கள்
“முருகன் அங்கிள்” என்று என் காலைக் கட்டிக் கொண்
டன, அகாலமான வேளை, எதிர்பாராத நாங்கள்,
ஆம்புலன்ஸ், எங்கள் முக பாவங்கள் எல்லாவற்றையும்
பார்த்தும் கூட அவளுக்கு முதலில் புரியவில்லை. அப்புறம்
புரிய ஆரம்பித்து “சொல்லாதீங்க! ப்ளீஸ்! ஏதாவது
கெட்ட சேதின்னா சொல்லாதீங்க! சொல்லாதீங்க!” என்
றாள். செத்துப் போயிட்டான் என்று சொல்லவில்லை
என் மனைவி. அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.
ஆஸ்பத்திரி அது இது என்று ஏதோ உளறினோம்.
அழாதே அழாதே என்றோம். குழந்தைகள் வேண்டாம்
என்றோம். நாகப்பா முதல் தினம் தவணைமுறையில்
வாங்கியிருந்த மின்விசிறி பிரிக்கப்படாமல் சிறகுகள் தனி
யாக ஒரு மூலையில் இருந்தது.

ஆம்புலன்ஸில் செல்லும் போது சாந்தாவிடம் சொன்னோம் அதிகாரி டெத் ரிஸிஸ்ப் ஃபண்டிலிருந்து சவ அடக் கத்துக்கு ரூபாய் கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். கலையரசி “கவலைப்படாதம்மா. நாங்க இருக்கோம்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னாள். நான் “ரொம்ப வருத்தப்படறேன் சாந்தம்மா” என்று ஏதோ உளறினேன். அவளுக்கு அதெல்லாம் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுத அழுகை அவள் முகத்தைக் கிழித்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

நாகப்பாவை எலக்ட்ரிக் க்ரிமடோரியத்திற்கு எடுத்துச் சென்றோம். தொழிலாளிகள் கணிசமான அளவில் வந்திருந்தார்கள். அவன் தம்பியை மல்லேஸ்வரத்தில் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து அவனுக்கு முண்டாசு கட்டிக் குளிப்பட்டி நனைந்த வேட்டியில் மந்திரம் சொல்லி நடுங்க வைத்தார்கள்.

க்ரிமடோரியம் சுத்தமாக இருந்தது. சுற்றிலும் கார்ப்பரேசன் வளர்த்த புல்வெளிகள், மரங்கள். மொசாய்ச் சிலடித்த பெரிய ஹால், சரியாக எரிகிறதா என்று பார்க்க ஒரு ஜன்னல் சதுரம். பக்கவாட்டில் மூன்றுக்கு இரண்டடி அளவில் ஒரு கெட்டியான காங்க்ரீட் கதவு. அதன் அருகில் தண்டவாளங்கள், எல்லாமே ‘ஆட்டோமாட்டிக்’ இங்கேயும் பட்டன். அதைத் தட்டியதும் கதவு சுவாசித்துத் திறந்து கொள்ள, உள்ளே ஆரஞ்சு நிறத்தில் கிலோ வாட்டு சக்தி ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்க நாகப்பா சக்கரங்களில் உருண்டு உள்ளே சென்றான்.

“டப்பா வெச்சிட்டு போங்க, காலைல பத்து மணிக்கு சாம்பல் கிடைச்சடும் எலும்பு கிடைக்கிறது கஷ்டம். துப்புரவா எரிஞ்சுடுதில்ல!”

அந்த மின்சார அடுப்பைக் கிட்டத்தில் பார்த்ததில் “மேட் இன் ஜப்பான்.”

நாகப்பா விட்டுச் சென்றது மூன்று பெண்களும் முன்னூற்று நாற்பது ரூபாயும் என்று அறிந்தேன். பிராவிடென்ட் .பண்டில் தன் பகுதி முழுவதையும் எடுத்து புறம்போக்கில் உதவாக்கரை மனை வாங்கி ஏமாந்திருக்கிறான். பெண்கள் மூன்றும் ஒன்பது ஏழு—நாலு வயசு மனைவி கழுத்தில் நகையில்லை. வீட்டில் பீங்கான் பாத்திரங்கள்—ஒன்றிரண்டு எவர்சில்வர். சாந்தாவின் நிலைமை நடுத்தெருவுக்கு மிக சமீபத்தில் இருந்தது. உறவுக்காரர்களில் ஒருவர் முன்வந்து அவளை அழைத்துப் போவதாகச் சொன்னார். அவள் அதைப் பற்றி தீர்மானித்ததாகத் தெரியவில்லை. தொழிலாளர் நல அதிகாரியை “தொழிற்சாலை ஏதாவது உதவி செய்யுமா?” என்று கேட்டேன். “கிடைக்க வேண்டிய கிராச்சுட்டி, பி.எஃப், கிடைக்கும்” என்றார். எத்தனை என்று தெரியவில்லை.

“தன் கடமையை செய்து கொண்டிருந்தபோது ஏற்பட்ட விபத்தின் காரணமாக இறந்திருக்கிறான். காண்ட்ராக்டரின் லாரியை அவன் தொழிற்சாலைக்குள் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. தொழிற்சாலை நாகப்பாவுக்கு நஷ்டஈடு தரவேண்டாமா?” என்றேன்.

அவர் யோசித்து “ஒரு மனுப் போட்டு வைங்க, பார்க்கலாம். நாளைக்கு நிர்வாக அதிகாரியைப் பார்த்துப் பேசச் சொல்லு.”

“நானே மனு எழுதலாமா?”

“அதெப்படி நீ யார்? அந்தம்மா பேர்ல எழுது.”

‘ரெஸ்பெக்ட்டட் ஸார்’ என்று ஆரம்பித்து ராத்திரியே ஒரு மனு எழுதினேன். கலையரசி சாந்தாவை ஒரு வழியாக உட்கார வைத்திருந்தாள். குழந்தைகள் நிகழ்ந்தது புரியாமல் அசம்பாவிதமாக சற்று நேரம் விளையாடி விட்டு அவள் மடியருகில் விரல் போட்டுக் கொண்டு

தூங்கிப் போய்விட்டன. நான் அவள் பால் சென்று “சாந்தம்மா இதில ஒரு கையெழுத்துப் போடுங்க” என்றேன். மறுபடி அழ ஆரம்பித்தாள். “இனிமே இதெல்லாம் எனக்கு எதுக்கு? நான் போறேன்” என்றாள்.

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. குழந்தைகளுக்காக நீங்கள் தைரியமா வாழணும்...”

“என்னங்க அது.”

“நிர்வாகத்துக்கு ஒரு மனு. உங்க கணவர் இறந்து போனதுக்கு நஷ்ட ஈடு கேக்கறம்.”

அவள் விசித்துக்கொண்டே கையெழுத்திட்டாள்.

“என் கணவர் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பணிக்கப்பட்ட கடமை. அப்போது சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக நேர்ந்துவிட்ட தவிர்க்கக் கூடிய விபத்தால் அகால மரணம் அடைந்துவிட்டார். அவருக்கு வயது 35 இன்னும் குறைந்த பட்சம் இருபது வருஷம் பணி செய்யக் கூடியவர்; என் குடும்பத்தில் சம்பாதிப்பவர் அவர் ஒருவரே அவர் இறந்துவிட்டதில் என்னையும் மூன்று பெண்மக்களையும் அனாதையாக விட்டுச் சென்று விட்டார்.

அவர் மரணத்திற்கு தொழிற்சாலையின் பத்திரக் குறைவான சூழ்நிலை காரணமாக இருந்திருப்பதால் தயைகூர்ந்து தகுந்த நஷ்ட ஈடும், எனக்கு உங்கள் தொழிற்சாலையில் வேலை வாய்ப்பு ஒன்றும் அளிக்குமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

கிளார்க் அதை நிதானமாகப் படித்தார். ‘கடுதாசியை அந்த அம்மாவே வந்து கைபடக் கொடுக்கக் கூடாதா!’”

“அந்தம்மா, இப்ப வர்ற நிலையில்லை ஸார்,”

“எதுக்கும் பெரியவரைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டிங்கன்னா சீக்கிரம் டிஸ்போஸ் பண்ணிட

லாம். ஆனா இது வரைக்கும் இந்த மாதிரி கேஸ்களில் காம்பன்சேஷன் யாருக்கும் குடுத்ததில்லை. போனவருஷம் ஒரு வெஸ்டர் விபத்தில் இறந்து போனான். கிராச் சுட்டியும், பி.எ..ப்தான் கொடுத்தோம்...பார்க்கலாம்.”

“நீங்க ..பைல் போடுங்களேன்” என்றேன்.

பத்து நாட்கள் ஆகியும் ஏதும் நிகழவில்லை. நீர்வாக அதிகாரியையே நேரில் பார்த்துவிடலாம் என்று காலை எட்டுக்கே அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு அவர் அறைக்கு முன் அறையில் நிறையப் பேருடன் காத்திருந்தேன். என் பெயரைக் கேட்டுவிட்டு உதவியாளர் “மீட்டிங்கில் இருக்கார். ரெண்டு மணிநேரம் ஆகும். வெயிட் பண்ணுங்களா?”

“சரி”

“யாரையும் உள்ள அனுப்பாதேன்னு சொல்லியிருக்கார்.”

அந்த சமயம் யூனியனைச் சேர்ந்த ஆசாமிகள் இருவர் கதவைத் தட்டாமல் உள்ளே சென்றார்கள். காத்திருந்தேன்.

“லஞ்சுக்கு போயிட்டு வந்துருங்களேன்!”

“இல்லிங்க. பாத்துட்டுப் போயிடறேன்”

“கேஸ் என்ன?”

“நாகப்பான்னு ஒருத்தர். சமீபத்தில் ..பாக்டரிக் குள்ள விபத்தில் இறந்து போயிடலை? காம்பன்சேஷன் கேட்டு ஒரு மனுப் போட்டிருந்தோம்.”

“அவுங்க சம்சாரம் வரலையா?”

“பத்து நாள் தானே ஆவுது”

“நீங்க உறவா?”

“தெரிஞ்சவங்க! அந்த கேஸ் என்ன ஆச்சுனு ஏதாவது தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“ம்ஹும். ஃபைல் அவர்தான் வைச்சிருக்கார்.”

இரண்டு மணிநேரம் கழித்து அந்த அறையில் நுழைந்தேன். கூடிப் பேசுவதற்காக பல நாற்காலிகள் அமைக்கப்பட்ட நீண்ட மேஜை. அவருக்கென்று தனிப்பட்ட மேஜை தனி பாத்ரூம். சாய்வு நாற்காலி, மூன்று டெலிபோன்கள்.

“என்னப்பா?” குண்டுசியால் பல் குத்தித்தொண்டிருந்தார். மேஜை சுத்தமாக இருந்தது.

“நாகப்பான்னு ஒரு ஓர்க்கர் சார்பாக மனுப்போட்டிருத்தம்...”

“ஆக்ஸிடன்ட்?”

“அதான் ஸார்”

“அவங்க மனைவி நஷ்ட ஈடு கேட்டிருக்காங்களே?”

“அதேதான் ஸார்”

“நான் இன்னும் பார்க்கலை. பார்த்துச் சொல்றேன்.”

“நல்லபடியா தீர்ப்பு பண்ணுங்க ஸார். அவங்க சம்சாரம் நடுத்தெருவில் நிக்குது!”

“பார்த்து சொல்றேன். ஏதும் ப்ராமிஸ் பண்ண முடியாது.”

“எப்ப பார்ப்பீங்க?”

“அதைவிட முக்கியமா நிறைய ஃபைல் இருக்கு பிரதர், பார்த்துட்டு சொல்றேன்.”

“ஒரு தொழிலாளியுடைய மரணமும் அவன்குடும்பம் தெருவில் நிக்கறது முக்கியமில்லையா ஸார்?”

அவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, “நீ என்ன யூனியன்?” என்றார்.

“யூனியன் இல்லை ஸார். ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன். நாகப்பா என் நண்பன்.”

“இத பார் நீ ஒரு தொழிலாளி, ஒரு நண்பனைப் பத்தி பேசறே. அவன் உனக்கு முக்கியம். எனக்கு முக்கியம் ஆறாயிரம் தொழிலாளிகள். ஆறாயிரம் நண்பர்கள். அவங்க எல்லாரையும் பாதிக்கிற பிரச்சினை இந்த ஒரு தொழிலாளிப் பிரச்சினையை விட முக்கியம்.”

“பரிதாபம் ஸார்!”

“சரிதாம்பா, ஒத்துக்கறேன்.”

“ஏதாவது செய்யுங்க ஸார்”

“ரூல்ஸ்படி செய்யறேன்.”

“திருப்பியும் எப்ப வர்றது ஸார்.”

“நீ வரவேண்டாம். அந்தம்மாவுக்கு பதில் நேராக் கொடுத்துடுவோம்”

“நானே வர்றேன் ஸார்”

“நான் கூப்பிடறேன், கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. எனக்கு மூச்சுவிட அவகாசம் கொடு” என்று மறுபடி சுவாரஸ்யமாக பல் குத்த ஆரம்பித்தார்.

ஃ

ஃ

ஃ

சாந்தாவுக்கு நியாயமாக வந்து சேரவேண்டிய பணங்கள் வந்தனவா, தெரியவில்லை. அதை விசாரிக்கச் சென்ற போது, வீட்டில் விளக்கின்றி நிசப்தமாக இருந்தது. மூலையில் சுருட்டிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தவள் எழுந்து வந்தாள். துக்கம் அடங்கியிருந்தது.

“அவருக்கு என்ன வரும்னு எனக்குத் தெரியாதுங்க, எப்படிக் கிடைக்கும்னு தெரியாது.”

“கைல எத்தனை பணம் இருக்கு உங்ககிட்ட.”

“ஆபீஸ்ல கொடுத்து செலவழித்ததுபோக இருபத்தி அஞ்சு ரூபா இருக்கு.”

“மேற்கொண்டு என்ன செய்யறதுன்னு தீர்மானிச்சிங்களா?” என்றாள் கலையரசி.

“இல்லை. மனு எழுதிக் கொடுத்திருக்கம். பதில் வரட்டும். அன்னிக்கு உங்க உறவுக்காரர் ஒருத்தர் ரொம்ப அன்பா, சுட்டாயப்படுத்திக் கூப்பிட்டாரே! அவர்கூட போய்க் கொஞ்சநாள் இருக்கலாமே” என்றேன்.

“அவர் வேண்டாங்க! அவர் ஆள் சரியில்லை. என் புருசன் இருக்கும்போதே என்கிட்ட வம்பு பண்ணியிருக்கார். எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லைங்க” என்றாள்.

வீடு திரும்புகையில் கலையரசி “அவளுக்கு என்ன வயசிருக்கும்” என்று கேட்டாள்.

“யங்காத்தான் இருக்காங்க. முப்பதுகூட இருக்காது என்று தோணுது.”

மறுதினம் சாந்தாவைத் தொழிற்சாலை அலுவலகத்துக்கு அழைத்து வந்து அவளுக்கு கிடைக்க வேண்டிய பணத்தில் ஒரு பகுதியை வாங்கிக் கொடுத்தேன்.

நாகப்பாவுக்கு மொத்தமாக எட்டாயிரத்து இருபத்தாறு ரூபாயும் சில்லறையும் சேர வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். என்ன கணக்கு என்று புரியவில்லை. அதைவிட நிறைய இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

“எல்லாம் கம்ப்யூட்டர்ப்பா! அப்பழுக்கில்லாத கணக்கு.”

“எட்டாயிரம் ரூபா எத்தனை நாள் வரும்? ஒரு வருஷம். அதுக்கப்புறம் என்ன செய்யப் போறேன்?” என்றாள் சாந்தா.

“அந்தக் கடுதாசிக்கு ஏதாவது பதில் கிடைச்சதுங்களா?”

“இல்லை இன்னும் இல்லை. விசாரிக்கிறேன்.”

“எப்படியாவது வாங்கிக் கொடுத்துடுங்க, உங்களைத் தான் நம்பிட்டிருக்கேன்.”

“நீங்க ரெண்டு பேரும் ஆட்டோ பிடிச்சத் தனியா போய்டுவீங்களா?”

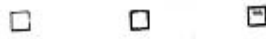
“போய்டுவோங்க...நீங்க என்கூட கொஞ்சம் வரிங் சளா.”

“ஏன்?”

“எனக்கு இவ்வளவு தூரம் உதவி பண்ணீங்க. உங்களுக்கு ஒரு காப்பியாவது வாங்கிக் கொடுக்கறேன் பணம் வந்திருக்கு.”

“அந்த நஷ்ட ஈட்டுப் பணம் வந்தப்புறம் காப்பி என்ன, விருந்தே கேட்டு வாங்கிக்கலாம், என்ன கலையரசி!”

கலையரசி மௌனமாக இருந்தாள்.

நிர்வாக அதிகாரியை மறுபடி பார்க்கச் சென்றிருந்தேன்.

“எந்த நாகப்பா? என்ன கேஸ்? விவரமாச் சொல்லுப்பா!”

“அதான் ஸார் டிரைவர் ஓன். லாரி விபத்து!”

“ஓ அவனா! ஞாபகம் இருக்கு. அந்த கேஸ் தீர்மானிச்சுட்டமே. அந்தம்மாளுக்கு பதில்கூட டைப் அடிச்ச வெச்சிருக்கே, வாங்கிட்டுப் போறியா?”

“எவ்வளவு ஸார் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பீங்க?”

“நஷ்ட ஈடா ஒரு பைசா கிடையாது! அவன்கிட்ட நாங்க நஷ்ட ஈடு கேட்காம இருந்தா பெரிசு!”

“என்ன ஸார் இப்படிச் சொல்றீங்க! கேஸை சரியாப் பார்த்தீங்களா?”

“சரியாப் பார்த்துட்டுத்தான் சொல்றோம் பிரதர்.”

“ஒரு தொழிலாளி, தொழிற்சாலைக்குள்ள மெதுவா அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த வண்டியை ஒட்டிட்டுப் போற போது திடீர்னு காண்ட்ராக்ட் லாரி வந்து இடிச்சு...”

“கேஸ் தெரியும்பா எனக்கு”

“தெரிஞ்சுமா இப்படி தீர்மானிச்சிங்க?”

“இத பார்! பலர் ட்ராலியை ஃபாக்டரிக்குள்ள எந்த எந்தப் பாதையில் ஓட்டணும், எந்த எந்தப் பாதையில் ஓட்டக் கூடாதுன்னு சர்க்குலர் இருக்கு தெரியுமா. நான் ஸேஃப்டி இஞ்சினியருடையரிப்போர்ட்டைப் பார்த்துட்டேன். உங்க நாகப்பா ஒட்டிச் சென்ற பாதையை தப்பு. அதில் ட்ராலி போகக் கூடாதுன்னு தடைசெய்துதெளிவா ஆபிஸ் ஆர்டர் இருக்கு தப்பு முழுவதும் நாகப்பா பேர்ல தான்!”

“அந்தப் பாதையில் ஓட்டக் கூடாதுன்னு நோட்டீஸ் ஒட்டிருக்கிங்களா ஸார்? அவருக்கு எப்படி ஆபிஸ் ஆர்டர் ஞாபக மிருக்கும்?”

“ஏம்பா நீ எந்த யூனியன்?”

“இதே கேள்வியை அப்பவும் கேட்டிங்க. நான் யூனியன் சார்பில் வரலை. ஒரு நண்பன்கிற முறையில் வந்திருக்கேன். கம்பெனி நஷ்ட ஈடு கொடுத்தே ஆகணும் ஸார். அவன் மனைவி பாவம் நடுத்தெருவில் நிக்குறா ஸார்.”

“ஏன் அவளுக்கு பி. எஃப். பாக்கி கிடைக்கலையா இன்னும்? உடனே ஏற்பாடு செய்யட்டுமா?”

“கிடைச்சது. எட்டாயிரம் ரூபா எந்த மூலைக்குப் போதும்?”

“எட்டாயிரம் ரூபாயில் ஒரு பெட்டிக் கடை வெக்கலாம், மாடு வாங்கி பால் வியாபாரம் செய்யலாம். மிஷின் வெச்சு சம்பாதிக்கலாம் எவ்வளவோ இருக்கு...”

“அப்ப நஷ்ட ஈடு கிடையாதா?”

“சான்ஸே இல்லை”

“அந்தம்மாவுக்கு ஒரு வேலையாவது கொடுங்க சார்”

“வேலையா! இம்பாஸிபிள். ஏற்கனவே ஃபாக்டரியில் ஆள் ஜாஸ்தின்னு மேற்கொண்டு ஆளே எடுக்கக்கூடாதுன்னு மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு இருக்கு... ஒரு ஆள் கூட என்னால எடுக்க முடியாது.”

“புதுசு புதுசா இஞ்சினீயர்கள் சேர்றாங்களே!”

“அந்தம்மா இஞ்ஜினீயரா?”

“இல்லை எஸ். எல். ஸி!”

“இஞ்ஜினீயர்கள்தான் புதுசா சேரமுடியும், ஏன்னா அவங்கதான் இந்த தொழிற்சாலைக்கு உயிர்நாடி...டைப் அடிக்கக் கூடியவர்களும், கணக்கெழுதக் கூடியவர்களும் ஏராளமாவே இருக்காங்க. அவர்களை ஆள் குறைப்பு செய்யனுமனு முயற்சி பண்ணிக்கிட்டிருக்கோம்.”

“அப்ப அந்தம்மாவுக்கு என்னதான் தரப் போறீங்க?”

“நியாயமா கிடைக்க வேண்டிய பணத்தை ஒருபைசா குறையாமக் கொடுத்துடுவோம், அவ்வளவுதான்!”

“அதாவது எட்டாயிரத்துச் சொச்ச ரூபா”

“ஆமாம்”

“நஷ்ட ஈடு கிடையாது?”

“பேசப்படாது வேணும்னா அந்த ஸாரி ஒனர்கிட்டக்ளையம் பண்ணிக்க .பாக்டரி ரூல்ஸை மாத்த முடியாது பாரு!”

“அக்கிரமம் ஸார். அந்தாளு இந்த .பாக்டரிக்கு இத்தனை வருஷம் உழைச்சதுக்கு.”

“இத பார் ஷண்முகம்.”

“முருகன் ஸார்”

“முருகன்! உங்கிட்ட பிரசங்கம் கேட்டுட்டு இருக்கறதுக்கு டயம் இல்லை. வேலை தலையைத் தின்னுது. தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்காக ஸ்தாபன விதிகளை மாத்தறது நடக்காத காரியம்.”

“ஜெனரல் மானேஜரைப் பார்க்க முடியுமா ஸார்?”

“முடியாது”

“ஏன் ஸார்”

“இந்த மாதிரிச் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் அவரைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது அவர் பாத்து முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாரில்ல, என்கிட்ட ஏன் வரேன்னு கேட்பார்.”

“இந்த முடிவை மாத்த அவருக்கு அதிகாரம் இருக்கில்ல?”

“எதுக்காக மாத்தணும்?”

“ஒரு மனுஷன்—ஒரு தொழிலாளி இறந்துபோய் அவன் குடும்பம் செயலற்று. வருமானமற்று நிக்கிற சமயத்திலே மனிதாபிமானத்தோட இந்தப் பிரச்சினையை நிர்வாகம் அணுக வேண்டாமா?”

“மனிதாபிமானத்துக்கு இடம் கொடுத்தா ஃபாக்டரி போண்டி ஆயிடும்.”

“எதுக்காக ஸார் அந்த காண்ட்ராக்ட் லாரி உள்ள வரணும்?”

“உள்ள கட்டட வேலை நடக்கறதில்ல? அதுக்காக... இதப் பாருப்பா. போனப் போறதுன்னு எக்ஸ் க்ரேஷியாலா ஒரு ஐநாறு ரூபா போட்டுத்தரச் சொல் றேன்... அதுக்கே ஆடிட் பிச்சுப் பிடுங்கிடுவாங்க!”

எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. “போதாது ஸார்.”

“சரிதான் போய்யா. அவ்வளவுதான் கொடுக்க முடியும்.”

பிரமிப்புடன் வெளியே வந்தேன். அவ்வளவுதான் என்னால் முடிந்தது, அவ்வளவுதான். இந்தத் தேரை என் ஒருத்தனால நகர்த்த முடியாது. இதற்கு யூனியன் உதவி தேவை. யூனியன் ஆசாமிகளிடம் முறையிட்டுப் பார்க்கலாம். அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள்... நிச்சயம்.

யூனியன் ஆபீசுக்குள் நுழைந்து “வணக்கங்க” என் றேன். சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்த நாலைத்துபேர் தீவிரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் வந்ததை கவனிக்கவில்லை. சற்றுநேரம் காத்திருந்தேன்.

“என்னப்பா” என்றான் ஒருவன்.

“நம்ம நாகப்பா கேஸ்!”

“யாரு நாகப்பா?”

“அதான் பிரதர் போன மாதம் விபத்தில் இறந்து போனானே!”

“தெரியும்”

“அந்த ஆள் குடும்பம் பரிதாப நிலையில் இருக்கு. மேனேஜ்மெண்டு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கணும்னு கேட்டு ஒரு லெட்டர் கொடுத்திருந்தாங்க...மறுத்துட்டாங்க!”

“அப்படியா! பார்க்கலாம் பிரதர். அந்த லெட்டர் பிரதி இருக்கா? கொடுத்துட்டுப் போ. செக்ரட்டரி வருவார். அவர்கிட்ட சொல்லிடறோம்.”

அவனிடம் நான் அந்தக் கடிதத்தின் பிரதியைக் கொடுத்தபோது “நீ மெம்பர்தானே?” என்றான்.

“இல்லங்க!”

“சே!” என்று காகிதத்தைத் தூக்கி எறிந்தான். “முதல்ல மெம்பராச்சேரு, அப்புறம் க்ரிவன்ஸுக்கு வா?”

“யாருப்பா இவன்? நம்மவனா?”

“இல்லை, தமிழ்க்காரன்.”

இதுவரை இந்த மொழிப்பிரச்சனையை உங்களிடம் நான் சொல்லவில்லை. என் கதையைத் தமிழிலேயே எழுதிக் கொண்டு வந்தாலும் மேற்குறித்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் தமிழில் நிகழவில்லை, எங்கள் தொழிற்சாலையில் பெரும்பாலானவர் கன்னட மொழியில் பேசுவார்கள். நாகப்பா கன்னடம். அவன் மனைவி கன்னடம். எட்டாயிரம் பேரில் ஐநூறு பேர்தான் தமிழர்கள் அறுநூறு பேர் மலையாளிகள். சில நூறு பேர் தெலுங்கர்கள். மற்ற மொழியினர். அன்றாடத் தொழில் நுட்ப வேலைகள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றாலும் பரவலாக விரவிய மொழி கன்னடம் தான். எனக்குக் கன்னடம் ஒழுங்காகப் பேச வரும். எழுத்துப் புரியாது! சக தொழிலாளிகளிடம் கன்னடத்தில் பேசுவதில் எனக்கு சிரமமோ தயக்கமோ கிடையாது. நான் படித்தது தமிழில்தான் என்றாலும் இந்த மண்ணில் நான் பிறந்து வளர்ந்து இருந்ததினால் நான் இந்த மாநிலத்தவன் என்பதே என் நம்பிக்கை அது ஒரு பிரச்

சினையாகக் கிளம்பும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. “தமிழ்க்காரன்” என்று அன்றுகுறிப்பிடப்பட்டபோது தான் முதன் முதலில் அதை உணர்ந்தேன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

சாயங்காலம் சாந்தாவைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தோம். “உங்க இரண்டு பேருக்கும் நான் எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னு தெரியலை.”

“பணம் வரலியே!” என்றேன்.

“உறவுக்காரங்க சொன்னாங்க. ஃபாக்டரில நிச்சயம் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பாங்கன்னு. அது எப்ப வரும்?”

“முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கோம்மா”

“கவலைப்படாதீங்க, பணம் வந்துடும்” என்றாள் கலையரசி.

“குழந்தை சங்கிலி ஒண்ணு இருக்கு. அதைக் கொஞ்சம் வித்துக் கொடுத்திங்கன்னா?”

“அதெல்லாம் வேண்டாம்மா. உங்களுக்கு இப்ப எவ்வளவு பணம் வேணும், நான் தரேன்.”

“வேண்டாங்க கடனா வாங்கினா திருப்பித்தர முடியாது போய்டும்!”

“கடனா வேண்டாம், கஷ்ட காலத்தில் உதவி செஞ்சதா வெச்சுக்கங்க.”

“அந்தப் பணம் வந்தா சமாளிச்சுறலாம். கிடைக்குங்களா!”

கிடைக்காது என்று சொல்ல மனம் வரவில்லை. “நிச்சயம் கெடைக்கும்மா.”

“எவ்வளவு வரும்”

“சொல்ல முடியாதும்மா”

“முருகன்! உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கேன்” என்று என் காலில் விழுந்தாள். நான் பதறிப் போய் ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

“கவலைப்படாதிங்க உங்களுக்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்ய நேன். இந்தாங்க, இதை செலவுக்கு வெச்சுக்கங்க. கலையரசிக்கு ஒரு ஸாரி எடுக்கலாம்னு வெச்சிருந்தேன், என்ன கலையரசி?”

“எனக்கு அவசரமில்லை கொடுங்க!”

“உங்க இரண்டு பேருக்கும் என்ன தங்கமனசு!”

□ □ □

நிர்வாகமோ யூனியனோ எதுவும் செய்ய முற்படாத நிலையில் ஒரு தனி மனிதனாக அந்தப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினேன். சாந்தாவையும் அவள் மூன்று பெண் குழந்தைகளையும் அழைத்துச் சென்று ஸ்டூடியோவில் போட்டோ எடுக்க வைத்தேன். அந்த போட்டோவைப் போட்டு கன்னடத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் நோட்டீஸ் அச்சடித்தேன். தொழிற்சாலைக்குள் நுழையும்போது தொழிலாளர்கள் அனைவருக்கும் அவைகளை ஒருநாள் விநியோகித்தேன்.

‘இந்த நிலை உங்கள் மனைவிக்கும் வர வேண்டுமா?’ என்று தலைப்பிட்டிருந்தேன் அதன்கீழ் படம். அப்புறம் “செபடம்பர் பத்தாம், தேதி காலை நாகப்பா (டிரைவர் கிரேடு ஒன்) தன் சுடமையைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது தொழிற்சாலைக்குள் இறந்து போனான். ஒரு காண்ட்ராக்டரின் லாரி அவன் ஓட்டி வந்த பவர் ட்ராலியின்மேல் மோதிவிட அவன் அந்த சூணத்தில் இறந்து போனான். நாகப்பாவுக்கு நிர்வாகம் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுத்த பணம் எவ்வளவு? பூஜ்யம்! பெரிய பூஜ்யம்!

“அவன் மனைவி, மூன்று பெண் குழந்தைகள்—நால் வரும் இன்று வறுமையின் விளிம்பில் இருக்கிறார்கள்.

“நிர்வாகம் உபரி லாபத்தை வருமான வரியாக லட்சக் கணக்கில் கட்டுகிறது.

“யோசித்துப் பாருங்கள், இது சரிதானா?

“இதற்காக நீங்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா?”

“என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

அந்த துண்டுப் பிரசுரம் தொழிற்சாலையில் நான் எதிர் பாராத அளவு பரபரப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது, மத்தியானம் இடைவேளையில் கூடிக்கூடிப் பேசிக் கொண்டார்கள். பலர் என் ஷாப்புக்கு வந்து விசாரித் தார்கள். ஒரு செக்ஷனில் நாகப்பாவின் குடும்பத்துக்கு என்று நிதி திரட்டி இருநூற்றுப்பத்து ரூபாயை என் னிடம் தந்தார்கள். பெண்கள் சிலர் என்னிடம் வந்து நாகப்பாவின் விலாசம் விசாரித்தார்கள். பலர் ‘என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல், நாங்கள் செய்து காட்டுகிறோம்’ என்றார்கள். ‘யோசித்துச் சொல்கிறேன், என்றேன் இன்னும் சில பேர் என்னிடம் வந்து தத்தம் சொந்த பிரச்சினைகளைச் சொல்லி என்னைத் தீர்வுகாண உதவுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அன்று மாலை தொழிலாளர்கள் வெளியே வரும் போது சற்று உயரமான இடத்தில் நின்று கொண்டு சுருக்கமாக நாகப்பாவின் கதையை அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

பத்துப்பேர், நூறுபேர், ஆயிரம்பேர் என்று கூட்டம் சேர்ந்து நின்று கொண்டு என்னைக் கவனமாகக் கேட்டது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் பேசி முடித்ததும் அவர்கள் சிறிய சிறிய கூட்டங்களாகப் பிரிந்து கொண்டு தமக்குள் விசாரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஒரு ஆள் என்னைக் குறிப்பாக கவனித்துக் கொண் டிருந்தான். கூட்டம் முடிந்ததும் என் அருகில் வந்து என் தோளில் கைபோட்டு'' தனியா வாங்க, உங்களோட பேசணும்'' என்றான்.

அவனுடன் சென்றேன்.

''கை குடுங்க, நல்லாப் பேசினீங்க''

''தாங்க்ஸ்''

''என் பேர் மனோகர். மனோன்னு கூப்பிடுங்க.''

''என் பேர் முருகன்''

''தெரியும். ஒங்களை ஒண்ணு கேக்கணும். நல்லா பேசிப்பிட்டிங்க. நோட்டீஸ் கொடுத்திங்க. சரி அவர் களைக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வெச்சிங்க. சரி. அதுக்கப் புறம் என்ன?''

''யோசிக்கணும்!''

''யோசிக்காதிங்க. என்கூட வாங்க!''

''எங்கே?''

''நம்ம யூனியன் ஆபீசுக்கு!''

''எதுக்கு?''

''இதப்பாருங்க முருகன்! நீங்க தனி ஆள். ஒரு இயக் கத்தோட பக்க பலம் இல்லாம உங்களால எதையும் சாதிக்க முடியாது..''

''எனக்கென்னவோ முடியும்னு தோணுது''

''முடியாது பிரதர், முயற்சி பண்ணிப் பாருங்க!''

''யூனியன் ஆசாமிங்ககிட்ட ஒரு தடவை முயற்சி பண்ணிப் பார்த்துட்டேன் பிரதர்!''

''நீங்க அவங்ககிட்ட பேரனீங்க! தப்பு. எங்கிட்ட வாங்க செய்து கொடுக்கறோம்!''

“ஓ நீங்க கம்யூனிஸ்ட் யூனியனா?”

“ஆமாம்”

“நிர்வாக அங்கீகாரம் பெறாத யூனியன்!”

“பெறத்தான் போறோம்!”

“எனக்கு கம்யூனிஸத்தைப் பத்தி ஒண்ணும் தெரியாது”

“தெரிய வேண்டாம். ஒரு சக்தொழிலாளிக்காக பச்சாதாபப் படறீங்க இல்லே? அதுபோதும் வாங்க!”

தொழிற்சாலைக்கு வெளியே ஒரு சிறிய அறையில் இருந்தது அந்த அலுவலகம் பீரோ நிறைய புத்தகங்களும், கருத்து வேறு பாடற்று பொதுத் தலைவர்கள் படங்களும் இருந்தன வாசலில் கொள்கை விளக்கக் கூட்டத் திற்கு அங்கத்தினர்களை அழைத்தது ஒரு அறிவிப்புப் பலகை. ஒரே ஒரு பல்பு தொங்கியது. மனோகர் அங்கிருந்த தன் சகாக்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்...

“இவர்தான் முருகன்!”

“வாங்க முருகன் உக்காருங்க! உ சாப்பிடறீங்களா?”

“வேண்டாங்க”

“நீங்க எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பிரச்சினை, அதை நீங்க தீர்மானமா அணுகற முறை அயிராத உழைப்பு எல்லாமே எங்களுக்குப் பிடிச்சப்போச்சு, நீங்க எங்க மெம்பராகணும்னு கட்டாயப்படுத்த விரும்பலை. ஆனா உங்க போராட்டத்தைப் பாராட்டறோம். உங்களுக்கு உதவி செய்ய தீர்மானிச்சிருக்கோம்!”

“எப்படிப்பட்ட உதவி”

“இந்த மேனேஜ்மெண்ட்டை நகர்த்தறது ரொம்ப கஷ்டமான காரியம். அதை நீங்களே கவனிச்சிருப்பீங்க!”

ஒரு கட்டத்துக்கு அப்புறம் நீங்களே அலுத்துப்போய் விட்டுடுவீங்க. அப்படி அடிச்சுடுவாங்க! இன்னிக்கு காலை யில் வெளியில்...நோட்டீஸ் கொடுத்தீங்க. மாலையில் வெளியில் பேசினிங்க...நாளைக்கு இதையே .பாக்டரிக் குள்ள செய்து பார்க்க தைரியம் இருக்கா உங்களுக்கு?"

"இருக்கு!"

"அப்படிச் செய்தா என்ன ஆகும் தெரியுமா... உடனே உங்களை பிக்குட்டிங்குக்காக போலீஸைக் கூப்பிட்டு அரெஸ்ட் பண்ணி சஸ்பென்ட் பண்ணிடு வாங்க! அவ்வளவுதான் உங்க போராட்டம்...நின்னு போய்டும்! அதே காரியத்தை நீங்க எங்களுடைய பக்க பலத்தோட செஞ்சா ஒங்களை அவங்க தொட முடியாது!... என்னதான் மைனாரிட்டி யூனியனா இருந்தாலும் எங்களுக்கு இரண்டாயிரம் பேர் சப்போர்ட் இருக்கு. முக்கியமா பஸ் டிரைவர்கள் சப்போர்ட். அவங்க ஸ்ட்ரைக் பண்ணா .பாக்டரியே நின்னு போய்டும். அதாலே எங்க யூனியன் சம்பந்தப்பட்ட ஆளுங்களை தொடறதுக்கு தயங்குவாங்க!...இந்தப் போராட்டத்தை உங்களை முன்னே வைச்சுக்கிட்டு நாங்க நடத்திக் காட்டறோம்."

"அந்த ஆளுக்குப் பணம் வருமா?"

"நாப்பதாயிரம் வாங்கித் தாறோம்! நிச்சயமா! ஆனா எப்படி வாங்கறதுங்கிறத எங்ககிட்ட விட்டுடுங்க"

"பின்ன நான் என்ன செய்யணும்"

"நீங்க எங்க செக்ரட்டரியாகணும்!"

"என்ன?"

"ஆமாம்! நீங்க மெம்பரானா உங்களை செக்ரட்டரியா தேர்ந்தெடுக்கறோம். இப்ப இருக்கற செக்ரட்டரி ஆஸ்த

மாக்காரர். அவரால் ஒண்ணும் செய்ய முடியலை. சரியா கவனிக்காம இருந்துட்டார். சடசடன்னு அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை சரிஞ்சுபோய் ரெண்டுமுறை எலக்ஷனில் தோத்துட்டம். எங்களுக்கு புது ரத்தம் தேவையா இருக்கு. உங்களை நாங்க கவனிச்சோம்... உங்க பேச்சை, உங்க ஆர்வத்தை நீங்க செயல்படற விதத்தை...எல்லாத்தையும் கவனிச்சோம். நீங்கதான் எங்களுக்கு சரியான ஆள்னு கமிட்டியில் தீர்மானிச்சுட்டம்! நாங்கள் இழந்துவிட்ட ஸ்தானத்தை திரும்பிப் பெறணும்னா, புதுசா ஒரு ஆளைப்போட்டு ஆக்ஸிஜன் கொடுத்து உயிர்பிச்சாத்தான் முடியும்.”

“இருங்க இருங்க! நான இவ்வளவு தூரம் சிக்கலுக்குத் தயாரில்லை.”

“சிக்கல் ஏதும் இல்லை. உங்களுக்கு ஒரு பக்க பலம் தறோம்... நீங்க சேர்ந்திங்கன்னா உங்களை வெச்சட்டு நிறைய சாதிக்க முடியும்...”

“இல்லிங்க நான் வரலைங்க!”

“உடனே மறுக்காதிங்க! யோசிச்சுட்டுக் காலைல சொல்லுங்க!”

“இல்லிங்க! நான் வரேங்க!” என்று விருட்டென்று எழுந்தேன்.

“காலைல சொல்லுங்க”

“கரலைல சொன்னாலும் இதே பதில்தான்!”

“சரி அதைக் காலைல வந்து சொல்லுங்க! நான் மறுபடி உங்களை வந்து சந்திக்கிறேன்!”

ஃ

ஃ

ஃ

வீட்டுக்கு வந்ததும் சாந்தாவும். அவளுடைய மூன்று குழந்தைகளும் காத்திருந்தார்கள். கலையரசி உள்ளே இருந்தாள்.

“என்னம்மா?”

“ஏதாவது தெரிஞ்சுதுங்களா?”

“எதைப்பத்தி?” என்றேன் ஆயாசத்துடன்.

“பணம் வற்றதைப் பத்தி!”

“பணம் கிடைக்காது என்று சொல்ல நினைத்தவன் தயங்கி “முயற்சி பண்ணிட்டிருக்கேன்ம்மா!” என்றேன்.

“இதெல்லாம் பாருங்க!” என்று பற்பல காகிதங்களை என்னிடம் கொடுத்தான். எல்லாம் அவர் வீட்டு விட்டுப்போன கடன்.

நான் அந்தக் காகிதங்களை ஆராய்ந்தேன்

கிடீபண்டிலிருந்து கட்ட வேண்டிய தொகை பாக்கிக்கு பயமுறுத்திக் கடிதம்.

“இந்த தேதிக்குள் கட்டவில்லை என்றால், கோர்ட்டுக்குப் போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை எங்களுக்கு ”

கோ ஆப்பரேட்டிவ் சொஸைட்டியிலிருந்து மூன்று மாத பாக்கி.

“ஊர் முழுக்க கடன் வெச்சட்டுப் போயிருக்கார், என்ன செய்வேன்னு புரியவே இல்லை. எல்லாததையும் கூட்டிப் பார்த்தா எட்டாயிரம், கடன் அடைக்கறதுக்கே போதாதுன்னு தெரியுது.”

“இவ்வளவு மோசமாயிருக்கும்னு நான் எதிர்பார்க்க லம்மா.”

“எங்கிட்ட அவர் எதையும் சொல்லலைங்க”

கலையரசி கோப்பைகளில் காப்பி கொண்டு வந்தாள்.

“வீட்டு வாடகையோ ரெண்டு மாசம் பாக்கி இருக்கு!”

“காப்பி சாப்பிடுங்க!”

“எனக்கு ஒரொரு சமயத்தில வயிற்றில பகிர்ங்கற துங்க! எல்லாத்தையும் உதறி எறிஞ்சுட்டு ரெயில்ல...”

“சே அப்படியெல்லாம் பேசாதிங்கம்மா.”

குழந்தைகள் காப்பியை ஆர்வத்துடன் உறிஞ்சிக் குடித்தன. சாந்தா வெற்றுப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“வாடகை குடுக்கலைன்னா காலி பண்ணிடனும்னு பயமுறுத்துறாரு வீட்டுக்காரர்!”

“பயப்படாதிங்கம்மா, அப்படி எல்லாம் காலி பண்ண வைக்க முடியாது!”

“ரொம்ப டயர்டா இருக்கீங்களே!” என்றாள் கலையரசி என்னைப் பார்த்து.

“ஃபாக்டரில கொஞ்சம் ஸ்ட்ரெய்னா இருந்திச்சு.”

“நீங்க வீட்டுக்குப் போங்கம்மா! காலைல வந்து சொல்வாரு. குழந்தைகள் பாவம் தவிக்குதுங்க!...”

“முருகன் உங்களுக்கு எங்களால எவ்வளவு கஷ்டம் பார்த்தீங்களா! ஒரு நண்பங்கிற முறையில் உங்களை நாங்க எவ்வளவு தொந்தரவு செய்யறோம்...” அதற்குப் பின் அவள் பேசிய வார்த்தைகள் அழுகை அலைகளில் கரைந்தன.

குழந்தைகள் ஒன்றும் புரியாமல் தாயுடன் சேர்ந்து அழுதன.

கலையரசி அவர்களை சமாதானப்படுத்தி, ஸ்திரப் படுத்தி முகத்தைத் துடைத்துவிட்டாள்.

□

□

□

அவர்கள் சென்றதும் கலையரசி “இவங்க பொறுப்பை நாம ஏத்துக்கப் போறமா?” என்றாள்.

“அப்படி இல்லை கலையரசி, ஏதாவது . .பாக்டரில் இருந்து நஷ்ட ஈடு கிடைக்குமான்னு முயற்சி பண்ணிட்டுருக்கேன்.”

“கிடைக்குமா?”

“கிடைக்காது. தீவிரமாச் சண்டை போடணும்”

“அதெல்லாம் உங்களால் முடியுமா? உங்க வேலை போயிடப் போவது!”

“அதான் யோசிச்சுக்கிட்டிருக்கேன்”

“இதப் பாருங்க. அந்தம்மா கேஸ் பரிதாபந்தான். பாவம்தான். ஆனா ஒரு அளவுக்கு மேலே நம்மால உதவி செய்ய முடியுமா, யோசிச்சப் பாருங்க...அவர்களை கவனிக்க வேண்டியது அவங்க. உறவுக்காரங்க இல்லையா? நாம எதுக்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கணும்? அவ்வளவு தூரத்துக்கு நமக்கு எங்க வசதி இருக்கு! எட்டாயிரம் ரூபா கடங்கிறாங்க...வீட்டு வாடகைங்கறாங்க...அடுத்த வேளைச் சோற்றுக்கு வழியில்லைங்கறாங்க...சரிதான். மிகவும் பரிதாபமான கேஸ்தான், ஆனா நம்மகிட்ட ஏதுங்க பணம்?”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“கொஞ்சம் கசப்பா இருந்தாலும் இந்த விவகாரத்தில இனிமே நீங்க தலையிடறத நிறுத்திக்கலாம்னு தான் கோணுது எனக்கு! தினம் அந்தம்மா இங்க வந்து பழி கிடக்கறாங்க...ஒரு நாள் ரெண்டுநாள் சாப்பாடு போட்டேன். தினமா?...”

“என்ன இது கலையரசி, அவங்க இருக்கிற நிலையில் நம்மை எண்ணிப் பாரு...”

“நம்மைன்னா என்னையா, எனக்கு இந்த நிலை வந்தா எப்பவே...”

“வேண்டாம் கலையரசி, அந்தமாதிரிப் பேச்சு வேண்டாம்.”

“நான் சொல்வதைக் கேளுங்க. விட்டுருங்க போதும் அந்தம்மாளுக்காக அல்லாடினது போதும் கடன் கொடுத்தது போதும். புடவைக்கு வெச்சிருந்த பணத்தை அவங்களுக்கு வழங்கினது போதும். அந்த ஏழ்மை ரொம்பப் பெரிசு. அதை நிவர்த்திக்க நம்மால முடியாது. நாம அவ்வளவு பணக்காரங்க இல்லே.”

“நான் யோசித்தேன். இன்னும் ஒரு நாள் பார்க்க ரேன் கலையரசி...” என்றேன்.

“ஒரு நாளில் என்ன ஆயிடப் போறது?”

“ஒரு கடைசி அஸ்திரம் வெச்சிருக்கேன்.”

□ □ □

மறுதினம் நான் கம்பூனிஸ்டு யூனியனில் சேர்ந்தேன். முதலில் என்னை ஆக்டிங் ஒர்க்கிங் கமிட்டியில் நியமித்தார்கள். யூனியன் செக்ரட்டரி நெடுநாள் விடுமுறையில் இருப்பதால் தற்காலிகமாக அந்தப் பொறுப்பையும் எனக்குத் தந்தார்கள்.

அந்த சிறு குழுவின் உற்சாகம் என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது. எடுத்த எடுப்பிலேயே நாகப்பாவின் கேஸைத் தீவிரமாக கவனிக்க வேண்டும் என்றேன். மத்யானத் திற்குள் நிர்வாகத்திற்கு யூனியன் சார்பில் ஒரு கடிதம் தயாரித்து ஸ்டென்ஸில் எடுத்து விட்டார்கள்.

“நாகப்பாவின் மரணம் எங்கள் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கிறது. அவர்கள் மனத்தில் ஒரு பரபரப்பையும், பயத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஒரு இயந்திரத்தின் அருகிலோ, ஒரு ஃபோர்க் லிஃப்ட் இடக்குவதிலோ, ஒரு லாரி ஓட்டுவதிலோ, ரசாயன சாலையிலோ...எங்கும் எங்கும் தொழி

லாளிகளுக்கு ஒருவித ஆபத்து நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த சூழ்நிலை ஆரோக்கியமான உற்பத்தியை நிச்சயம் பாதிக்கிறது.

“நாகப்பாவுக்கு தக்க நஷ்ட ஈடு தரப்பட வேண்டும் என்று உழைப்பாளி வர்க்கம் ஒருமனதாகத் தீர்மானித்து விட்டது இன்னும் ஏழு தினங்களில் அவனுக்கு நஷ்டஈடு அறிவிக்கப்படவில்லை என்றால் அதன் பின் நிகழ்ப் போகும் கசப்பான நிகழ்ச்சிகளுக்கு நிர்வாகம் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

இங்ஙனம்,
வி முருகன்
ஆக்டிங் செக்ரட்டரி,
தொழிலாளர் யூனியன்.

மத்யானம் நிர்வாக அதிகாரி என்னைக் கூப்பிட்டார்.

“என்னப்பாது, நீ யூனியன் ஆசாமி இல்லேன்னு சொன்னே?”

“இப்ப யூனியன் ஆசாமி ஆய்ட்டேன் ஸார். அதுக்கு நீங்கதான் காரணம்.”

“ஆக்டிங் செக்ரட்டரி பவே! என்னை பயமுறுத் தறியா, மாட்டேன்னு சொன்னா என்ன செய்வே?”

“மாட்டேன்னு சொல்லிப் பாருங்களேன்.”

“இந்த லெட்டரை நான் ஏத்துக்கவே வேண்டாம், தெரியுமா?”

“ஏன் சார்?”

“உங்க யூனியனுக்கு மெஜாரிட்டி இல்லை!”

“மெஜாரிட்டி காட்டறம் ஸார் கூடிய சீக்கிரமே!”

“அங்கீகரிக்கப்படாத யூனியன்கூட எனக்குப் பேச்சு வார்த்தை கிடையாது. தெரியுமில்ல?”

“தெரியும்! ஆனா நாங்க உங்ககிட்ட சொல்ல வேண்டியது கடமை! சொல்லியாச்சு, விட்டுடுங்க நடக்கறதைப் பாருங்க!”

“அதான் காம்பன்ஸேஷன் குடுக்கிறேன்னு சொன்னேனே.”

“ஐநூறு ரூபாய்!”

“பின்ன எவ்வளவு வேணும்?”

“குறைந்த பட்சம் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்!” என்றேன் சட்டென்று.

“ஆயிரம் ரூபா கொடுக்கறோம்.”

“ஐம்பது பங்கு கம்மி!”

“இந்த மாதிரி ஒரு ப்ரிஸிடென்டை ஏற்படுத்த விரும்பலை நாங்க!”

“வேண்டாம்! நடக்கட்டும்!”

“ஸ்ட்ரைக் பண்ணுவீங்களா நாலஞ்சுபேர்சேர்ந்து?”

“என்ன பண்ணுவோம்னு ஏழு நாளில் சொல்றம்!”

“சரி! அந்தம்மாவுக்கு டெம்பரரியா, ஒரு வேலை கொடுக்கட்டுமா, பார்ட் டைம் ஆப்பரேட்டரா.”

“இருநூறு ரூபா சம்பளமா?”

“இருநூறு ரூபா பெரிசில்லையா, ஒண்ணுமே கிடைக்காததுக்கு!”

“வேண்டாம் ஸார்! நீங்க நஷ்ட ஈடாக் கொடுத்துடுங்க அது போதும்!”

“ஒருக்காலும் முடியாது, ரூல் இல்லை!”

“ரூல் இல்லைன்னா உண்டாக்குங்க!”

“இதப் பார் முருகன், ஏன் இதில எல்லாம் நீ போய் மாட்டிக்கறே? நாளைக்கு உன் மேல ஆக்ஷன் எடுத்தா இவங்க ஒருத்தனும் சப்போட்டுக்கு வரமாட்டாங்க!”

“அதைப்பத்தி நான் கவலைப்பட்டுக்கறேன் ஸார்!”

“அப்ப ஆயிரம் ரூபா காம்பன்ஸேஷன், பார்ட்டைம் வேலை வேண்டாங்கறே!”

“எழுதிக் கொடுங்க.”

“அதெல்லாம் முடியாது! நீ எழுதிக் கேளு, தரேன்!”

“இல்லை ஸார்.”

“சரி போய்ட்டு வா! உன்னோட இவ்வளவு தூரம் பேசினதே பெரிசு!”

வெளியே வந்ததும் உடன் வந்திருந்த மனோகர் என் கையைக் குலுக்கி “சரியாச் சொன்னே! நீதாம்பா தலைவன்!” என்றான்.

“ஏதோ பேசினேன்ப்பா! ஆனா அவங்க என்னவோ சம்மதிப்பாங்கன்னு தோணலை! நிச்சயம் பதில் தர மாட்டாங்க; அப்புறம் என்ன செய்யப் போகிறோம்?”

“என்ன செய்யணும்? நீ சொல்லு நான் நடத்திக் காட்டறேன்!”

என்ன செய்ய வேண்டும்? எனக்குப் புரியவில்லை. வெளியே வந்தேன். மூன்று மணி ஷிப்ட் முடிகிற நேரம் தொழிற் சாலைக்குள் யூனியன் முறையீட்டு அலுவலகத் தின்முன் நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நான், அறைக்குள்ளிருந்து ஒரு ஸ்டூல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அதன்மேல் நின்றேன்.

“காம்ரேட்ஸ்!” என்று துவங்கினேன். நடந்து கொண்டிருந்தவர்கள் நின்றார்கள். நின்றவர்கள் நிசப்தமா னார்கள்.

“நம் யூனியன் சார்பில் நிர்வாகத்திற்கு இன்று நாங்கள் சமர்ப்பித்த கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டுகிறேன் கவனியுங்கள். ’ படித்தேன்.

“நாம் கேட்பது அநியாயமா?

நம் கோரிக்கை அபத்தமானதா?

நண்பா, உனக்கும் நாகப்பாவின் கதி நிகழ்வதற்கு எத்தனை நாளாகும்? நீ உயிரை விடமாட்டாய். ஒரு கையை இழப்பாய், ஒரு கண்ணை இழப்பாய், முடமாவாய்...தொழிற்சாலை முழுவதும் விபத்துக்கள் பொதிந்திருக்கின்றன. உன் அங்கங்கள் முழுவதும் செயல் படும்வரை உன் உழைப்பைப் பயன்படுத்தும் நிர்வாகம், உனக்குச் சேதம் விளைந்ததும் உன்னை மறக்கப் போகிறது. யோசித்துப் பார்! நீ என்னுடன் இந்தப் போராட்டத்தில் கடைசி வரை வருகிறாயா? மொழி வித்தியாசமின்றி, கட்சி வித்தியாசமின்றி ஒரு பொதுப் பிரச்சினைக்கு நாம் முடிவு காண என்னுடன் வருகிறாயா?”

எல்லோரும் “வருகிறேன்” என்றார்கள்.

“பின் ஏன் தயக்கம், கூப்பிடு மற்றவங்களை!” என்றேன்.

கூட்டத்தில் சலசலப்பு ஏற்பட்டு சில தொழிலாளிகள் ஒவ்வொரு ஷாப்பாகச் சென்று ஐந்து மணி வரை ட்யூட்டி உள்ளவர்களை வெளியே அழைத்தார்கள், கிளம்பவிருந்த பஸ்களை நிறுத்தி விட்டார்கள் நிர்வாக அதிகாரிகளின் ஆபீஸ்கார்களை காற்று நீக்கி விட்டார்கள்.

சற்று நேரத்தில் அந்த இடத்தில். ஆயிரக்கணக்கில் கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. ஒரு கோஷ்டி நிர்வாக அதிகாரியின் அலுவலக முன்னிலையின் நின்று ‘வெளியே வா’ என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது. மற்றொரு கூட்டம்

ஜெனரல் மேனேஜரை நோக்கிச் சென்றது. பிறிதொரு கும்பல் என்னை உயரப் பிடித்து காம்ரேட் முருகனை வாழ்த்தியது. தொழிலாளர் ஒற்றுமையை வாழ்த்தியது.

அந்த ஜனவெள்ளத்தின் நடுவே நான் செலுத்தப் பட்டேன். என் அன்றாட நிலைகள் அத்தனையும் கழன்று போய் என் ரத்தத்தில் சூடேறியது...அந்த இயந்திரத்தை இயங்கும்போது எனக்கு ஏற்பட்ட சக்தியைப் பற்றி முன்பு ஒரு முறை குறிப்பிட்டேன். இப்போது அந்தப் புதிய சக்தியை உணர்ந்தேன். ஜனசக்தி, நான் சொன்ன சொல்லை அப்படியே கேட்க, அப்படியே செயல்படுத்தத் தயாராயிருக்கும் ஒரு மஹாசக்தி.

செக்யூரிட்டி ஆசாமிகள் செயலற்று நிற்க, இன்னும் இன்னும் ஜனத்திரன் அதிகமாக "உடை!" என்றேன்.

அந்த ஒரு சொல் ஆணைக்கு உடனே கீழ்ப்பட்டு கல் பறந்து, கண்ணாடி உடைகிற சப்தம் கேட்டது. எனக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது என் ரத்த நாளங்களில் கலந்து கொண்டுவிட்ட அந்தப் புதிய சக்தியின் சுறுசுறுப்பில் ஆயிரம்பேர் நடுவே நான் சட்டென்று உயர்த்தப்பட்டு விட்டேன். என் உதட்டு நுனிகளில் வேகம் இருந்தது. என் வார்த்தைகளில் ஒரு இயக்கம் காத்திருக்கிறது. நான் தலைவன்.

மதுவின் போதைக்கும், ஏன் கஞ்சா போன்ற வஸ்துக் களின் லாகிரிக்கும் அதிகப்படியான உக்கிரம் வாய்ந்த இந்தப் புதிய சக்தியை உணர்ந்தவுடன் மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ, எனக்கு ஒரு ஜாக்கிரதை உணர்ச்சியும் எச்சரிக்கையும் ஏற்பட்டது. அபாயம்! ஆயிரம் வால்ட்! என்று மண்டையோட்டின் சப்தம் அச்சுறுத்தியது.

"போதும்! போதும்...நம்ம எதிர்ப்பைக் காட்டற துக்கு கல்லெறிஞ்சது போதும்! நிறுத்துங்க..."

"ஏய் நிறுத்துடா! தலைவர் சொல்லிட்டாரு நிறுத்திடு!"

தலைவர்!

அவசரமாக அழைக்கப்பட்ட போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி என்னை நோக்கி வந்தார். தொழிலாளர்கள். என்னைக் குழிந்து கொண்டார்கள்... “வழி விடுங்கப்பா! அவர் வரட்டும், வந்து பேசட்டும்!” என்றேன். வழி விட்டார்கள். கூட்டம் மௌனமாகி, நானும் காவல் அதிகாரியும் என்ன பேசுகிறோம் என்பதைக் கவனிக்க முற்பட்டது.

“ஏம்பா, ஃபாக்டரிக்குள்ள கலாட்டா செய்யறியே! இது வம்புதானே?”

“கலாட்டா எதுக்கு செய்யறோம்னு கொஞ்சம் விசாரிச்சுப் பாருங்க எஜமானரே!”

‘எஜமானரே’ யில் இருந்த ஏளனத்தில் கூட்டம் சலசலத்து சிரித்துக் கைதட்டியது.

“உனக்கு ஏதாவது பிரச்சினை இருந்தா அதிகாரிகள் இல்லையா? லேபர் கமிஷனர் இல்லையா? ஜெனரல் மேனேஜர் இல்லையா? அவர்களோட ரூமல உட்கார்ந்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தறதை விட்டுட்டு இப்படி...”

“அவங்களளாம்என்னை ரூமல உள்ளவிடமாட்டாங்க இன்ஸ்பெக்டர்! இந்த மாதிரிக் கலாட்டா செய்தாத்தான் எல்லாருக்குமே விழிப்பு வரது. உங்களையே எடுத்துக்கங்க! இந்த ஃபாக்டரிக்குள்ள ஒரு லாரி விபத்து நடந்ததே அதுபத்தி ஏதாவது தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“ஏன் தெரியாம டிரைவரை அரஸ்ட் பண்ணி வெச்சுட்டம்.”

“அதில இறந்து போன தொழிலாளி குடும்பம் இப்ப நடுத்தெருவில் நிற்கறதே, அதுக்குநீங்க என்ன உதவிசெய்ய முடியும்?”

“அதுக்கு உங்க...பாக்டரி நிர்வாகம்தான் ஏதாவது செய்தாகணும்.”

“அதான் ஸார்கேக்கறோம்!” என்றேன் அழுத்தமாக.. உடனே விஸில் ஆரவாரம்...

சப்தம் அடங்கியதும் இன்ஸ்பெக்டர்...“இதபாருப்பா முதல் இந்தக் கூட்டத்தை விலகச் சொல்லு...என்னைப் பொறுத்த வரையிலும் அதுதான் முதல் வேலை.”

“விலகலைன்னா?”

“நாங்க விலக்க வேண்டி வரும். கண்ணீர்ப் புகையோ துப்பாக்கி சத்தமோ வேண்டாம்னு பார்க்கறேன்...நான் இந்த உத்தரவாதம் தரேன். இந்த பிரச்னை குறித்து உடனே மேனேஜ் மெண்ட்டு ஆபீசர்கள் கூட பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்பாடு செய்யறேன்... நீ அவங்களைப் போய் சந்திச்சு...”

“நான் அவங்களைப் சந்திக்கனுமா...ம்ஹும்”

“பின்ன எப்படி? லேபர் கமிஷனரு ஆபீஸ்ல வெச்சுக்கலாமா?”

“ம்ஹும், அவுங்க எல்லாரையும் உங்க போலீஸ் அவுட் போஸ்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க. அங்க நான் வரேன். வந்து சந்திக்கறேன்னு சொல்லுங்க!”

“என் ரூம்ல இடம் போதாதுய்யா.”

“அங்கதான் வருவார்” என்று கூட்டம் ஆரவாரித்தது.

“சரி கேட்டுப் பார்க்கிறேன். இவங்களை எல்லாம் விலகச் சொல்லு!”

“நண்பர்களே எல்லோரும் அமைதியாக விலகுங்க!

நான் நிர்வாகதோட பேசிவிட்டு உங்களுக்குத் தகவல் சொல்றேன்” என்றேன்.

“பேசிட்டு அடுத்தது என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க நடத்திக் காட்டறோம்!” என்றனர் தொழிலாளர்கள்.

“சொல்றேன்” என்றேன்.

நான் இறங்கி நடக்க என்னுடன் ஆதரவாக நடந்தார்கள்.

“அப்படியே நம்ம சோமப்பா ஸஸ்பென்ஷன் கேஸையும் கேட்டுடுங்க!”

“வேஜ் ரிவிஷன் என்ன ஆச்சுன்னு கேளுங்க.”

“காண்டின்ல பால் குடுக்கறதா சொன்னது என்ன ஆச்சு?”

“சைக்கிள் ஸ்டாண்டு கட்டறது?”

“கோரமங்கலாவுக்கு பஸ்ரூட் போடறது?”

அவர்கள் பிரச்சினை அனைத்தும் என்னுடன் நடந்து வந்தன.

□ □ □

“எனக்கென்னவோ நீங்க செய்யறது ரொம்ப அபாய கரமானதாப் படுது!” என்றாள் கலையரசி.

“இல்லை கலையரசி, எனக்கு ஒண்ணும் ஆகாது.”

“எதுக்காகவோ அந்தம்மா விவகாரத்தைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கிட்டு ரொம்பப் பெரிசா பண்ணிட்டிங்க! அகலக்கால் வெச்சுட்டிங்க!”

“சேச்சே. அப்படி எல்லாம் இல்லை”

“இனிமே நீங்க விரும்பினாக்கூட இதில இருந்து வெளிய வரமுடியாது! கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில சேர்ந்துட்டிங்களாமே?”

“இல்லை கலையரசி! ஒரு இயக்கத்தினுடைய பக்க பலம் எனக்கு தேவையா இருந்தது...அதனால் அவங்களை என்னோட சேர்த்துக்கிட்டேன். நான் அவங்க ளோட சேரலை?”

“எதுக்காக இதெல்லாம்”

“நியாயத்துக்காக.”

“ஒரு தனிப்பட்ட மனைவியோட பிரச்சினையே நீங்க பெரிசா எடுத்துக்கப் போயி அதோட அது நிக்காம உங்களை எங்கேயா, இழுத்துக்கிட்டுப் போயிருச்சு பாருங்க!” ஏதோ நஷ்டஈடு கேட்டங்க. அவங்க குடுக் கலை...அதோட அதை விட்டுற வேண்டியதுதானே!”

“நியாயத்துக்காக ஒருத்தன் போராடறது தப்புங் கறியா?”

“போராடலாம், நமக்கு எவ்வளவு தூரம் வசதி இருக்கோ அதுவரைக்கும் தான் போராடணும். நம் சுதந்திரத்தை, நம் வேலையை அது பாதிக்கிறதுன்னா அதை விட்டுறணும்!”

“யாராவது ஒருத்தனாவது ஒரு பொதுக்கொள்கைக்கு சண்டை போட வேண்டாமா?”

“நீங்க ஏன் அதைச் செய்யணும்?”

“எனக்கு என்னவோ, நான் இதிலே நுழைஞ்சது, அதுக்குப் பின்ன நடந்தது, எல்லாத்திலயும் என்னை அறியாம என் சக்திக்கு மீறின, ஏதோ ஒரு கடவுள் செயல் இருக்கறதாப்படுது. ஏதோ கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒண்ணு என்னைச் செலுத்தறமாதிரித் தோணுது!”

“இதெல்லாம் நொண்டிச் சாக்கு. மறுபடி சொல் றேன், எனக்கு பிடிக்கலை. பயமா இருக்கு!”

“வேலை வேண்டுங்கறியா? பயப்படாதே என் திறமைக்கு எத்தனையோ வேலை கைமேல கிடைக்கும்! வாசல்ல யாரு பாரு!”

“சாத்தம்மாதான். வேற யாரு?” என்று அலுத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

□

□

□

நிர்வாகத்திடம் நடத்திய பேச்சு வார்த்தையில் நான் ஐந்து கோரிக்கைகளை சமர்ப்பித்தேன்.

தொழிற்சாலையில் தொழிலாளர்களுக்கு விபத்து ஏற்பட்டால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்துக்கு உடனே ஈடு செய்யும் தொகை தரப்பட வேண்டும். எல்லாவு நஷ்ட ஈடு என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தீர்மானிக்கும் அளவுகோல்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

விபத்தின் விளைவுகளிலிருந்து மேலும் பாதுகாப்பு அளிக்க குழுவகையில் இன்சூரன்ஸ் திட்டம் உடனே அமல்படுத்த வேண்டும். அதற்கான ப்ரீமியத் தொகையை நிர்வாகம் செலுத்த வேண்டும்.

தொழிற்சாலையில் விபத்து ஏற்படக்கூடிய பற்பல நிலைமைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு நிர்வாகம் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

தொழிலாளர் யூனியன் அங்கீகாரம் விஷயமாக உடனே ஒரு மறுபரிசீலனை வேண்டும்.

தொழிலாளர் பிரச்சினைகளில் நிர்வாகத்திற்கு உண்டான அக்கறையை நிரூபிக்கும் வண்ணம் காலஞ் சென்ற நாகப்பாவின் மனைவிக்கு ரூபாய் ஐம்பதாயிரம் நஷ்ட ஈடு உடனே அளிக்க வேண்டும்.

ஜெனரல் மாணேஜர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து “நான்சென்ஸ்!” என்றார்.

“எது ஸார்”

“அஞ்சாவது!”

“முதல் நாலு?”

“நீ எங்களுக்கு சொல்லவே வேண்டாம். முதல் நாலும் ஏற்கனவே இருக்கு!” குருப் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீம் ஏற்கெனவே இருக்கு!” உனக்குத் தெரியாது போலும்! அதுக்கு உண்டான ப்ரீமியம் அஞ்ச ரூபாயோ, பத்து ரூபாயோ! அதை உங்களால் கொடுக்க முடியாதுன்னு கதை பண்ணாதே!”

“மற்ற விஷயங்கள்?”

“நஷ்ட ஈடுங்கறது நிஜமாவே மானேஜ்மெண்டுடைய பத்திரக் குறைவினால் ஏற்பட்ட விபத்துன்னு நாங்க கொடுத்தே திருவோம். நாகப்பா கேஸ் அப்படி இல்லை. ட்ராலி போகக் கூடாதுன்னு தடை செய்யப்பட்டிருக்கிற சரிவான ரோடுல வேணும்னே போனான்...”

“அந்தப் பாதையில் போர்டு எதுவும் போட்டிருந் திங்கன்னா நீங்க சொல்றது நியாயம். இந்த பாதையில் ட்ராலிகள் போகக்கூடாதுன்னு எதுவும் இல்லை. அல்லது சின்னச் சின்ன தடுப்புக் கம்பங்கள் வெச்ச ஆள்கள் மட்டும் போற மாதிரி செய்திருக்கலாம். ஏதோ ஒரு நாள் சர்க்குலர் அனுப்பிச்சுதோட ஒங்க பொறுப்பு முடிஞ் சுறுதா...?”

உடன் வந்திருந்த ஸேப்ட்டி இன்ஜீனியர் “போர்டு கூட போட்டிருந்தோம். தொழிலாளர்கள்தான் அதை நீக்கிட்டாங்க” என்றார்.

“பாத்திங்களா?”

“நீக்க முடியாத லகையில் போர்டு போடறது?”

“இதபார் முருகன்... நீங்க உங்க டிமாண்ட்ஸை கொடுத்துட்டுப் போங்க! இதைப்பத்தி பாரபட்ச மில்லாம விசாரிக்கிறதுக்கு ஒரு கமிட்டி உடனே நியமிக் கிறேன்... அவங்க முடிவுப்படி செயல்படுத்தறேன்.”

“ஒரு பிரச்சினையை தள்ளிப்போடறதுக்கு உத்தம மான வழி கமிட்டி அமைக்கிறதுதான் ஸார்.”

“ஒரு மாதத்தில் அந்தக்கமிட்டியோடரிப்போர்ட்டை தரும்படியாக சொல்லிடுறேன்! ஒரு மாதம் பொறுத்துக்க மாட்டிங்களா!”

“அந்த கமிட்டியில் நாங்க உண்டா ஸார்?”

“நீங்கன்னா!”

“எங்க யூனியன்!”

“உங்க யூனியன், அங்கிகாாம் இல்லாத மைனாரிட்டி யூனியன் உங்க வலிமையை உங்களுடைய தொழிலாளர் பக்க பலத்தின் எண்ணிக்கையை நிரூபித்துக் காட்டுங்க... அப்புறம் உங்களை சேத்துக்கறோம் மிஸ்டர் முருகன்... நீங்க நேத்திக்கு செஞ்ச கலாட்டாவுக்கு உங்களை உடனே சஸ்பெண்ட் பண்ணி, டிஸ்மிஸ் செய்திருக்கணும்...”

“ஏன் செய்யலை?” என்றேன்.

“அது மேனேஜ்மெண்டுக்கு உள்ள பொறுப்புணர்ச்சியை காட்டுது!”

“பொய்! என்மேல் நடவடிக்கை எடுத்தால் அது இந்த சந்தர்ப்பத்தில் மிகப்பெரிய பிரச்சினையாகிவிடும் என்று அவர்களுக்கு தெரியும். இன்றைய தினம் நான் தான் தலைவன் என்பது தெரியும். அதனால்தான் பேச வந்திருக்கிறார்கள். பெரிய ஆபீசர்கள்: ஜெனரல் மேனேஜர் உள்பட எல்லாருமே!”

சக்தி! மிகப்பெரிய சக்தி என்னிடம் வந்து தெரியாத தனமாக மாட்டிக் கொண்டுவிட்ட பிசாசு!

“சரி ஸார் வர ஓர்க்ஸ் கமிட்டி எலக்ஷன்ஸ் நிரூபிச்சுக் காட்டறம் ஸார். ஆனா இப்ப இந்த நாகப்பாவுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கறதப்பத்தி ஒண்ணுமே சொல்லலியே நீங்க!”

“கமிட்டி ரிப்போர்ட் வந்ததும் அதன்படி அவனுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்தாகணும்னு ஏற்பட்டா நிச்சயம் அந்த

நிமிஷமே செக்கைக் கொடுத்துடறோம். சரிதானே!" என்று என் கையைக் குலுக்க தன்கையை நீட்டினார் ஜி. எம்.

வெளியே என்னுடன் வந்த என் யூனியன் நண்பர்கள் "சபாஷ் முருகன்! பிச்சு உதறிப்பட்டே! இந்த குட்டில எலக்ஷன் வேற வருது. இதுல மட்டும் நாம ஜெய்ச்சுட்டம்னா!..."

"ஜெயிக்கத்தான் போறோம் பிரதர்! பாத்துட்டே இருங்க! பிரச்சாரத்தை உடனே துவக்கி எப்படி இதை நடத்தறதுன்னு நான் சொல்றேன்!"

"நீங்க சொல்றதெ ரெட்டிப்பா நடத்திக் காட்டறோம்!"

"எலெக்ஷனுக்கு இன்னும் எத்தனை நாள் இருக்கு?"

"பத்து நாள்!"

"சரி பத்துநாளில்...பாக்டரியில இருக்கற எல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தறாப் போய் சந்திப்போம். சந்திச்சுப் பேசி நீங்க ஓட்டுப்போடப்போறது கட்சிக்காக அல்ல, அரசியலுக்காக அல்ல, தொழிலாளர் நல சம்பந்தமான ஒரு கொள்கைக்காக! நாகப்பா கேஸ்தான் இதில் பிரதானம். திருப்பித் திருப்பி நடந்ததைச் சொல்லலாம், இந்த மாதிரி ஆள் இறந்துபோனான் அவனுக்காக அங்கீகரிக்கப் பட்ட யூனியன் என்ன செஞ்சது? ஒரு—ம் இல்லை. நான் போய் இது விஷயமா அவங்களை அணுகின போது அப்பட்டமா எடுத்துக்க மறுத்துட்டாங்க! இவங்களுக்காக ஓட்டுப் போடுவீங்கன்னு மட்டும் கேளுங்க. அந்த ஒரு பாயிண்ட் போதும் வேற எதையும் தொடாதீங்க!"

"முருகன் நீங்க பெரிய ஆள்!"

"இல்லை பிரதர், பெரிய ஆளா திடீர்னு உயர்த்தப் பட்டிருக்கேன், எப்படின்னு எனக்குப் புரியலை!"

“முருகன், ஒரு ஐடியா!”

“என்ன?”

“எலக்ஷனுக்கு முந்தி அந்த நாகப்பாவுடைய மனை வியையும், குழந்தைங்களையும் நம்ப தொழிலாளிங்க முன்னிலையில் கூட்டிட்டு வந்து ஒருமுறை காட்டிடலாம்”

எனக்கு சட்டென்று இந்தக் கருத்தின் பிரச்சார முக்கியத்துவம் உரைத்தது! இருந்தும் அவ்வாறு செய்ய முற்படுவது தப்பு என்றும் தோன்றியது.

“வேண்டாம்மா!” என்றேன்.

“நீங்க சொன்னா அந்தம்மா ஒத்துக்குவாங்க! சொல்லிப்பாருங்களேன் அவங்களுக்கு இதில் நஷ்டம் ஏதும் இல்லை. இதனால் நமக்கு கொஞ்சம் பலம் ஏற்பட்டு அவங்களுக்கு அம்பதாயிரம் இல்லைன்னாலும், இருபதாவது வாங்கிக் கொடுக்கற வாய்ப்பு அதிகமாவுது பாருங்க!”

“கேட்டுப் பார்க்கறேன். இஷ்டமில்லைன்னா அவர்களை . . .போர்ஸ் பண்ண விரும்பல நான்.”

“வேண்டாம். நிச்சயம் ஒப்புத்துப்பாங்க! எனக்குத் தெரியும்!”

“எப்படிப்பா!”

“ஒங்களுக்குள்ள ஒரு சக்தி இருக்கு! கவர்ற சக்தி, நீங்க பேசறவிதம், உங்க தோற்றம் உங்க, கையசைப்பு எல்லாத்திலையும் இந்த மனுஷன் நல்லதுக்குதான் சொல்றான்னு ஒரு சாயல் இருக்குது... முருகன், நம்ம யூனியன் மறுபடி தழைத்தோங்கறதுக்கு ஏற்பட்ட பெரிய வாய்ப்பு நீங்க... எங்கேயோ போய்டு வீங்க, பாருங்க மத்தவங்களை தூக்கி சாப்பிட்டுவிங்க. பார்த்துக்கிட்டே இருங்க!”

வீட்டுக்குத் திரும்பச் செல்கையில் நாகப்பாவின் வீட்டுக்குச் சென்று சாந்தாவைப் பார்த்தேன், முதல் முறையாக சற்று பளிச்சென்று உடை அணிந்திருந்தான். குழந்தைகளும் பாவாடை கட்டை புதுசா அணிந்திருந்தன.

“ஆறது ஆகட்டும்னு எல்லாத்துக்கும் புதுசா துணி எடுத்துட்டேன்...செலவு ஆய்டும் செலவாய்டும்னு இப்ப கிழிஞ்ச துணியை போட்டுக்க முடியறதா பாருங்க... நடக்கறது நடக்கட்டும் உங்க...பாக்டரி நஷ்டப் பணம் கொடுத்தா சரி இல்லைன்னா குடுத்த பணத்தை செலவழிச்சுக்கிட்டே வரது. எட்டாயிரம் ரூபா இருக்கு... எட்டாயிரம் வரைக்கும் கொஞ்சம் சந்தோஷமா இருக்கறது. அதுக்கப்பறம்... கடவுள் எனக்குன்னு ஒரு கதி நிச்சயம் பண்ணாமயா இருப்பான்? ஏதாவது நடக்கட்டும் முருகன்! நீங்க எனக்காக அத்தனை சிரமம் எடுத்துக் கிட்டிங்களாம். மத்தியானம் கலையரசி சொன்னா! எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருந்தது ஸ்ட்ரைக் கூட பண்ணினீங்களாமே! முருகன்! போதும். நான் ஒரு மனைவி கஷ்டப்படறது போதும் உங்க மனைவியையும் சேத்துடாதிங்க! வேலை சீலை போயி ஏதாவது ஆயிடப் போவுது. கலையரசி ரொம்ப வருத்தப்பட்டுக்கிட்டா!...”

“கலையரசி என்ன சொன்னா?” என்றேன் சற்று கோபத்துடன்.

“இனிமே என் புருசனைத் தொந்தரவு செய்யா திங்கன்னு நேராவே சொல்லிட்டா. அவ சொல்றதில் நியாயம் இருக்கறதினாலே எனக்கு கோபமில்லை. நானாத்தான் எனக்கு ஒரு பிழைப்பைத் தேடிக்கனும் மத்தவங்க முதுகில என் பாரத்தை ஏத்தறது தப்பு!...”

“கலையரசி என்ன இருத்தாலும் அந்த மாதிரி உங்கிட்ட பேசியிருக்க கூடாது. இதப்பாருங்கம்மா நான் உங்க கணவருக்காக ஃபாக்டரிகளிலே சண்டைபோடுகிறது.

நாகப்பா என்கிற தனி மனிதனும் இல்லை. அவரோட மரணத்தில ஒரு ஆதாரமான விஷயம் இருக்கு. ஒரு தொழிலாளி தன் கடமையைச் செய்கிறபோது விபத்தில் இறந்து போனா அவன் குடும்பத்துக்கு மேனேஜ்மெண்ட் எவ்வளவு தூரம் பொறுப்பு எடுத்துக்குங்கிற ஆதாரமான கேள்வி. நாகப்பா ஒரு முன் மாதிரி...அவ்வளவுதான் உங்களால் எனக்கு ஒருபாரமும் இல்லை. உங்களால் எங்களுக்கு எல்லாருக்கும் நன்மை ஏற்படணும்கிற சுய நலமான காரணத்தினால்தான் நாங்க உங்களுக்கு உதவறோம். வெற்றி பெற்றிடுவோம்னு ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கு...அதுக்கு உங்க உதவிதேவையா இருக்கும் ஒரே ஒரு உதவி! அதுக்கப்புறம் நான் உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன்?"

"என்ன சொல்லுங்க!"

"நீங்க ஒருமுறை 'பாக்டரிக்கு வந்து எங்க தொழிலாளர்களை சந்தித்துப் பேசணும்! அவ்வளவுதான்.'"

"அவ்வளவுதானே, நிச்சயம் வறேன்!"

"ரொம்பத் தாங்க்ஸ். வரட்டுமா!...ஒரே ஒரு சின்ன விஷயம்"

"என்ன?"

"வரற்போ இந்த மாதிரி பளிச்சுனு புடவை கட்டிக் கிட்டு வர வேண்டாம்!"

அவன் சிரித்து "சரிங்க! அழுது வடியற புடவை எங்கிட்ட நிறைய இருக்கு!" என்றவன் "இருங்க காப்பி சாப்பிட்டு போங்க," என்றும் சொன்னான்.

□

□

□

வீட்டுக்கு திரும்பியதும் கலையரசி "என்னங்க இத்தனை நேரம்? 'சினிமாவுக்குப் போகணும்னு காலை யிலேயே சொல்லியிருந்தேனே?"

“ஓ ஸாரி! மறந்து போச்சு! ராத்திரி ஷோ போக லாம்”

“எங்க போயிருந்திங்க?

“சாந்தாவைப் பார்க்க!”

“அவள் முகம் வாடியது. “இன்னும் அவ உங்களை விடலையா?”

“அப்படி எல்லாம் பேசாதே கலையரசி! அவ ஒண்ணும் என்னை பிடிச்சுவெச்சுக்கலை நான்தான் அவ கிட்ட போறேன்!”

“அது இன்னும் விசேஷம்! எதாச்சும்...?”

“அவ நஷ்ட ஈடு கிடைக்கறதுக்கு இப்ப வாய்ப்பு அதிகமாகி குழ்நிலை சாதகமா இருக்கு. அதுக்கா அவளை கொஞ்சம் ..பாச்ட்ரிக்கு அழைச்சுட்டுப் போக வேண்டி யிருக்கு...அதை ஏற்பாடு செய்யப் போயிருந்தேன்!”

“எனக்கென்னமோ இது எங்க கொண்டுவிடப் போறதோன்னு கவலையா இருக்கு வாங்க ஏதாவது சாப்பிட்டிங்களா?”

“சாந்தா காப்பி கொடுத்தா” என்றேன்.

சாந்தாவை தொழிலாளர்களுக்கு ‘காட்டும்’ அந்தச் செயலை நாங்கள் நாகரிகமாகவே செய்தோம். அவளை விளம்பரப் பொருளாகவோ, பிரச்சார சாதனமாகவோ உபயோகிப்பதாக யாரும் உணர முடியாமல் மென்மையாகச் செய்தோம். தொழிற்சாலைக்கு வெளியே இருந்த யூனியன் அலுவலகத்தில் அவளைக் கூட்டி வந்து ஐந்தாறு பெண் தொழிலாளிகளுடன் உட்காரவைத்து அந்தமூன்று பெண்களையும் அருகே விளையாட விட்டு...மற்றத் தொழிலாளர்கள் அந்தக் குழந்தைகளின் விளையாட்டுத் தனத்தையும் அந்தத் தாயின் தனிமையையும் உணர் செய்தோம். எல்லோரும் வந்து அவளை அன்புடன், பணிவுடன் விசாரித்தார்கள்.

இந்த ஒரு செயலால் வரப்போகிற வொர்க்ஸ் கமிட்டி. தேர்தலில் எங்களுக்கு எவ்வளவுதூரம் பயன் விளையப் போகிறது என்பதை எங்களுக்கு அப்போதே உணர முடிந்தது. புதிய புதிய முகங்கள் எங்களை நோக்கி வந்தன. ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் நோட்டீஸ் ஒட்டி வார்கள். ஆதார பூர்வமான யூனியன் ஆட்டம் கண்டு விட்டது. அவர்கள் நிச்சயம் நோற்றுவிடப்போகிறார்கள் என்கிற சலசலப்பை எங்கள் நாடித்துடிப்பில் உணர ஆரம்பித்து விட்டோம். தேர்தல் நாள் நெருங்க நெருங்க என் நேரம் முழுவதும் யூனியன் அலுவலகத்தில் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. நாலரைக்குச் சங்கு ஊதியதும் அங்கே போய் விடுவேன். இன்று வாலண்டியர்கள் எத்தனை தொழிலாளர்களை நேரில் சந்தித்தார்கள், அவர்களிடம் என்ன சொன்னார்கள் என்று நிதானமாகக்கேட்பேன். அவர்கள் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னதெல்லாம் மற்றொருநாகப்பாலைத் தவிர்க்க வேண்டுமா? எங்களுக்கு ஒட்டுப்போடுங்கள்'' என்பதே! இந்த மந்திரம் மின்சாரம் போல தொழிற்சாலைமுழுவதும் பரவி விட்டது. மிக மிக ஆர்வத்துடன் தேர்தல் நாளை நாங்கள் எதிர் பார்த்தோம். ஒரு நேர்முகமான பலப்பரீட்சை. புத்துயிர் பெற்ற நாங்களா; பழைய பெருச்சாளிகளான அவர்களா என்று தீர்மானமாகிவிடப்போகிற அந்த நாள் நெருங்கிக் கொண்டே வர எதிர்க்கட்சியினர் நம்பிக்கையிழப்பதும் அவர்களின் சின்னச் சின்ன வன்முறைகளிலிருந்து தெரிந்தது. கேட் கூட்டம் ஒன்றைக்கலைப்பதற்கு சோடா புட்டி வீசினார்கள். என்மேல் விழுந்து நெற்றியில் லேசாகக் காயம்பட்டது. அந்தக் காயத்தின் பிளாஸ்திரி எனக்கு மற்றொரு வெற்றிச் சின்னமாக மாறிவிட்டது. மிகச் சலபமாக...அந்தக் காயத்தினால் எனக்கு ரத்தம் கொட்டு கொட்டென்று கொட்டியதாகவும், எட்டுத் தையல்கள் போட வேண்டியிருந்ததாகவும் வதந்திகள் பரவின.

வெற்றி என்பதை ஒரு நங்கையாகக் காட்டுவது நம் மரபு. அதுவும் இளம் நங்கையாக...கையில் மாலை வைத்துக் கொண்டு எனக்காகக் காத்திருப்பதாக சுவர்களில் படம் வரைந்தார்கள். வெற்றி என்பது ஏறக்குறைய நிச்சயமாகிவிட்ட அந்தத் தருணத்தில் மாநிலத்தில் ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்தது. புதிதாக பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட முதலமைச்சர் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசும் போது...

“இந்த மாநிலம் பல்வேறு மொழி மக்களை திரள் திரளாக வரவேற்று அவர்களுக்கெல்லாம் வேலை வாய்ப்பு அளித்து விட்டது. இதனால் உள்ளூர்க்காரர்களின்—கன்னட மொழி பேசுபவர்களின்—வாய்ப்புக்கள் பாதிக்கப்பட்டு விட்டனவோ என்று எனக்குக் கவலை உண்டாகிவிட்டது நம்மவர் எப்பொதும் சற்று மந்தமானவர்கள், ஏமாறக் கூடியவர்கள்...என் ஆட்சியில் நம்மவர்களின் மேம்பாட்டுக்குப் பாடுபட வேண்டியதை என் தலையாய கடமையாகக் கருதுகிறேன். கன்னட மொழியில், திரைப் படங்களில், கலாச்சாரத்தில் முன்னேற்றத்தில், ஆட்சி கவனம் செலுத்தும். மாநிலத்தில் உள்ள எண்ணற்ற தொழில் சாலைகளில் கன்னடியர்களுக்கு சலுகை தரவேண்டும் என்பதை சிபாரிசாகவும், அரசு சம்பந்தப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் சட்டமாகவும் செயல்படுத்துவோம். சில உயர்ந்த பதவிகள் மட்டும் அகில இந்திய ரீதியில் நிரப்பப்படவேண்டும். மற்ற வாய்ப்புகள் எல்லாவற்றிலும் நம்மவர்களுக்கு சலுகை தரப்படவேண்டும் என்பதை இந்த மாநிலத்தின்...”

இந்த ஒரு பேச்சு எங்கள் தொழிற்சாலையின் வானிலையை சட்டென்று மாற்றிவிட்டது. தேர்தலுக்கு நான்கு நாட்கள் இருக்கும்போது. சில புதிய சுவரொட்டிகள் தோன்றின. பெரும்பாலும் கன்னடத்தில் அவை எழுதியிருந்ததால் முதலில் நான் அவைகளைச் சுவனிக்கவில்லை...கவனித்த நண்பர்கள் என்னிடம் பிற்பாடு சொன்னார்கள்.

“தொழிற்சாலையின் முக்கியப் பணிகளில் தேவைக்கு அதிகப்பட்ட கன்னடியரல்லாதவர்கள் இருப்பதால் நம் மாண்புமிகு முதலமைச்சரின் அறிவிப்புக்கு ஏற்ப அவர்களைப் படிப்படியாக நீக்குவதற்கு ஒரு கன்னடப் பாதுகாப்பு சங்கம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும். அவர்கள் கட்சி, யூனியன், சார்பற்றவர்கள் என்பதும் அவர்களது ஒரே குறிக்கோள் மற்ற மொழியினரை தொழிற்சாலையிலிருந்து நீக்கி அவரவர் மாநிலத்திற்கு அவர்களை அனுப்புவது என்றும், தெரிந்தது. இந்தப் புது இயக்கத்தின் தோற்றம் எங்கள் எதிர்க்கட்சியாளர்களுக்கு வரப் பிரசாதமாக அமைந்துவிட்டது.

உடனே மேலும் சுவரொட்டிகள் புறப்பட்டன.

“முருகா, முருகா மெட்றாஸ் போ!”

“ஒரு தமிழ்க்காரனுக்கா உங்கள் ஒட்டு!”

“தமிழர்களை விரட்டு!”

நான் இந்த சுவரொட்டிகளைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படவில்லை. இது ஒரு தற்காலிகமான பாஷை வெறி. சட்டென்று கலைந்து விடும் என்று நினைத்தேன். மேலும் நான் தமிழனாக இருந்தாலும், நான் முதன்மையாகப் போராடும் நாகப்பா ஒரு கன்னடக்காரன். அது அவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். என் போராட்டம் மொழிப் பிரச்சினைக்கு அப்பாற்பட்டது. நான் தொழிலாளர்களின் பொது உரிமைகளுக்காகத்தான் நிற்கிறேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். தெரிந்தே ஆக வேண்டும் என்று நம்பினேன்.

அப்போது ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

நான் எவ்வளவுதான் யூனியன், தேர்தல் என்று பொது விஷயங்களில் ஈடுபட்டாலும் என் எட்டு மணி நேரக் கடமையை அந்த நடவடிக்கைகள் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவிடாமல் முறையாக இருந்தேன். இந்த வெளி

நடவடிக்கைகள் முழுவதையும் நான் அதிகாலையிலோ, அல்லது தொழிற்சாலை முடித்த பின் சாயங்கால வேளைகளிலோ அல்லது மதிய இடைவெளி நேரத்திலோ தான் செய்து வந்தேன். எனவே நிர்வாகம் என் வேலையில் எதுவும் குற்றமே சொல்ல முடியாதபடி பார்த்துக் கொண்டேன்.

தேர்தலுக்கு இரண்டே தினங்கள் பாக்கியிருந்தன. காலை பஞ்ச் அடித்து விட்டு என் ஷாப்பிற்கு சென்று ஜப்பான் மெஷினைச் செயல்படுத்த துவக்க வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது இரண்டு பேர் என்னை நோக்கி வந்தார்கள். வந்து ஒன்றும் பேசாமல் என் அருகில் நின்றார்கள். அவர்களை பார்த்ததும் இருவரும் எதிர் யூனியன் ஆசாமிகள் என்பது புரிந்து விட்டது. நான் அவர்களைக் கவனிக்காமல் என் செயல் உண்டு என்றிருந்தேன்.

“ஏய் கொங்கா!” என்றான் ஒருத்தன்.

“கொங்கன்” என்பது கன்னடத்தில் தமிழர்களை கேவலமாகக் குறிப்பிடும் மோசமான வார்த்தை!

நான் பேசாமல்தானிருந்தேன்.

“உன் ஊருக்குப் போறதுதானேடா, ஏன் இங்க வந்தே?”

நான் அப்பொழுதும் பேசவில்லை.

“அவுங்க ஊர்ல தேவடியா மகளுங்கதான் ஜாஸ் திடா! அங்க விளக்குப் பிடிக்க நிறைய ஆளுங்க இருக்காங்க, அதான் இங்க வந்துட்டான். அவன் ஊர்ல ஒரே தொழில் இதான்டா” என்று ஒருவன் கையால் காட்டினான்.

“நீங்க என்ன பேசினாலும் எலக்ஷன்ல தோத்துப் போகப் போறீங்க” என்றேன் தமிழில்.

“தமிழ்ல பேசாதடா, கன்னடத்திலே பேசுடா மகனே!”

“உங்க ஊருக்கு ஓடேண்டா! ஏன் இங்க எங்க தலையெய்த்துங்கரே! கொங்கா! கொங்கா!”

“இல்லை குரு! அவன் அந்த சாந்தம்மாலை வெச்சிக் கிட்டிருக்கான். அதான் அவளுக்காக இத்தனை சுத்திய டிக்கிறான். பேசறது தமிழ்! ஆனா—க்கு மட்டும் கன்னடப் பொண்ணு தேவையா இருக்குது! கொங்கா! கொங்கா!”

என் பொறுமை பட்டென்று துடித்து அறுந்தது அப்படியே அவனைப் பிடித்து நிறுத்தி புரங்கையால் கன்னத்தில் என் அத்தனை ஆத்திரத்தையும் வடிக்கும் வகையில் அடித்தேன் அவன், பற்களில் ஒன்று உடனே சிதறிப்போய்த் துப்பினான். என் ஆத்திரம் இன்னும் அடங்காமல் மறுபடி மறுபடி அடித்துக் குரல் வளையைப் பிடித்தேன்.

கூட வந்திருந்தவன் வத்தலான ஆசாமி அவன் என்னை நெருங்கலாமா என்று யோசிக்க அவனை இடுப்பில் சரியாக உதைத்தேன்.

“தமிழ்க்காரன் அடிச்சா எப்படி இருக்கும் தெரியுமா இப்படித்தான்”

இருவரும் என்னிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு ஓட்டமெடுத்தார்கள்... “சூனே பகனே போளி மகனே கொங்கா இரு இரு! இங்கயே இரு. உனக்கு என்ன... ஆறது பாரு!...” என்று ஓடினார்கள்.

“அட சரித்தான் போங்கடா!”

என் ஆத்திரம் அடங்கிவிட்டது. சிரிப்பு கூட வந்தது. என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் தலைவர்களிடம் போய்

முறையிடுவார்கள். அவர்கள் என்னை நோக்கி வந்தாலும் வரலாம்...அதற்கு நான் தயாராக வேண்டும்: எப்படி...?

நேராக என் குப்பர்வைசரிடம் அடுத்த அறைக்குச் சென்றேன்.

“ஸார் ரெண்டு பசங்க என்கிட்ட வந்து கன்னா பின்னான்னு பேசினான் ஸார். எனக்கு ஆத்திரம் தாங்காம அடிச்சுட்டேன். அவங்க வெளியே போயிருக்காங்க. அவங்க ஆட்களை அழைச்சுட்டு வரப்போறாங்க...இங்கே பெரிய கலாட்டா ஆயிடும். நீங்க உடனே செக்யூரிட்டிக்கு போன் செய்துடுங்க!” என்றேன்.

“என்ன பேசினீங்க!”

“அனாவசியத்துக்கு மொழிபிரச்சினையை எடுத்தாங்க—என்னை ரொம்பக் கேவலமாத் திட்டினாங்க. வந்த ஆத்திரத்தில அடிச்சுட்டேங்க!”

“ச்ச்ச்...எதுக்குப்பா அடிக்கிறே? உடனே என்கிட்ட வந்து சொல்றதுதானே! எப்படி அவங்க உன் ஷாப்புக்கு வரலாம்? உடனே நானே அவங்களை அனுப்பிச்சிருப்பேனே! அவசரப் பட்டுட்டியே!”

“ஏதோ நடந்துடுச்சு. இனிமே தகறாரு வராமத் தடுக்கணும். உடனே நீங்க செக்யூரிட்டிகிட்ட சொல்லிடுங்க!”

“என்ன தகறார்?”

“சார் அதையெல்லாம் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டிருக்க நேரமில்லை ஏதாவது விபரீதமா நடக்காம இருக்கணும்னா செக்யூரிட்டியை கூப்பிடுங்க!”

“தப்பு உன் பேர்லதாம்பா”

“அதெல்லாம் அப்புறம் விசாரிச்சுக்குங்க? இப்ப போன் பண்ணுங்க!”

அவர் இண்டர்னல் டெலிப்போனைச் சுழற்றி, “எங்கேஜ்டா இருக்கு! நீ போய் உன் வேலையைக் கவனி நான் சொல்லிக்கிறேன்” என்றார்.

நான் சற்று அவநம்பிக்கையோடு என் இருப்பிடத் திற்கு வந்தேன். எனக்கு மெலிதான சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சூப்பர்வைசரும் கன்னடக்காரர்! அவருக்கு என் மேல் ஏதாவது ஒரு வெறுப்பு இருக்கும்.

சே. செக்யூரிட்டியை கூப்பிடாமல் இருக்க மாட்டார்.

நான் திரும்பி வந்து ஐந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் சல சல வென்று சப்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்துத் தடுக்கிட்டேன்.

நாற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள்...

முன்னணியில் உதடு வீங்கி ரத்தத்துடன் அவன் “இவன் தான் குரு!” என்றான்.

“ஏண்டா! ஒண்ட வந்த நாயே, ஒரு கன்னடியனை அடிச்சியா?”

“அவன் என்ன பேசினான்னு நீ கேட்டுப்பாரு!”

“அவன் நிஜம்தானே சொன்னான். நீங்கள்லாம் எங்க மாநிலத்தில பிச்சை எடுக்க வந்த ஆசாமிங்க தானே?”

“இல்லை உங்களுக்குத் தொழில் தெரியாது. கத்துக் கொடுக்க வந்த ஆசாமி!”

“என்ன திமிர் பாரு குரு, இவனுக்கு?”

“நீங்கமட்டும் பேசலாம், நான் பேசக்கூடாதா?”

“இப்ப இவன் காலில விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டு ஒரு அடி வாங்கிக்க!”

“முடியாது”

“முடியாது? அடிபட்டு சாகப் போறியா?”

அந்தக் கூட்டம் என்னை நெருங்க நெருங்க நான் பின் வாங்கினேன்.

“இவன் கூட என்ன பேச்சு. இங்கேயே தீர்த்திடலாம். என்னமா அடிச்சிருக்கான் பாரு பாவி? சீக்கிரம்வேலையை முடிச்சுடுங்க!”

அவர்கள் என்னை இன்னும் கிட்டே நெருங்க. என் மேல் ஒரு செருப்பு விழுந்தது. நான் பின்வாங்கி என் ஜப்பானிய மிஷினின் கான்ஸோல்மேல் சாய்ந்தேன்! என் நண்பன் ஒரே நண்பன்! உடனே அதைசெயல் படுத்தினேன். அந்த ராட்சசயந்திரம் மிகப் பெரியவெட்டுச் சக்கரத்தைப் பொறுக்கிக் கொண்டு, பொருத்திக் கொண்டு சுழல ஆரம்பித்தது, மகா விஷ்ணுவின் திகிலுபோல்.

நான் உரத்த குரலில் “தெரியமிருந்தா வாங்கடா, டேய் எவன் வேணாவாங்கடா” கிட்டவந்திங்க அப்படியே தள்ளிவிட்டுருவேன். கழுத்தை சீவிப்படும்” என்றேன்.

“வி ர் ர் ர்” என்று உறுமியது மெஷின். “வாங்கடா கிட்ட வாங்க!”

அவர்கள் சற்று தயங்க நான் என் மிஷினின் பிளாட் பாரத்தின் அருகில் போய் நின்று கொண்டேன்

“மிஷினை உடைடா!”

“இந்த மிஷினை உடைக்கிறதுக்கு உங்க தாத்தா வரணும், கல்லைக்கூட செரிச்சுக்கும்.”

ஒரு கல் எறியப்பட்டு கான்ஸோலின் டி.பைப் கிளாஸில் பட்டு சேதம் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

“வாங்கடா நான் ஒருத்தன், நீங்க நூறு பேர் இருக்கிங்க. இதபாருங்க நான் தமிழன்தான். ஆனா இந்த மாநிலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன்! இங்கயே படிச்சவன்! இங்கயே வேலை தேடிக் கிட்டவன்! நான் தமிழன்தான். ஆனா இந்தமாநிலத்தில் உனக்கு எவ்வளவு உரிமை இருக்கோ அவ்வளவு உரிமை எனக்கும் இருக்கு! என்னை ஒருத்தரும் அசைக்க முடியாது.”

“டேய் கிட்டப்போடா”

“வராதீங்க, வராதீங்க. வேண்டாம் விஷப் பரீட்சை!”

ஒரே ஒருத்தன் முன்னால் தள்ளப்பட்டு என்மேல் விழுந்தான்.

நான் அவனை அங்கேயே கொன்றிருக்க முடியும். அந்த சக்கரம் அவனை இரண்டாகப் பிளந்திருக்கும். ஆனால் அவனை ஜாக்கிரதையாகத் தள்ளினேன். வெளியே விழும்போது அவன் சட்டை சக்கரத்தில் சிக்கி அதை உடனே நூறு துண்டாக்கி சிதற அடித்து. அவன் முதுகில் வேசான ரத்தக் கோட்டுடன் விட்டுவிட்டது இயந்திரம்.

“ஏய் பைத்தியம் பிடிச்சுடுத்து அவனுக்கு...”

“சூப்பர்வைசர் சார் சூப்பர்வைசர் சார்” என்று கத்தினேன்.

செக்யூரிட்டி ஆசாமிகள் வந்து கூட்டத்தை விலக்கி என்னையும், என் மிஷினையும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

நான் அசையாமல் நின்றேன்.

போலீஸ் வரும்வரை காத்திருந்து என்னை அடை காத்து அழைத்துச் சென்றார்கள்.

நிர்வாக அதிகாரியின் அறைக்குள் நான் செலுத்தப் பட்டேன். கதவைச் சார்த்தி விட்டார்கள். வெளியே

ஆரவாரம், கூக்குரல். சன்னடக்காரனை அடித்துவிட்ட தமிழக்காரனின் ரத்தத்துக்கு விண்ணப்பங்கள்!

“என்ன முருகன் இப்படிச் செஞ்சுட்டிங்க!”

“சார் நீங்க நடந்ததை விவரமா கேக்கறீங்களா?”

இதப்பாரு அதுக்கெல்லாம் சமயமில்லை. இரண்டு ஆளை அடிச்சு காயப்படுத்தியிருக்கே. ஒரு ஆளை மெஷினுக்குள்ள தள்ளியிருக்கே! நீ முழுசா ஒரு காயமில்லாம இருக்கே! அதுக்காக உன்னை நான் சஸ்பெண்டு பண்ணி விசாரிச்சே ஆகணும்!”

“விசாரிப்பிங்க இல்லே?”

டைப்பிஸ்டைக் கூப்பிட்டு “என்ன ரெடியா?” என்றார்.

“ஒரு நிமிஷம் ஸார்”

“உன் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தலைன்னா நீ என்ன லீடர்? நல்லா வந்துக்கிட்டு இருந்தே ஒரு சின்ன செயலில் எல்லாதையும் கெடுத்துட்டே! அதுவும் மெஷின்மேல் தள்ளி ஒரு ஆளைக் கொல்லவே இருந்தியாமே?”

“நூறு பேர் என்னை குழ்ந்துகிட்டாங்கன்னா என்ன ஸார் பண்ணறது?”

“அந்தச் சூழ்நிலையை ஏன் ஏற்படுத்தணும்? அதுக்கும் நீதானே காரணம்! கையெடுத்து அடிக்கலாமா?”

“அவன் என்ன பேச்சு பேசினான் தெரியுமா?”

“பேச்சு வேற அடிவேற. இப்ப என்னையுந்தான் தொழிலாளர் தலைவர்கள் எத்தனை பேச்சு பேசியிருக்காங்க தெரியுமா? நான் வாங்காத திட்டா?...”

ஜன்னலுக்கு வெளியே “அவனோட என்ன ஸார் பேச்சு கழுத்தைப் பிடிச்சு அவன் மாநிலத்துக்கு உள்ளூங்க” என்ற இரைச்சல் கேட்டது.

என்னிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு டைப் அடித்த கடிதத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

தொழிற்சாலைக்குள் கடமை நேரத்தின்போது இரண்டு தொழிலாளிகளை (பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன) மோசமான முறையில் தாக்கி அடித்ததற்கும். அதன்பின் மற்றவனை (மறுபடி பெயர்) மிக அபாயகரமாக இயந்திரத்தின்மேல் தள்ளி அவனைக் கொல்ல முயற்சித்ததற்கும் அதே சமயம் மிக உயர்ந்த வெளி நாட்டு இயந்திரத்தை அபாயகரமாக நிலையில் இயக்கி கம்பெனிக்கு மிகப் பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியதற்கும் நான் உடனே சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டேன். நான்கு நாட்களுக்குள் என்னை கம்பெனி நிர்வாகம் ஏன் வேலையிலிருந்து நீக்கக் கூடாது என்பதற்கு ஆதார பூர்வமான காரணங்கள் நான் சொல்ல வேண்டுமாம்...

“காரணம் சொன்னா திருப்பி வேலைக்கு எடுத்துப் பிங்களா ஸார்!”

“முருகன் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன்கிற முறையில் உனக்கு ஒரு உபதேசம்! வேற வேலையைப் பார்த்துக்க. ரிஸைன் பண்ணிடு!”

“ஸார் என் வேலையைப்பத்தி எங்க இன்ஜினியரைக் கேட்டுப் பாருங்க! நான் வேணும்னுட்டே எந்த மிஷினுக்கும் சேநம் விளைவிக்கிற எண்ணத்தில செய்யலைங்க! அது என் குழந்தை மாதிரி இன்ஜினியரைக் கேட்டுப் பாருங்க!”

“தெரியும்பா இப்பதான் உங்க இன்ஜினியர் போன் பண்ணார். உன் வேலைத் திறமையைப்பற்றி நிறையவே பேசினார். மிஷினை சரியா ஆப்பரேட் பண்ணத் தெரிஞ்சவன் நீ ஒருத்தன்தானாம். உன்னை சஸ்பெண்ட் செய்தா ரொம்ப கஷ்டப்படும்- இன்னொரு ஆப்ப

ரேட்டர் ட்ரெய்ன் ஆறவரைக்கும் மாசக்கணக்கில் அந்த மிஷின் உபயோகமில்லாமப் போயிடும். அதனால் தொழிற்சாலைக்கு நஷ்டம் ஏற்படும்னும் சொன்னார்..."

"அந்த அளவுக்கு அவரை நான் பாராட்டுறேன் ஸார்!"

"ஆனா அவர் சொல்றது ஒரு மிஷினுடைய நிறுத்தத் தினால . .பாக்டரிக்கு ஏற்பட போற நஷ்டம்! அதுக்காக நான் உன்னை சஸ்பெண்ட் பண்ணாம, டிஸ்மிஸ் பண்ணாம இருந்தா நிச்சயம் . .பாக்டரிக்கே வேலை நிறுத்தம் வரும். எல்லா மெஷினும் நின்னு போயிடும்."

வெளியே—

"டிஸ்மிஸ்"

"முருகன்"

"டிஸ்மிஸ்"

"முருகன்"

என்ற ஆரவாரம் உச்ச கதியை அடைந்தது.

"இதுல எது தேவலை?" என்றார்,

நான் சிரித்தேன்.

"அதனால் நான் சொல்றது, பேசாம ரிசைன் பண்ணிடு! க்ளீனா சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்துடறேன். அடுத்த வேலை கிடைக்கிறதுக்கு உனக்கு சாதகமா இருக்கும்... அதான் என்னால செய்யக் கூடிய உதவி! நீயா ரிசைன் பண்ணலை உன்னை சஸ்பெண்ட் பண்ணி என் கொயரிங்கிற கண் துடைப்பு வெச்சு, அதுக்கப்புறம் டிஸ்மிஸ் பண்ணணும். கிராச்சுட்டி போயிடும்."

நான் "ஒரு காதிதம் குடுங்க ஸார்!" என்றேன்.

யூனியன் ஆப்சில் உட்கார்ந்திருந்தோன். என் செயல் குழு என்னைச் சுற்றிலும் கூடியிருந்தது.

“நானைக்கே ஸ்ட்ரைக் நோட்டீஸ் குடுத்துறலாம் முருகன்!”

“எதுக்கு?”

“உங்களை டிஸ்மிஸ் பண்ணினதுக்கு!”

“டிஸ்மிஸ் பண்ணலையே. நான்தானே ரிஸைன் பண்ணேன்.”

“ரிஸைன் பண்ண வாச்சாங்க!”

“அதுக்காக!”

“உங்களை திருப்பி எடுத்துக்கற வரைக்கும் உண்ணா விரதம், ஸ்ட்ரைக்!”

“அவசரப்பட்டுகிட்டிங்க முருகன் ரிஸிக்னேஷன் குடுத்திருக்கக் கூடாது!”

“அந்தாளு யாரு சொல்லுங்க?”

“முதல்ல டிரைவர்களை ஒரு மின்னல் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.”

“இல்லை, ஒரு நாள் எல்லாரும் டோக்கன் ஸ்ட்ரைக்!”

“இல்லை, முதல்ல டீல் டவுன்!”

“இத பாருங்க அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். நான் ஆரம்பிச்சுக் கொடுத்ததை முடிச்சுக் காட்டுங்க! எலக்ஷன்ல ஜெயிச்சுக் காட்டுங்க! உங்களுக்கு முதல்ல அதிகாரம் வரட்டும். அதுக்கப்புறம் உங்க டிமாண்ட்ஸ்! என்னை நீக்கிட்டாங்கங்கறதை ஒரு பெரிய பிரச்சினை யாக்காதீங்க அது. ஏதோ நடந்துருச்சு! நானும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கலாம். முரட்டுதனமா

நடந்துட்டிருக்க வேண்டாம். பரவாயில்லை. இப்ப நான் முக்கியமில்லை. இயக்கம்தான் முக்கியம்! இந்த பலப் பரீட்சை தீர்மானிக்காத சமயத்தில் நீங்க ஸ்ட்ரைக்கு கிய்க்குன்னு ஆரம்பிச்சா அது இப்ப இருக்கிற குழ்நிலை யில வெற்றியடையாது. உங்களுக்குப் பிடி விட்டுப் போய் டும்!” என்று நான் அவர்களிடம் சொன்னேன்.

“அவர் சொல்றதுகூட சரிதான். ஆனா நீங்க?”

“எனக்கு வேற வேலை கிடைக்கும் பிரதர்! கவலைப் படாதீங்க!” என்றேன்.

ஜன்னலுக்கு வெளியே சுவரொட்டிகளைப் பார்த்தேன். என் பெயர்போல இருந்தது.

“என்ன எழுதியிருக்கான்?” என்று கேட்டேன். அவன் வெளியே பார்த்து...

“அது...அது...வேண்டாங்க!”

“என்ன எழுதியிருக்கு சொல்லுப்பா!”

“உங்களையும் சாந்தா அம்மாவையும் வச்ச அசிங்கமா எழுதியிருக்குங்க!” என்றான்.

“பரவாயில்லையப்பா, சீக்கரமே அனாதையல்லாம் அழிச்சுட்டு அங்க, வேற எழுதுங்க!”

□ □ □

லீட்டுக்கு வந்தபோது ஆரவாரமாக இருந்தது!... கலையரசி அழுது கொண்டிருத்தாள். அக்கம் பக்கத்து வீட்டவர்கள் எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள்.

“என்ன கலையரசி! என்ன ஆச்சு?”

“நீங்க பாட்டுக்கு தனியா லீட்டுட்டுப் போயிட்டீங்க! இரண்டு ஆளு வந்திருந்தாங்க, கதவைத் தட்டினாங்க...”

“ஏன் திறந்தே?”

“உங்க கட்சிக்காரங்கதான்னு நினைச்சிக்கிட்டு... உங்களைப் பார்க்கத்தான் ராப்பகலா வர்றாங்களே!” என்று சொல்லிவிட்டு கலையரசி மேலும் தொடர்ந்தாள்;

“நிறந்ததும். என்மேல தடால்னு பாஞ்சாங்க. உன் புருஷன் கன்னடப் பொண்ணை வச்சுக்கிட்டிருக்கான். அந்த சாந்தாகூட சுத்தறான். அதற்கு பதிலா, நாங்க ஒரே ஒரு முறை ஒரு தமிழ் பொண்ணை பார்க்க வேண்டாமான்னு...என்னை...என்னை...”

கலையரசி கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு அழுதாள்.

“நல்லவேளை கூக்குரல் கேட்டு நாங்கள் எல்லோரும் ஓடி வந்துட்டோம், விபர்தமா எதுவும் நடக்கிறதுக்குள்ள. பேடிப் பசங்க, ஓடியே போய்ட்டாங்க. சைக்கிள்ல வந்திருந்தாங்க!” சும்பல் சொல்லிற்று.

கலையரசி குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள். அவள் உடலில் ஏதும் சேதமில்லை. அதிர்ச்சிதான் என்று தெரிந்தது.

“பத்திரமா பாத்துக்கப்பா. தனியா விட்டுட்டு போயிறாதே. நாங்க வாறம்!”

என் மனைவி அழுது முடிக்க காத்திருந்தேன். அவள் நலையைத் தடவிக் கொடுத்தேன்... “பயப்படாதே கலையரசி! எல்லாத்தையும் விட்டுட்டேன்! இனிமே நான் உன் கூடவே இருப்பேன். கலையரசி நான் வேலையை விட்டுட்டேன்! யூனியன் முயற்சிகளையும் விட்டுட்டேன். எல்லாத்தையும் விட்டுட்டேன்!”

“எல்லாத்தையும்னா, அவளைக் கூடவா?” என்றாள் கலையரசி.

“என்ன சொல்றே நீ?”

“அவகிட்ட போறதை நிறுத்தியாச்சான்னு கேட்டேன்!”

“அவன்னா யாரு?”

“சாந்தா!”

“என்ன உளர்றே கலையரசி? நீயும் அவங்க சொல்றதை நம்பறியா?”

“நம்ப வேண்டாங்க. ஒரு பெண்ணுக்கு சுலபமாத் தெரிஞ்சுடும்...அவகிட்ட நீங்க அக்கறை காட்டினதுக்குக் காரணம்...வெறும் மனிதாபிமானம் இல்லை!”

“சே! என்ன ஒரு அபாண்டம் கலையரசி?”

“இல்லீங்க! உங்க கண்ணே சொல்லிச்சு, அவளைப் பார்த்தா கொஞ்சம் மலர்ந்தது...அவகிட்ட பேசறப்ப உங்க குரல் கொஞ்சம் குழைஞ்சது...அவளை சில முறை நீங்க தொட்டுப் பேசியதை நான் நேராப் பார்க்காட்டாலும் உணர்ந்துக்கிட்டேன்...”

“என்ன கலையரசி?”

“நீங்க எதுக்காக இவ்வளவு தூரம் அவளுக்கு ஒத்தாசை செஞ்சிங்கன்னு எனக்குத் தெரியாதா?”

“என்ன தெரியும் உனக்கு?”

“அவ பாக்கறதுக்கு கொஞ்சம் நல்லா இருந்தா. அதனால தான்!”

“அடிப் பாவி!”

“நிஜத்தை சொன்னா உங்களுக்கு கோபம் வருது! அடிக்கடி அவ மாரைக் காட்டினதையும் நீங்க திருட்டுத் தனமா பார்த்ததையும் நான் பார்க்கலியா என்ன?”

ஆக்ரோஷத்தில் நான் கையை ஓங்கினேன்.

“அடிங்க, அது ஒண்ணுதான் பாக்கி”

ஓங்கின கையை சுவற்றில் குத்தினேன்.

“எங்க போறீங்க!”

“எங்கேயா ஒழியரேன்!”

“அவகிட்டயா?”

அதை நான் கவனிக்காமல் விருட்டென்று வெளியே தடந்தேன், எல்லை மீறிக் கோபம் வந்தது. ஜனங்கள் என் மனைவியே இப்படி நினைக்கிறாள். என்ன செய்வது?

நவம்பர் மாதத்து இரவு சில்லென்றிருந்தது கர்நாடக ராஜ்யோத்ஸவ விழா தெருவுக்குத் தெரு நடந்து கொண்டிருந்தது. கன்னட மாநிலத்தின் பிறப்பை மாதம் பூராவும் கொண்டாடுகிறார்கள். நாட்டுப் பாடல்கள், கோலாட்டம், கூத்து...மாநிலத்துக்கே உரிய கலாச்சாரங்கள்.

நான் இதன் அம்சமா? தெரியவில்லையே. என் தோல்வி முற்றுப் பெற்று விட்டது. என் மனைவியே என்னைச் சந்தேகிக்கும் அளவுக்கு வந்துவிட்டவுடன் ஒரு முழுமை ஏற்பட்டு விட்டது நான் வீழ்த்தப்பட்டு விட்டேன். பரிபூரண வீழ்ச்சி!

சுலையரசி இவ்வாறு சந்தேகப்படுவாள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. எப்படி அவள் அப்படி நினைக்க முடியும்? என் வாழ்வின் ஒரே பொக்கிஷமாக நினைத்து வந்த அவளுடைய பக்க பலத்தையும், நம்பிக் கையையும் கூட இழந்துவிட்டேன்,

ஏன் அப்படி அவள் நினைத்தாள்? ஒரு நிமிஷம் அந்த

சாந்தாவை, அவள் உருவத்தை மனதில் கொண்டு வந்தேன்.....

சாந்தாவுக்கு முப்பது வயதிருக்கும். யோசித்துப் பார்த்தால் அந்த வயது அவள் தோற்றத்தில் தெரியவில்லை. சராசரி இந்தியப் பெண்ணுக்கு அவள் அதிக உயரம்தான். சராசரி அதிக வளர்த்திதான். அவள் உதடுகளில் ஒரு அழுத்தம் தெரியும் அவள் அமைதியாகப் பணிவாக உட்கார்ந்திருந்த போதும் அவளது அதிகப்படி வளர்ச்சியின் காரணமாக அவள் மார்பின் பருமன் தெரிந்தே தீரும்,

சே! என்ன விபரீதமான எண்ணங்கள். ஒருவேளை என் மனைவி சொன்னது நிஜம்தானோ? என்னைவிட அவளுக்கு என் மனத்தின் அடித்தளத்து சலனங்கள் புரிகின்றனவோ? என் உள்மனத்து ரகசியங்கள் தெரிகின்றனவோ?

நான் இவ்வளவு தூரம் பாடுபட்டது, போராடியது, சண்டை போட்டது, எல்லாவற்றுக்குமே அந்த சாந்தாவின் தோற்றத்திலிருந்த மெலிதான செக்ஷுவாலிட்டிதான் காரணமோ?...அந்தஆதார இச்சையை மறைக்கத்தான் நான் மனித நேயம், தொழிலாளர் பிரச்சினை, கொள்கைப் பிரச்சினை என்று நாடகம் போட்டேனோ? என்னை நானே மறைத்துக் கொள்ள நான் போட்டுக் கொண்ட ஒப்பனைகளோ அவை?

தெரியவில்லையே? புரியவில்லையே? என்ன செய்வேன்?

மெல்ல நடந்தேன். நான் எதற்காகப் போராடினேன்—என்பது இப்பொழுது புனைப்படலத்துக்குள் ஒளிந்து கொண்டது.

ரெட்டை மாடிப் பஸ்ஸில் கூட்டமில்லாமல் இருந்தது. 'மெஜஸ்டிக் போகிறது' என்று சொன்னார்கள். டிக்கெட் வாங்கி மாடியில் ஏறிக்கொண்டு ஓரத்தில் உட்கார்ந்தேன்.

மூன்று வரிசைகள் தன்னி முன் சீட்டில் உட்கார்ந்து இருந்தவளின் பின் தோற்றம் பரிச்சயமானதாக இருந்தது. சாந்தாதான்! அவள் குழந்தைகள் மூன்றும் மற்றொரு சீட்டில் ஒட்டி உட்கார்ந்திருக்க, சாந்தாவின் அருகில் ஒருவர் அவளுடன் ஒட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார், சாந்தா பூ வைத்திருந்தாள். அருகில் இருந்தவர் அவள் கணவன் இறந்ததும் வந்து அவளை அழைத்துச் செல்ல விரும்பிய உறவினர்களில் ஒருத்தர். அப்போது அவள் மறுத்தபோது அதற்குச் சொன்ன காரணம் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது...

"அவர் சரியில்லீங்க!"

இப்போது சாந்தாவை அவர் கன்னத்தருகில் வாசனை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். 'குழந்தைகள் புதிய உடை அணிந்திருந்தன. மூத்தது இரண்டும் ஜன்னலில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க மூன்றாவது மட்டும் அம்மாவைப் புரியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் ஓசைப்படாமல் கீழே வந்து மெஜஸ்டிக் வந்ததும் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி இலக்கில்லாமல் நடந்தேன். யாருக்காகப் போராடினேன்? இப்போது அதுவும் விளங்காமல் போயிற்று!

நகரம் விளக்குப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தது. கடைப்பெட்டிகளில் பொய்ப் பிம்பங்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

இதுதான் என் ஊரா? நான் பிறந்து, வளர்ந்து, மணந்து, மலிந்தது இந்த மண் தான்... இது என் சொந்த ஊரில்லையா? பின் எது?

தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்று வேலை கேட்டால் என்னை ஒருவேளை கன்னடக்காரன் என்று சொல்லு வார்களோ, என்னவோ?

கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு சிறுவன் என்னை அனுகி மெதுவான குரலில் 'ஸார் கேர்ள்ஸ் ஸார் கேர்ள்ஸ், ஆந்திரா, மலையாளி, தமிழ் கேர்ள்ஸ் ஸார்!' என்று அழைத்தான். ●

சுஜாதா

ஜென்டில்
மலர்

